

Éneklem a tavaszt

Antológia

**Magyar Alkotók Internetes Társulása
Miskolc, 2005**

**A kötet Miskolc Megyei Jogú Város Önkormányzatának
(Káli Sándor, polgármester) támogatásával jelent meg**

**SZERKESZTETTE:
Szabó Zsolt**

**© Szerzők, 2005
© Magyar Alkotók Internetes Társulása, 2005**

ISBN 963 219 033 5

József Attila emlékének

József Attila 1936-ban

TARTALOM

József Attila: Tavaszi ének

Barna András
Belinszkyné Nagy Irén
Bognár Barnabás
Bor István Iván
Brézai Zoltán
Csillag Lőzsu
Demény Zita
Dudás József
Édes Richárd
Egerszegi Sándor
Farkas Eleonóra
Ferenczi Gergely
Fetykó Judit
Fúder Tibor
Gaál Ernő
Garadnai Erika
Gépész Bettina
Hornok Magdolna
Jeney András
Juhász Gergely
Kiscsinál Melinda
Kovács Péter
László Klára
Leskó Imre
Lindák Mihály
Majoros Zsuzsanna
Martis Zsombor
Mohácsi Józsefné Zsóka
Mohácsy Donáth Csaba
Nagy Tiborné Lászki Erzsébet
Okányi Kiss Ferenc

Ötvös Károlyné
Pap János
Pázmándy László
Pleszkóné Varannai Veronika
Popity Vargáné Mohácsi Kinga
Radnai Katalin
Sélley Attila
Simon M. Veronika
Somossy Katalin
Szabó Sándor
Szabó Zsolt
Szalay Anikó
Szegő András
Székács László
Szepesi Gábor
Szikszai Ilka
Szilágyi Kiss Margit
Tamás István
Timkó Gábor
Tóth Pál
Utas Hajnalka
Varga Ferenc
Varga Géza
Varga Ibolya
Varga István
Vengrinyák János
Vozárik Lajos
Zvadáné Farkas Erzsébet

József Attila: Tavaszi ének

Éneklek a tavaszt, a fényt,
Bimbózó ifjú zöld reményt,
Szerelmes szívem sóhaját
S csitítgatom szegényt,
Nekem nyílik minden berek
– A vérem játékos gyerek
S a Nap elém hajol
És rám kacag, milyen ravasz
– Ó pompa, szín, ó dús Tavasz! –
Csak Márta nincs sehol.

Havas telekre zsenge fű,
A szellő nádi hegedű,
Rügyeznek ifjú lányszívek,
Az arcokon derű!
Csikó nyerít szerelmi vészt
S a torkom fölkiáltni kész:
– Vén Földünk hogy forog!
S a kék ég is milyen magas,
– Ó pompa, szín, ó dús Tavasz!
– Reá ha gondolok.

Itt ékes, hímes szőnyegek,
Ott északon a bús hegyek,
Hol nem gondolnék rá soha –
De arra nem megyek...
– Rikolts, dalolj szegény torok:
– Ihaj, a Földünk hogy forog!
Ihaj szerelmi láz!
Míg jó a Tél, ki béhavaz
– Ó, pompa, szín, ó dús Tavasz! –
S a halál citeráz.

Barna András

József Attila: Anyám

József Attila: Kései sirató

József Attila: Születésnapomra

Belinszkyné Nagy Irén

Anyák napjára

E szép napon a természet
Ünneplőbe öltözött.
Gólyamadár, fecskemadár
Újra haza költözött.
Kis pacsirták fészket raktak,
Búzatáblák rejtekén.
Orgona s gyöngyvirág nyílik
Anyák napja ünnepén.

Itt a tavasz, ragyog a nap,
Minden olyan csodaszép,
Gyermekek éneke hangzik
Anyák napja ünnepén.
Fák és bokrok bólogatnak,
A madarak trilláznak,
Velünk együtt a mamáknak
Boldogságot kívánnak.

Anyák napja a legszebb ünnep
A gyermeki szívekben.
Nyiladoznak virágok
Gazdagon a kertekben.
Énekeljünk, kis madarak,
Énekeljünk közösen,
Édesanyánkat áldja meg
Minden jóval az Isten.

Az a vágyam

Az a vágyam, hogy légy boldog
Édes jó Anyám
E tavaszi szép májusnak
Derűs hajnalán.
Óh, mit érzek, ha ki tudnám
Én azt mondani,
Vagy, ha szívem szavakban is
Tudna dobogni.

Azt dobogná Édesanyám
Néked e napon,
Áldjon meg az Isten Téged
Nagyon gazdagon.
Áldjon erőt, egészséget,
Áldott éveket,
Segítsen, hogy felnevelhesd
Gyermekeidet.

Teljesülnek vágyaid
Életeden át,
Fogja meg a kezedet, ha
Bú szakadna Rád.
Érzed, ugye, hogy mennyire
Szeretlek Téged,
Az életem oly szomorú
Lenne nélküled.

Tücsök-muzsika (Gyermek hangverseny elé)

Kis elsősök vagyunk mi még,
Pöttöm, apró népek,
Amint látják, alig érik
Lábaink a földet.

De az ujjaink alatt a
Húrok és billentyűk
Úgy szólnak, mint nyárestén
A tücsök-hegedők.
– Muzsikálunk a természet
Ezer csodáiról,
Vadvirágos rétekről és
Tarka pillangókról.
Rózsákról, virágokról és
Búzakalászkodásokról,
Éjszakákat beragyogó
Fényes csillagokról –
Bátorságról, hűségről és
Hazaszeretetről,
Vágyakról, boldogságról és
Vidám örömeikről...
Rügyfakadás, rózsanyílás,
Lombhullás, hópelyhek,
Sárgarigók, kispacsirták
Velünk énekelnek.
– Kis elsősök vagyunk mi még,
Apró kis diákok,
De meglátják vendégeink,
Szépen muzsikálunk.
Nagyon boldogok lennénk, ha
Nem unatkoznának,
S óriási tapsviharral
Ajándékoznának.
– Húroknak, billentyűknek az
Áldott muzsikája,
A természet csodája és
Szívünk boldogsága...

Bognár Barnabás

József Attila emlékére(m)

(Verskollázs kedvenc József Attila verseim egy-egy verssorából)

Hajtsd le szépen a fejedet,
jól tudva már, hogy minden odavan.
Éltem – és ebbe más is belehalt már,
kinek emberhez méltó gondja van.

Elfeledtem, hogy mit sem ér az ember élete
s nem lesz emlék, melyben magamra hagyna –
úgy szállong a semmi benne,
úgy van velem, hogy itt hagyott magamra.

Most homályként száll tagjaimban,
mint nagy darab kő, a valóság;
a Föld is már kezd kihűlni alattam,
csak lelkem tép még egy utolsó rózsát.

Alig hallottam sorsomba merülten:
ami van, széthull darabokra;
már nem képzelt ház üres telken –
e költemény szorongó lelkem buboréka.

Egyetlen percig

Már tudom, mi a valami
azt súgja már, hogy valaki
jön most a semmin túlról
előbújtál im újból
nincsen nekem senki
sem értheti meg, mi
a szívem vágya
Te vagy kis ágya
bús fejemnek;
bús fejemnek puha ágya

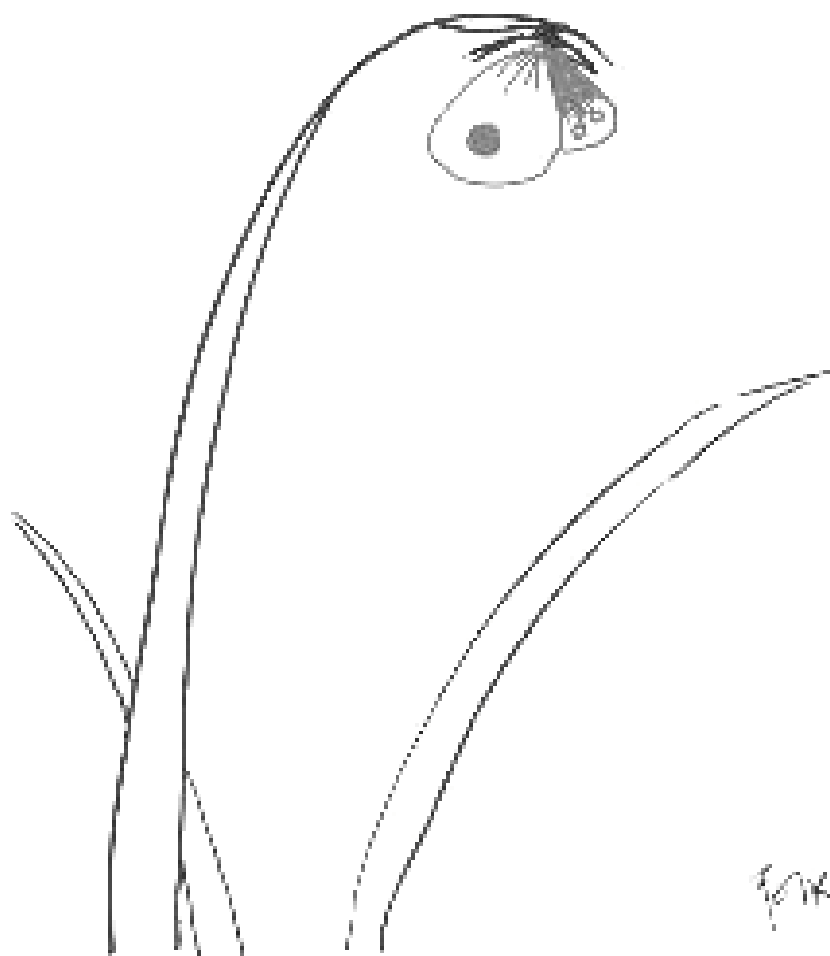
hűlt helyednek buta máglya
épül a szeretetből
sosem elég, pedig öl
minden képtelen láng
égeti szívem ráng
és a múltba ring
már a tiszta ing
nem takar el;

nem takar el semmi engem
látsz most teljesen meztelen
a lelkem párolog el
az égbe távozok el
tűnő pillanatra
vágyók itt ragadva
korlátok között
nekem ütközött
a szerelem;

a szerelem mindig csak vágy
marad a régen kihűlt ágy
szalad át a fejemen
a vak-szemű sejtelem
csalogat csapdába
esve még labdába
sem rúghat szívem
torzul a sínen
kerék gurul;

kerék gurul vonat alatt
belém szorult tudat
szaladt ki belőlem tefeléd
megkettőztem a felét
egészen feledem
remegő kezemen
ülök, ha tetszik
egyetlen percig
szeress, kérlek!

Brézai Zoltán

Múltba néző (Lisa Mayer: Blick zurück)

Hallgasd
Ezt a haláli kacajt
Az összezsengő
Nevekét

Egy hosszú pillanatra
Kép képet fűz egymásra

Ablak mögött remeg
Egy cérnavékony gyerek
Kezecskeiben fény pezseg
Ujjaiból ragyogó méz csepeg

Egy öregedő asszony
Felőrli a meghitt időt
Szóról-szóra
Hangtalanul porrá zúzza

Fehér kenyeret süt belőle
Télen
Hamvas rózsás hajában

Vágjunk bele (Lisa Mayer: Wir treten ein)

Ebben a pillanatban
A reménytelenségbe
Mint utolsó magszem szorult helyzetében

Csillag melynek fénye nem világít

A nektárt álmainkban otthagytuk
Vég nélkül fonott ruhánkban
Vitánk utáni kibékülésben

Gondolatunk legbelső mélye
Átitatott titkunk gyertyafénye

Szerelmi vágyódás

Volt egyszer egy szép leány, reá néztem tündér-talány.
Egyszer csak megismertem őt, a drága és gyönyörű nőt!
Emlékszem este volt már, de rá gondolni nem kár.
De hogyha mégis eszembe jut nem is tudom, hogy mit gondolok.
Csoda ez nem is vitás, mert bíz ez egy csodás látomás!
Tüneményes termete itt csak róla szólhat most a hit!
Folyton csak rá gondolok, de nem lehet velem ő most.
Ám majd eljön az idő, mikor együtt leszünk: ő és a költő!

Bernadettnek

Detti, Detti édes Detti
Lehet téged még szeretni?
Hogyha elmúlik a nap,
akkor is velem maradsz!

Csodálatos barna lány
Ha rá nézek nem talány.
Hogyha látom két szemed,
vígán élem életemet!

Ha nem szeretsz akkor is,
Kedvellek, te drága kincs!
Az sem baj hogyha elhagysz,
Mert emlékemben megmaradsz!

Csillag Lőzsu

Gondolatok egy kórházban

(Ez volt 2002. Júniusában)

A halál, a kegyes halál vajon kinek adatik meg? Pedig sokan megérdemelnék. Te kegyetlen, perverz, szadista, alantas ösztöneidet kiéled a kiválasztotton. Tudod, hogy elviszed, mégis hagyod hónapokig szenvedni. Rákötnek mindenféle műszert, egész nap csöpög az infúzió, vagy a vérátömlesztés. Még él a hús, de a lélek már úton van. Kinek jó kórházban meghalni? Miért jó, ha utolsó perceidet egy fehér sátor alatt töltöd? Még kapod az infúziót, aztán már azt se. Már nem vagy élő, de még halott se. Az orvos negyedóránként megnézi élsz-e, aztán már csak félóránként. Tegnap még te suttogtad, úgy is meghalunk mind. A kevésbé beteg szobatársaid összebújva találgatják, talán már meghaltál. De te tudod hogy nem, még lélegzik, még él, hallod a hörgését. Egyik halál hozza a másikat, tegnapelőtt is egy, tegnap is egy, és biztos ma is egy, pedig nincs is háború. Ő is, ki itt mellettem haldoklik, egyre soványabb lett, egyre hallgatagabb, és egyre sárgább, őt is csak meghalni hozták be. Pedig szerette a családját. Miért jobb egy életen át szeretett lényt, pont az utolsó földi eseményénél magára hagyni, elfordulni tőle? Most már csönd van. Nem várta meg a férjét. Elszállt az élet, éreztem a halál leheletét. Engem miért hoztak be? Megvárják még tényleg nagyon beteg leszek, jön az embólia. Mese habbal, a másik orvos miért nem vette észre azokat a bizonyos tumorokat. Fenéket, kísérletezni akarnak rajtam, abból nem esznek. Még hogy menjek a Korányiba, hát ott biztos meghalok. Haza akarok menni, ha nem megy másképp, a saját felelősségemre. Igaz, a fiam idegileg összeroppant, ő nem tud gondoskodni rólam, ő is beteg. Jaj, ne érjem túl gyerekeimet, azt nem tudnám elviselni. Szegény lányomnak se könnyű, ő is nehezen viseli az életet. Látszik rajta, a lélek fáj. Nem csak késsel lehet ölni. A pszichikai betegség sokkal alattomosabb, azt csak szeretettel lehet gyógyítani. Szóval is lehet ölni. Van, aki nem tudja elviselni, hogy nem csak őt szeretik. Ő mindent akar, a másiknak juttatott szeretet morzsákat is irigyli. Lehet, hogy csak én látom így. Már ott álltam a

küszöbön. Borzalmas volt az az álom. Egy erdőben ültem, egy fátönkőn, nem tudtam, merre kell menni, hideg volt és egyedül voltam. Később jött egy rendőr, de ő se tudta megmondani, merre van az út. Rossz volt a halott szomszéd szobájába aludni, nem is tudom miért akarta a barátnőm. Szinte hívott a szomszéd, de nem még nem megyek, még érzem, hogy szeretnek. Első héten mindig ott volt valaki nálam, sokszor nem is tudtam ki, csak éreztem, hogy fogják a kezem, hogy mellettem vannak. Unokáim is sokat eljöttek. Már nem bírom itt a kórházban, visszajövök az izotóp vizsgálatra. Megígérte a doktor úr, hogy hazaenged pénteken. Pénteken nem megyek haza, azt már nem, inkább itt alszom még egy éjszakát. Nem, nem akarok még egyszer visszakerülni, pénteken lettem rosszul. Múltkor is pénteken engedtek haza, de most nem. Otthon hamar meggyógyulok. Azért se halok meg. Még ki fogok menni a piacra, még viszek virágot a temetőbe. Hát nem biztos, hogy ki tudok menni. Most lányom lesz velem. Én hamar meggyógyulok, igen meggyógyulok. Igaza lett a mamának, augusztusban már teljesen jó volt, már főzött, takarított, és szokás szerint veszekedett. Eddig se nagyon tudta hová teszi a pénzét, most se nagyon tudja, de hát már 15 éve se nagyon tudta. Nem akarta, hogy vele legyünk. Elmart mindenkit, talán azért, hogy ne legyen a terhünkre. Most egyedül van, pattog az új kandallójában a tűz. A barátnői meg-meglátogatják. Kimegy a piacra, átmegy Lőrincre, ha ott valamivel olcsóbb valami. Kimegy a temetőbe, akár egyedül is. Igaz, hozzám a harmadikra nagyon nehezen tud feljönni, akkor nagyon elfárad.

– Mama, ha nem elég a nyugdíja, szóljon, szívesen adunk.

– Neki, neki ugyan nem kell, ő nem szorul senkire. Mintha bűn lenne, mások segítségét elfogadni. Hát ő ilyen, remélem ilyen marad sokáig.

Demény Zita

Találkozás

„No mögint szép napunk lesz” – gondolta, ahogyan felnézett az égre. Az Esthajnalcsillag, s a Hold is mosolygott az égbolton, mikor bezárta az ajtót. Kis öreg ház volt, néhol omladozó falakkal. A felesége jó néhány éve elköltözött a mennyei honba, így egyedül élte öreg napjait.

Már hosszú évek óta hajnalban kelt, hogy útját elérje, hisz lábait inkább a botja hordta. Kalapja ütött-kopottan a fejét nyomta. S a bajsza, mint hó fedte táj, ült meg az arcán. Ingje szürkén villant az ébredő világban. Pulóverjéből a gombok, mint vadócok régen legurultak, s egy ócska tarisznya került vállaira; benne egy szelet kenyér, hagyma, szalonna, no meg egy kulacs borocska. – Erdőkerülő volt.

Közben a Hold búcsút intett, s a Nap mint égi lajtorja, lassan kelni kezdett, fodros ruháját vonva. Az öreg lassan bandukolt az erdei honba. A szívében ifjú maradt még, vígan füttyörészett, noha a lába inkább hátravonszolta. „No, édes Istenem, adjon neköm erőt!” – fohászkodott magában. Az erdőhöz ért, a leveleken a harmat vígan üldögélt. A fák tövében páfrány, moha zöldellt, kisvirágok nyitogatták szirmaikat.

Otthon volt, jól ismerte az erdő minden zugát, az állatok minden rezdülését. Lassan haladt, nem találkozott senkivel, pedig néha elkelt volna néhány jó szó. Ahogy így haladt, furcsa sírásra lett figyelmes, s a hang irányába fordult... „No ez mög mi?” – mondta alig hallhatóan. Közelebb ment, s az egyik bokor tövéből jött a zaj. Lehajolt, felemelte az ágakat, de akkor hirtelen a vesszőszál lekapta kalapját, az pedig gurult-gurult, mintha már meg sem akart volna állni...

„Ejnyő, tán illanni akarsz, hát azt hiszöd, tudok még szaladni?” – nyúlt volna kalapja után, de abban a percben már mellette is csücsült. „No én özt megkaptam, kalapot akartam, oszt a farom most jól megjárta.” – mosolygott magában. Minden erejét összeszedve botjára támaszkodva nehezen felkelt, s újra felemelte az ágakat. Egy szomorú szemű özgida nézett fel rá, könnyei peregtek, mint apró cseppek. „No nő rí mán, mert akkor én is azt fogok! Tán eltörött a lábad?” S ekkor

látta meg, hogy az anyját siratja. „No tö szegény árvátlan árva...” – felemelte s karjába zárta.

S a kis test gyöngé volt még, szíve erősen lüktetett, mintha azt dobogta volna, félek. Ekkor furcsa melegséget érzett a karján: „Ebadta kölyki, no most véled mit csináljak? No kössünk egyezséget; hazaviszlek s te löszöl a gyerököm, mert nem adatott meg az asszonykámmal. No gyerő megitatlak, jó dolgod lesz...” S a két pár apró szemben fény gyúlt, mint a hajnal fűrtje, mely gyöngéden omolt a világra. Hazaindultak.

Édesanyám

Édesanyám,
tündöklő rózsaszál,
zöldellő kert vagy a tavasz udvarán.
A szellő is kedvesen susog,
ruhád libben a fénylő hajnalon,
s a kezed lágyan ring a nárciszokon.
Szerelmed mézédés,
virágzó rügyfakadás,
mely újra és újra megihlet, édesanyám.

Simogató kezek

Csodálatos napsütésben,
mikor ezernyi virág a fátylát bontja
a tavasz ölelésében,
orgona nyílik,
édes illat árad a szívben,
boldogan emlékezz
arra a két puha kézre,
mely ringatta bölcsőd,
s lágyan simogatta arcod az ő szeretetével.
S ahogy nőttél,
mindig veled volt,

harcolt, szeretett, óvott,
ha kellett dorgált, máskor bátorított.
S ma is, hogy az évek röpülve szállnak,
csodálatos, hogy Isten jóságából
még velem vannak,
bár az idő nyomai megtörni látszanak,
de nékem mindig az marad,
kedves, puha kéz,
mely csendes oltalom a szívem mélyén.
S ha az évek tovaszállnak,
barázdák nyomai meglátszanak
a remegő kezek elfáradnak,
akkor te is a karodba zárjad.
Melegítsd, óvd,
mint ő téged az ifjúságában.
Hisz tudnod kell, egy napon búcsút int
s nem marad más csak a múlt, és emlékei,
s az a picis kéz,
mely reád vár, hogy azt cselekedd,
amit egykoron ő tett,
szerezd, ahogy ő téged.

Néma táj

A táj még alszik,
néma csend honol,
nem szól a madárdal
a fákon, patakparton.

Néhol egy gally
meg-megrezzen,
lágyszellő lengeti,
bús nótáját énekli.

A forrás nem csobog,
nem zenél,
csak csendben ül
a szikla tetején.

Ám ha jő a tavasz,
ébred táj,
leveszi minden
szomorú zászlaját.

Óda a Tengerhez

Tenger morajlása, zúgása
habok fehéren csillogó ruhája
süvítő szél, lágyan kavargó homok,
ezüstös kődarabok, zölden ragyogó moszatok.
Emlékek, ó, de szépek.
Gondolataimban most is visszatérek,
hozzád, gyönyörű szépségem.

S mikor csöndes éjjel egyedül vagyok,
tovább álmodom
s újra hallom a sirályok éles hangját,
a hajók lüktető szavát
s látom a szivárvány ezernyi mosolyát,
és mindez már a múlté,
emlékek, ó, de szépek.

Most mégis arra kérlek,
add, hogy láthassalak téged.
Láthassam kéklőn villogó orcádat,
viharban tépett ruhádat.
Kérlek, ne mondd, hogy vége:
Emlékek, ó, de szépek.

Dudás József

GALA Ernesto (GAÁL Ernő) naskiĝis en urbo Ŝaroŝpatako (Sárospatak) en la jaro 1949 kaj loĝas en urbo Serenĉo (Szerencs). Estas poeto kaj novelisto, prezidanto de la Asocio de Verkistoj de Montsubo (Hegyaljai Alkotók Társulása).

La klavaro

(A billentyű)

Sub la fingro ĝemetas la
Klavaro de l' komputil'
Senindulge pro l' ordono
Naskiĝas la grandutil'

Senpovula sklav' ĝi estas
Orgojla kaj kaprica
Sur la tablo etendiĝas
Tabuleto klavriĉa

Beletristo tiel faras
Se inspiro din tiras
Disronĝas la plumofinon
Krajoneton pintigas

Strete de l' moderna vivo
Mi sekvas la vojeton
Longe mortan prapraulon
Avidas kaj poeton

De klavaro al ĉielo
Vigle flugas mia pens'
Se mi naskis la poemon
Estu ĝojiga la vers'

SABO Lorenzo (hungorigine: SZABÓ Lőrinc): estis poeto, arttradukisto. Naskiĝis en urbo Miŝkolco, la 31-an de marto 1900 kaj mortis en Budapeŝto la 3-an de oktobro 1957.

Grandfervojponte (A nagyhídon)

Malofte mi haltis meze de l' ponto.
Sube trakoj, ranĝo. La rapidtrajno
nigre rulbruegis de malproksimo,
mi staris super ĝin. Heroa momento
estis tio ĉi, logis min fikcia danĝero!
Mian cerbeton streĉis la sango.
Kaj la maŝino venis. Al mi konatis ĝia fumo
acida, sufoka, sed ia teruro
ordona min puŝis, ke mi tie restu,
ne venku min naŭzo, brava estu:
mi sentis; balustrado ferponto tremas,
super fulma kratero mi ŝvebas,
kovras min fumo, vaporo, klakado,
ĉielo-tero estas ununura falo, frapado
forkuregis la trajno, la bruo
kaj mi, kvankam mia koro terure batadis,
fiere mi alian trajnon atendadis.

Édes Richárd

Sátáncsók

Pali gátlásos, tehát modern ember volt. Csak részegen szólította le álmai nőit az általa bejárt züllöttebbnél züllöttebb belvárosi szórakozóhelyeken, de rendszerint azoknál is sorozatosan kudarcot vallott. Hol rontotta el? Ha ivott, túl rámenőssé változott, ha normális állapotban maradt, akkor pedig túlságosan félszeg, normális és túl értelmes volt ahhoz, hogy kellőképpen érdekessé válják. Ez a normális életvitelből adódó kudarc érthetőbb a részegeskedésekből eredő felsüléseknél, mert a mai világ már nem a normalitásról szól, inkább annak ellentéte a menő.

Jó darabig így kellett élnie, míg bele nem fulladt a probléma elviselhetetlenségébe. Egy nap minden megváltozott. Pali régi énje számára a megszokott módon zajló lét megszűnt létezni. Mindig érzett magában valami feszítő ürességet, de ezt csak valami hétköznapi stresszes tudatalatti csiklandozásnak vélte, ami bizonyára az örült szuperkultúra velejárója. Ez az ön-megfeszülés nem egyedi érzés és nem egyedi probléma, bizonyára kollektív idegbaj a társadalomban. Másokkal is megeshet, ha folyton kosarat és kudarcot kapnak borravalóként. A legszuperebb szakmai sikerek sem adhatnak gyógyírt a szív magányára.

Ez nem igazán meggyőző érvelés. Már megint hazudik magának, hogy tizenöt kanyarral kevesebbet forgolódjon az éjszaka, és kora hajnalban könnyebben szenderüljön álomra. Mások is kiégve mentek tönkre? Hurrá, ez bizonyára rohadtul fel kellene, hogy dobja Palinkát, de nem, lehúzza. Maga sem tudta, mivel áll szemben, de elmosódó álmai és nyomasztó ébrenléte közt egy tudatalatti hang azt súgta neki: *önmagával*. Valami megmagyarázhatatlan kín emésztette a lelkét, és úgy érezte, mintha malomkövek közt pusztítanak porrá benne azt, ami emberré és egyéniséggé tesz. Egy barátja (Kence) szülei pszichó-doktorok, de Kence nem javasolta neki, hogy Pali

valaha is bármilyen ügyben lélekturkászokhoz forduljon segítségért, mert azok maximum gyógyszerek tucatjaival tömdösnék az idegrendszerében és énjében kialakult szakadékokat, nem nyújtának valódi segítséget, mert pusztán anyagiakra fókuszáló vámpírkodásuk miatt ők nem a páciens felgyógyulásában érdekeltek, hanem annak örökkévalóságba nyúló lelki sakkban tartásában.

– Nem olyan jó buli – avatta be Kence a mentális medikusok titkaiba.

– A drogos bemegy, hogy leszokjon a mámorról, ez néha még sikerül is, de a meszkalin helyett a lélekbubusoktól válik függővé. Ördögi kör ez. Ha komoly belső bajod van, azt csak önmagad oldhatod meg. Léteznek olyan lélektani csomók, melyeket csak mi oldhatunk fel önmagunkhoz, mert más nem férhet hozzánk igazán. Miért nézel rám ilyen kétségbeesetten elgondolkodva, Paja, csak nem veled van valami gáz? Akarsz róla hisztizni? Tudod, hogy én nyitott vagyok minden dekadenciára, ki vele mi nyomja!

Paja azt hazudta Kencének, hogy az egyik munkatársa vált depissé valami fehérnéppel történt konfliktus miatt, ám Kence megérezte Paja mondataiban a rizsa illatát, de neki legyen mondván, bölcsen hallgatott, és csak bólogatott. Tudta ő jól, hogy Paja önmagáról mesél, csak fél felvállalni. Várta, mi lesz a sztoriból, aztán azt tanácsolta:

– A haverod csak önmaga lazíthatja meg azt a csomót, mert csak neki van hozzá igazi hozzáférése. Nem vághatja szét egy agresszív kardcsapással, mint Gordiusz. Keresse meg a lazává tevés módszereit az életben, mert neki kell megoldania önmaga köteleit. Más nem adhat neki szabadságot, mert mindenki csak önmagát teheti szabaddá.

Pali egész tűrhető problémamegoldónak bizonyult a mindennapi élet hétköznapi ügyeiben, de a tanács megvalósításába beletört a bicskája. Naphosszat csak agyalt, mi lehet a folyamatos vereségek és a belső feszítés oka, de nem sikerült becserkésznie a megoldást. Mintha folyamatosan menekült volna előre az ügy megoldása, a vadászat újra és újra kudarcba fulladt, és Pali még kiábrándultabbá vált, mint annak előtte. Mivel nem tudott keresni, már nem akart találni, sem nőzési, sem probléma megoldási, sem más egyéb értelemben sem. Beletörődött a megváltoztathatatlanba, és a nonstop egynapi kutatást

követően csaknem teljesen álmatlanul hánykolódta végig az egész éjszakát.

Másnap este már annyira elkeserítette a magánéletbeli és az önellazítási önkutatás sikertelensége, hogy elment egy ócska kocsmába, és hülyére itta magát a lelkes helyi alkesz-kövületekkel, alig bírt hazavánszorogni, de legalább erre a kis időre sikeresen fulladt alkoholba bánata.

A memóriája azonban nem törlődött elég mélyen, így harmadnap is végig agyalt, bár érezte, hogy a belső- és külső nyomozás ilyen állapotban nem lehet teljes értékű. Új fejlemények érték azonban az utcán. Úgy érezte, mintha valaki követné és folyamatosan figyelne, ezért többször hátrafordult és aktívan figyelte a körülötte lézengő járókelőket, de nem jutott előbbre az esetleges üldöző személyét illetően. Ezt akkor a másnaposság utórezgéseinek tudta be, de hamarosan bebizonyosodott tengermély tévedése. A keresés negyednap már lazábban, kevésbé görcsösebben folytatódott, de az eredmények még így sem akartak megérkezni, a helyzet azonban még komorabbá vált. A világ ijesztő visszajelzésekkel bombázta Palit. Ismerősei, szomszédai kerülni kezdték, mintha megváltozott volna az árnyéka. Mintha valami megmagyarázhatatlan okból mindenki menekült volna előle, akár a lelke kellős közepén ásító úr titkának megoldása.

Baj van az árnyékkal? – kérdezte önmagát Pali, mikor az addig ragyogóan sütő Nap vérbe hanyatlott, és felhők lepték el az eget. Mikor a természeti változások eredményeként eltűnt Pali árnyéka is elhalványodott és eltűnt, pár másodpercig úgy érezte, megszűnt létezni. Ebből a kábulatból az térítette magához valami realista ébredésként, mikor esőcseppek kezdték simogatni aggódóan összeráncolt homlokát.

– Még az Isten is megsirat könnyeivel, már ha létezik, és ezek az ő könnyei. Az eső ronggyá áztat, tehát nincs mese, létezem – merengett egyre nedvesebb zakójában, az esőtől egyre megvilágosultabban. – De mi hat a létezésemből olyan erővel az ellenkező nemre, és a problémáim lehetséges megoldásaira, hogy ijedten menekülnek előlem, mint valami szellemi szörnyetegtől?

A lehető legsemlegesebb és egyben legidiótább arckifejezéssel meredt önmaga elé, mikor a környezet és az esőcseppek színtelen szürkességét ellensúlyozandóan egy égbék ruhás alak érintette meg Pali

vállát. Pali ha akarta volna sem láthatta arcát, mert azt titokzatossá tevő csuklyaszerűség rejtette. Először meg sem mert mozdulni, mert valami misztikus előérzet megsúgta neki: ez csak a követő lehet, akit Pali-megfigyelőnek is nevezhetnénk. Azt, hogy minek nevezzük, majd meglehetősen megmagyarázhatatlan viselkedéséből kell meghatározunk, ha egyáltalán definiálható valaki milyensége, már ha az elemzett valaki emberi lény...

A furcsa idegen kéznek látszó végtagja bizsergetően érintkezett Pali vállával. A kijelentései még dermesztőbb mágiával szellemi piócaként tapadtak Pali tudatára. Teste-lelke vibrált a kontaktustól. Pali úgy érezte, mintha a felbukkanó lény valami újjáélesztő erővel bíró tavasz szelével simogatná elcsigázott testét, ám úgy tűnt, mintha ez a szellő mégsem lenne teljesen mentes még a tél gyilkos hidegétől, sőt, mintha valami rejtett és leplezett módon a búcsúzó évszak jéghideg iszonyatát akarná hirtelen a nyakába ömleszteni, mint valami lappangó lavinát. A lény azonnal a lényegre tért:

- Ha eladod nekem a lelked, megmondom, mi nyugtalanít, és helyre-jössz. Ismét önmagad lehetsz, ha akarod.
- Nem túl nagy ár ez némi önmegismerési terápiáért? – vágott vissza Pali, aki szokásához híven ezúttal is humorral próbálta oldani a szituációban és önmagában lévő feszültséget.
- Te vagy a lelki magánnyomozó, mondd meg te.
- Tegyük fel, hogy igent mondok – taktikázott Pali, hogy ellentmondásba és valami metafizikai csapdába ejtse a lényt. – Hogyan vennéd el tőlem a lelkem?
- Egy csókkal. – Ez olyan, mint egy romantikus sci-fi, persze csak akkor, ha egy egész tűrhető külsejű nő vagy.

A démon meglepődéséről csupán hanghordozás-váltása árulkodott, mert arcvonásait játékos félhomály rejtette, sajnos vagy szerencsére: – Ennyire rá vagy moccanva a külsőségekre? Így már simán érthető, miért nem jönnek össze a dolgaid. Mert túlságosan válogatós vagy.

- Azért nem kell túlreagálni a dolgokat, Mephisto asszonyság. Meg kell értened az aggályaimat, hasonló helyzetben valószínűleg neked is fenntartásaid lennének, hiszen te sem csókolózol akárkivel a szakadó esőben, hogy eladd a lelked az önmagadra találás érdekében. Megjegyzem, ez a projekt nem tűnik valami logikusnak, de mivel nincs

jobb ötletem, még az is lehet, hogy bevállalom. Azt sem tudom, fiú vagy, vagy lány. Még az örökkévalóság ígérete sem vehet rá arra, hogy az ördög elbuzítsa az önmegvalósítás jegyében.

– A sátánnak nincs neme. De materializálódhatok.

– Miként?

– Bármiként. Mit akarsz, miként materializálódjak?

– Jó nőként, az ideáljaim az épelméjű, lehetőleg intelligens, jó humorú és jó testű nők, hajszin nem számít. Tényleg jó nagy és formás melledd legyen, és a feneked formásságának fontosságáról se feledkezz meg, mert ezen motívumok elmaradásával komoly hiányosságokkal kell szembenéznünk. Ezek hiányában a csókadás lehetősége részemről kifejezetten kérdésessé, esetlegesen akár tárgytalanná is válhat, és akkor nem tudod elrabolni a lelkem, lőttek az üzletnek. Nálunk itt a földön ez a legésszerűbb divat mostanában, ha már ezt hozta a történelmi helyzet, én sem szeretnék kimaradni belőle. Nem tudom, manapság mi a divat nálatok a pokolban, de attól tartok, a mi kis bizniszünk értelmében a későbbiekben még lesz alkalmam meg tapasztalni.

A lény megrázkódott, mintha csak a hideg esőcseppek hőmérséklete miatt dideregne, aztán letolta a csuhát. Olyan fantasztikusan nézett ki, mint amilyen lányokkal Pali csak álmaiban labdázott valami definiálhatatlan képzeletbeli tengerparton, és mikor a lasztik a kelleténél messzebb repültek, Pali a tengerbe teperte, majd a magáévá tette őket a hullámok lágyan fodrozódó, simogató ölelésében, amit ezen álombeli lányok pokolian élveztek. A megtestesült kreatúra úgy festett, mintha Pali nőkre vonatkozó vágyképeiből ollózták volna össze. – Rajta.

Megtörtént, és Pali pokolian élvezte. A csók alatt olyan erekciója volt, mint soha azelőtt és soha azután. Talán ebben nem csak annak tudata játszott szerepet, hogy érezte: élete legjobb nőivel és azok felturbózott összességével csókolózik, hanem magával a Halállal, az örökkévalóságtól való búcsúval is. Kegyetlen és perverz módon izgatta, hogy esetlegesen az emberi sorsokat elvágdosó hatalmas-sággal vív nyelvcsatát, aki a világ legjobb nője. Legszívesebben ott az aszfalton leteperte volna, mint álmában azokat a mesebeli és mesés szép sziréneket, akik ennek a szépség-összességnek csupán snassz alkotóelemei.

Vége szakadt. Hipercsaj szakította el az ajkát előbb, Pali meg csak tétován meredt az alakváltó akármire. Még nem érezte lélekrablottnak magát, de úgy gondolta, ami késik, majd megérkezik. A csók után Pali ezúttal idióta humorizálás helyett filozófiai kérdésekkel próbálta megtörténi a hirtelen kialakult csöndet:

– Képzeletbeli kisasszony, a lélek valóban örökkévaló? Platónnál mintha olvastam volna valami ilyesmit... A lélek tényleg halhatatlan?

– A tiéd már nem az – felelt a sátáni bombázó. – A csókod halandóvá tette a lelked. Már csak ez az egy élet lehet a tied, ezért minden pillanatod ki kell használnod, ki kell élvezned, mert ha meghalsz, nem lesz túlvilág, feltámadás, reinkarnáció, meg egyéb ilyen hülyeségek. Nagyjából arról van szó, mint amit a ti reneszánsz gondolkodóitok agyaltak ki, mikor a középkor vegyél-vissza kultuszával szemben azt hirdették, hogy ki kell élvezni az evilági létet addig, amíg csak lehet, mert nincs feltámadás, túlvilág, azt kenheted a hajadra, cukormáz. Neked is ez a sorsod, mától számodra is minden nap ajándék. Élj úgy, hogy minden napod valóban ajándékká nemesüljön számodra. Mert egyszer visszajövök érted, és akkor már hiába humorizálsz, filozofálsz, velem kell jönnöd, és soha többé nem térhetsz vissza ebbe a hmmm... – elmosolyodott – siralomvölgybe. Használd ki a lehetőségeket, és lehetőleg azonnal kezdj hozzá. Most mennem kell.

– Máris honvágyad lett a pokol iránt? Hideg van idefönt? – figyelte kísértőjét Pali. – Hogyan fogsz eltűnni, valami természetfeletti módon? Köddé válsz, elrepülsz, a földbe süllyedsz, vagy mi lesz? – nézett a nőszerűségre Pali, szemében valami gyermeki naivitás és csodavárás aranylásával, ami megfiatalította a nemrégiben még megkeseredett középkorú férfit. – Imádnám végignézni, ahogy a fizika néhány elemi törvényére fittyet hányva hagynád el ezt a dimenziót, amit maximum a lélekrablás miatt csipázhatsz.

A sátán gyönyörű, csilingelő női nevetéssel reagált Pali találgatásaira:

– Mindent racionalizálni és ésszerűsíteni akarsz, ami tetszik, mert remekül elszórakoztat. Ezt is úgy fogom tekinteni, mintha viccelődnél, mintha valami elcseszettül természetfölötti módon humorizálni próbálnál. Egyszer majd talán te is rájössz: azok a viccek a legjobbak, amelyeket senki sem érthet meg.

– Ez a világra, vagy a teremtésre is vonatkozik?

– Dönts el magad – vont vállat Hipercsaj. – Azok a legjobb döntések, amiket csak te tudsz eldönteni. Most már tényleg megyek, túl sokat mondtam. Nem tesz jót ez a földi környezet, túl sokat dumálok tőle. De meg kell értened, a pokolban kevés beszélgetőtársam akad, ott csak a szerencsétlen kínozottak ordításait kell hallgatnom, ami nem akkora élmény, mint egy jó könyv, vagy valami tudataltató hülyeség a TV-ben. Hidd el, én is szívesebben nézném a Benne leszek a TV-ben-t, de hát ez van...

– És akkor hogyan fogsz eltűnni?

– Ahogy jöttem. Egyszerűen elsétálok. Egyszer viszont eljövök érted, légy felkészülve. Addig bulizz, nőzz, élj, mert mikor legközelebb találkozunk, nincs apelláta, viszlek magammal, hogy onnantól kezdve egy örökkévalóságig kínozzalak, a lélek-biznisz értelmében. Azért jó mulatást. A lelked az enyém, mint valami ócska vámpírfilmben. Ha elég okos vagy, mától boldogan élhetsz, míg újra el nem jövök érted. Azt javaslom, okosan használd ki az addig még hátralévő időt, én biztosan ezt tenném a helyedben. Mert más lehetőséged nincs, mióta az üzletünk megkötött...

A lény lazán elsétált előtte, Pali élete ettől kezdve persze teljesen megváltozott. Úgy érezte, mintha felébredt volna valami közel harminc éve tartó komor, depis és ködgomolygós álomból. Kijött a barlangból, és találkozott a valósággal. Élni kezdett, rájött, hogy a fel-támadás tényleg nem a túlvilágon van, hanem itt, a saját kis külön-bejáratú életében, a szakadó esőben. Először érezte igazán, hogy létezik, hála a nemlét csókjának. Leküzdötte összes korábbi félelmét és lazán, nyugodtan kezdett élni, mert úgy érezte, mintha valami hatalmas tehertől szabadult volna meg.

A félelmeivel való leszámolást a tériszonnyal és a közeli vidámpark hullámvasútjával kezdte: felmerészkedett rá, pedig ezt a merész manővert korábban sosem merte volna meglépni. Igaz, hogy félig-meddig undorodott, rettegett, hányt is, mert azért még ott motoszkált benne a rejtekező tériszonyérzet, és a magasban történő száguldás alkalmasint azt is eszébe juttatta, hogy a játszma végén a megsemmisülés mélységébe, a pokolba kell majd zuhannia, mert mindössze azért emelkedhetett ilyen magasra, hogy végül majd a legmélyebbre zuhanhasson. Mindeközben azonban harsányan és őszintén nevetett, először életében, mert végre megtalálta önmagát. Leszállt a huliról, letörölte arcáról a mocskos maradványokat, majd olyan vidám maga-

biztossággal lépkedett tovább, amitől egy kissé első lépésben még saját maga is megijedt.

Nem volt mit tenni, megszerette az életet, az embereket, és ez az újsütetű érzelemhullám nem bizonyult egyoldalúnak, hamarosan a világ is kinyújtotta felé élettől lüktető karjait. Azt már mondanom sem kell, hogy a kosár-probléma még aznap este megoldódott, és Pali soha többé nem kötött magában csomókat, mert valami ördögi (vagy netán mégis emberi? – sosem tudjuk meg!) erő elszaggatta azokat a húrokat, melyek láncra verve tartották, és azóta szabad ember lett. Ezután szinte minden sikerült, boldog ember lett, és a halál miatt sem aggódott többé, bár néha-néha már szinte várta a pokolbéli üzletasszony végső eljövételét, hiszen olyan jó nő volt... Hiába rántja majd magával a lelkét a ki-tudja-milyen megsemmisülésbe, Pali már emiatt sem szánakozott sorsán, mert reménykedett benne, hogy a rém ezúttal is a földön látott alakját ölti magára. Szóval, Pali is férfi volt, és pokolian imádta a nőket, még akkor is, ha azok közben a poklot imádták.

A bukott király

Tavaszi volt, de a vándor a leghűvösebb télnek érezte a kínok miatt, melyek lelkét emésztették. Zarathusztra aznap egy hideg és kihalt erdő mélységes csöndjében vándorolt, melynek némaságát alkalmanként furcsa zajok törték meg. Eleinte azt hitte, valaki a nyomában oson, és meglepő, apró morgásokat hallat a félhomályban, de aztán rá kellett döbbennie: a lassacskán fújdogáló szellő csak susogásszerű hangokat a fák között. A szellő úgy játszott az erdő fáin, mint egy óriássá emelkedett hangszeren. Maga a természet ereje beszélt az utazóhoz, aki mosolyogva hallgatta, mert ettől a kellemes megmagyarázhatatlanságtól valamelyest a teljesség érzése töltötte el. Halk neszezések voltak ezek, de Zarathusztra érezte a jelentőségteljességüket, mellyel fülét simogatták.

Aztán egyszercsak ember-hang törte szét a békesség nyugalmát, mikor az erdőből egy tűzeglápos területre tévedt. Egy ordítást hallott, valahonnan a közelből. Sietőssé tette lépteit, nehogy későn érjen oda, ahová esetleg mennie sem kellett volna. Egy ősz hajú, öltönyös ember felsőtestével kellett szembesülnie, amint éppen a mocsárba süllyedt.

Lassan, komótosan süllyedt, a mocsár közepén, látszott, hogy ha Zarathusztra nem tesz valamit pár percen belül, a férfi végleg a mélységbe merül. Közömbös, minden mindegy arccal közeledett az őt elnyelő mocsokhoz, mintha nem is érdekelné a folytatás, mintha ő akarná így. Zarathusztra máris valami hosszabb botot keresett, mellyel kihúzhatná az idegent iszapos kelepcejéből, és hamar megakadt a szeme egy megfelelő erősségű és hosszúságú faágon. Már nyúlt volna érte, de meglepte a faág felülete. Úgy tűnt, kígyóharapások nyomai díszítik. Ez a mozzanat elgáncsolta Zarathusztrát a nagy sietségben, mélyen elgondolkoztatta. Mikor másodszor mérte fel a merülőt, az már képtelen volt néma méltósággal közeledni a lenti bizonytalanság felé, az elegáns ember korholó hangon harsant föl:

– Ne kapkodj, nem kell kimentened.

– Tetszik büszkeséged, de az élet előbbrevaló makacsságodnál – biccentett elismerően Zarathusztra – muszáj megmentenem téged, mert idegen vagy. Ha tudnám, kivel állok szemben, lehet, hogy inkább hagynálak meghalni. És lehet, hogy így cselekednék jól.

– Akkor tudd meg, ki vagyok, és hagyj békén meghalnom. Egy bukott király vagyok, akit elűztek trónjáról. Úgy megszoktam a magasságot, hogy már képtelen lennék elviselni a közepszerűséget, ezért úgy döntöttem a mélységek mélyét választom. Most pedig menj. E feleletre felcsillant Zarathusztra szeme, ezért a már mellkasig mocsaras ember felé nyújtotta a vaskos faágot:

– Minél mélyebbre süllyedsz, annál jobban kedvellek, mélységek királya. Már megtanulhattad uralni az egeket, most még ne akard uralni a poklot, bár lehet, hogy ott válnál igazán jó vezetővé, mert ha már a halál sem rettent, a legőszebb ördögöket is röhögve rúghatnád fenéken. Na gyere, mássz ki abból a feneketlen fürdőből, mert még nem vagy elég mocskos ahhoz, hogy magába fogadhasson.

A meggyőző beszéd hallatára a sárban süllyedő vadállati gyorsasággal ragadta meg a botot, Zarathusztra pedig kihúzta vele a partra. Odakint azonban csak besározódott öltönyéről igyekezett letisztogatni a mocsár mocskát. Zarathusztra úgy érezte: egy más ember került szárazföldre, mint aki az imént a mélybe vágyott. Úgy látta: a bukott király a felszín emberévé vált a szilárd szárazföldön, ahol ingásmentes talajt érezhet lába alatt. Látta már, ez az ingások embere, nem az egyenességeké.

– Miféle király voltál te, hogy kitúrtak a földedről?

– Jó király voltam, és mindenben követtem a vallás parancsát – vágott bűnbánó arcot a partra vetett hal. – Egy éjjel azt álmodtam, hogy egy nagy pápaszemes kígyó tekergőzött fel trónomra. Vért izzadva riadtam álmomból, és már azon merengtem, másnap birodalmam összes csúszómászóját darabokra vágatom, de nem cselekedtem időben. Mikor másnap hajnalban eszméltem, valóban ott sziszegett a királyi székben, főembereim pedig mind az ő szavát lesték. Mikor szót emeltem azt tudakolván, mit keres ez a hüllő a helyemen, ingerülten sziszszent fel, és a saját embereim kezdtek ütlegetni, sürgősen el kellett hagynom a palotát. Amint a városba értem, a népek nevetni kezdtek rajtam, és paradicsommal dobáltak. Kénytelen voltam az erdőbe menekülni, ha éjjelre sötétedve békében akartam nyugalomra hajtani fejemet. Igazam lett, az erdőben tekergőző kígyók kevésbé bizonyultak veszedelmesnek.

Más szempontból is megfontolásra méltó helynek bizonyult az erdő számomra. Tudtam, itt lakik a pápaszemes kígyó fő ellenfele, a róka, aki ékesszóló nyelvével és remek eszével talán visszasegíthet engem a hatalomra. Mikor felkerestem, az erdő állatai mind ott álltak körülötte, és tátott szájjal-csőrrel hallgatták fejtegetését, melyben arról beszélt: ha rendet és békét akarnak az erdőben, akkor az ő kezébe adják a vezetést, mert más alkalmatlan erre. A medve mérgesen harsant fel, azzal érvelt, hogy hatalmas ereje, dagadó izomzata miatt ez a poszt az ő személyét illeti meg. Mikor a róka roppant retorikusan megmagyarázta, hogy a medve elméjével mindannyiukat még ma halomra lőnék, a maci dühbe gurult, és nekirontott. A róka azonban úgy pofonvágtá, hogy egészen a bokorig repült, és innentől kezdve meghúzta magát, mint egy sündisznó. Közben leordította, hülyének nevezte, és azonnali engedelmességre készítette. A medve eleinte kétségbeesetten tekintgetett körül, aztán behódolt.

Ebben a drámai pillanatban léptem a tisztásra én, a róka hatalomra kerülésekor. Elbeszéltem neki elűzetésem történetét, eleinte részvételi arcot vágott, aztán kinevetett, és az állatok hatalmas tömege is vele kacagott rajtam.

– Mit vársz magadtól, te csiganyelvű csavargó? – lökdöste vállam kedélyesen gúnyolódva a róka. – Kit túrnének meg egy olyan uralkodói székben, ahol még egy kígyó is méltóságteljesebb és alkalmasabb a koronára? Jobban sziszszeg, mint te, jobban öl, Biblia helyett a méregharapások mesterfogásait tanulmányozza, hogy minél gyor-

sabban végezessen politikai ellenfeleivel. A népnek erős király kell, olyan vezető, aki egyúttal arra is képes, hogy megnevettesse őket. Az már csak hab a hüllőn, hogy a te gyengeségeidre rámutatva röhögtette meg első alkalommal egykori néped. Hírnökeim az imént értesítettek. A pápaszemes azonnal megtette, amit neked kellett volna, elfogatta birodalma összes kígyóját, de nem azt tette velük, amit te terveztél, nem darabokra vágta őket, hanem pazar lakomát csapott belőlük, mely során mindegyikük fejét leharapta majd mély megvetéssel köpte mindet a tűzbe, aztán szép komótosan fogyasztotta el a testüket, ahogyan illik. Jól tudta, ha ezt teszi, és jól beszél, ha továbbra is ilyen jól mulattat, senki sem merészelhet többé feltekergőzni az általa elfoglalt trónra. Most pedig menj, és ne várj segítséget tőlem-ellened. Képtelen lennék leharapni a fejét a hatalomért, mert túl mérges nekem, és megfulladnék tőle. Vagy lebeszélne erről a leharapásról, mert legyek akármilyen ravasz is, ő jobban sziszeg. Most pedig menj.

A bukott király kétségbeesetten nézett Zarathusztrára, aki elnevette magát, és a lehető legderűsebben adta neki a létező legkegyetlenebb tanácsot:

– Kedvemre való fickó ez a róka, nála már csak a kígyó kedvemre-
valóbb, aki nyálkás porbancsúszása ellenére igen magasra tekergőzött,
mit tekergőzött, felmagaslott ez a féreg, emberek fölé emelkedett és
bálványként tisztelik, pedig nem is számár, hogy a csöcselék imádja.
Ez a kígyó az igazi róka, ezt azzal mutatta meg, hogy rajtad, a korábbi
királyon neveltette népét, az ő korábbi népének pedig leharapta a fejét,
hogy megszabadulhasson a múlttól, ami sosem fog sikerülni, mert ő
mindenképpen az marad, ami. A saját fejét nem haraphatja le, de
neked ezt kellene tenned, bukott király. Még magányosabb erdőkbe
kell vándorolnod, ahol se kígyók, se rókák, se röhögő nép, mert már
nem vagy közéjük való. A te fejed is leharapták, mindannyian remekül
csámcsogtak és csacsogtak rajta, és már én is készítem kígyó-
fogaimat, jobb lesz mielőbb elindulnod. Talán jobb lett volna, ha a
mocsárban hagylak. Ha elsüllyedsz, talán te is eléggé bemocskolódtál
volna ahhoz, hogy egyenrangú ellenfélként vehesd fel velük a küzdel-
met, és leharapd a fejüket, aztán úgy köpd ki, hogy mások ezen
nemhogy ne sírjanak, de még jóízűen nevéssenek is. Most pedig menj,
és térj nyugalomra egy olyan erdőmagányba, ahol békén hagy ez a
hatalom-harapgálós haramia-fajta. Vagy – ha küzdeni akarsz ellenük –

keress magadnak végre egy olyan mocsarat, mely mocskosabb minden eddiginél.

– És te mit teszel? – kérdezte az útrakész öltönyös, letépve, leszaggatva magáról korábbi díszes kígyóbőrét.

– Megyek, eszek valami éleset – mosolygott biztatón a vedlőre Zarathusztra. – Szeretek kígyókkal beszélgetni, de csak éles fogakkal.

Egerszegi Sándor

Csapodár napsugár

Nem újkeletű az érzés, mely évek folyamán alakult ki, terebélyesedett, megtorpant, majd elhalt hirtelen, maradéktalanul, úgyannyira, hogy hírmondója sem maradt.

Magam sem tudom, hol a kezdet, csak a véget ismerem. Valahol, valamikor mégis ott hullt el a mag, hogy egyre gyakrabban éreztem annak szükségét, hogy a néhány éve vékony szállal szövődött, barátságnak tűnő kapcsolatot egy házaspárral fenntartsam, sőt tovább építsem. Egyre gyakrabban éreztem szükségét annak, hogy meglátogassam őket. Az első időben csak akkor, ha a férj is otthon volt. Később már nem sokat adtam rá, akkor is ott ültem, ha csak kettesben voltunk, valójában hármásban, mert a kislányuk is ott sertepertélt a közelünkben. Nem zavart az sem, ha a férje otthon volt, s nem zavart az sem, mikor ottlétem alkalmával csak betoppant. Egyébként nem rebbentünk szét jöttére, semmi büntudatot nem lehetett volna leolvasni arcunkról, mivel együttlétünkéből nem következett semmi.

A látogatások meglehetősen egyhangúan zajlottak le akár hármásban, akár kettesben. Általában a konyhában telepedtünk le, nem voltam fontos vendég, akinek a jöttére abba kellett hagyni minden munkát, bevonulni a tisztaszobába, s kényszeredetten társa-logni erről-arról. Nem, ment minden a maga rendjén, a háziasszony tovább végezte munkáját, vagy figyelt a férfiak beszédjére, vagy nem.

Ha kettesben voltunk, akkor sem sok változás történt. M. tette a dolgát, én meg ültem a hokedlin, s néztem. Ha valami kérdést intézett hozzám, válaszoltam. Ha csak tényeket, értesüléseket közölt, vagy válaszoltam vagy nem. Nem akartam bonyolultabb beszélgetésekbe belemenni, számomra nem okozott volna örömet. Örömet az jelentett, hogy néztem termetét, tevékenysége közben előre hullott fürtjeit, szabadon maradt fülének vékonyságát, az enyhe légmozgásban a tarkóján meglibbenő pelyheket. Ez tökéletesen megnyugtató. Nem tettem félreérthető, kétértelmű megjegyzéseket, s azt sem akartam, hogy szótlanságomból egyben bambaságomra is következtesen.

Nem volt ez másképpen akkor sem, ha a városban, annak valamely boltjában botlottunk egymásba. Azon túl, hogy mit vásárolsz, megtaláltál-e már mindent – nemigen esett több szó. Kérdeztem valamit, nem azért, mintha valójában kíváncsi lettem volna a válaszra, hanem csak azért, hogy halljam a hangját, s nekem ne kelljen a kérdéseire válaszolnom. Néztam arcát, annak természetes barnaságát, zöld szemét, csacsogó ajakát. S mindez miért, minek van, ha számomra tabu. Vártam, vagy ő mond búcsút, vagy én keresek valami okot a távozásra.

Ha éppen nem vagyok náluk, ha nem találkozom vele, akkor is látom, velem van. A szerencsés község, melyben lakik, látótávolságon belül van. Ha félrehajtom a függönyt, éppen a falu fehérre meszelt tornyára látok. Kicsi templom, de mellette lakik ő, s ez által a templom megnő, bár M. háza a természetesebb. A templom támpont, oda vezeti tekintetem őhöz, szinte látom, amint az udvaron tevékeny-kedik, eteti a jószágokat, seprő kezében, s a járdát tisztogatja, meg-törli csetlő-botló gyermeke orcáját, aki talán a miénk is lehetne. Aztán visszahúzó a függönyt, s megszűnik a látomás.

Legutóbbi ottlétem alkalmával – augusztusi kánikulában – ismét hármásban töltöttük az időt úgy délebed után. A konyhába a délre néző ablakon ereje teljében tűzött be a nap. M. egy sötétes színezetű otthonkát viselt. Szegénykém nem is sejtette, hogy milyen ritka szövésű az anyag, mennyire átlátszó. Szemben állt velem, amúgy féloldalvást. A szemérmetlen napsugár – miként egy röntgen teljesen átvilágította lenge ruházatát s elem tárta a nagy titkot, a mindenek titkát –, lerántotta a leplet, melynek nem lett volna szabad megtörténnie, hiszen ezt senki nem akarta, senki nem kérte. Annyira meglepődtem, hogy elkaptam a tekintetem, mintha bűnt követtem volna el. Erre soha nem gondoltam, erre soha nem számítottam. Úgy éreztem, valami olyasmi történt, aminek nem lett volna szabad bekövetkeznie. Úgy éreztem, megcsaltam M-et, tolvajnak éreztem magam, aki engedelem nélkül belopakodott másnak az intim szférájába. Én ezt nem akartam, én csak tovább szerettem volna álmodozni, valaki lerombolta, meggyalázta az egész álmovilágomat.

A férje mellettem ült ugyan, de más szögben, így nem láthatta azt a víziót, melyet én láttam. Nem akartam, hogy ilyen véget érjen ez a ki tudja minek minősíthető kapcsolat. Szívesen megmaradtam volna az előző állapotomban. Nem sikerült, pedig az a titokzatosság, mely

körüllengte M-et, továbbra is inkább kedvemre való volt, mint a kéretlenül bekövetkezett változat.

Azóta jóval ritkábban koptatom a küszöböt M-ék házában. Ha kérdezik, miért kerülöm őket, igyekszem valami kifogást találni, valami banalitással elütni a dolog élet: sok a munkám mostanában, fáradt vagyok stb. Mindezt vagy hiszik, vagy nem. Én mindenképpen visszavonultam, tudomásul véve, hogy vannak esetek, amikor legártatlanabb dolgok is az elképzeléssel ellentétesen fejlődnek, alakulnak. Miért pont az én nagy nehézségeim árán felépített álmaimat rombolta szét az egyébként áldott napsugár?

Kilátástalanság

A szuronyok árnyékában
nem terem virág.
Hervad a határ,
nincsen szerelem,
minden gyötrelem.
Nincsen tudomány.
Sápadt a leány,
elhalkul a szó,
minden borzasztó.
Mebénul a nyelv,
nem elv már az elv.
Arat a halál.

Nem bújhatsz el, nincs esélyed
rád is rád talál.
Nincs nevetés,
minden szenvedés.
Meggzúnik a tánc,
csörög a rablánc.
Minden tettetés,
nő a rettegés
szorít a bilincs,
semmi jogod nincs.

Hívó jel

Lágy páracsókot ad a napsugár.
Az élet csak egy hívó jelre vár
és beindul a madárharsona...
Eltávozott a tél, a marcona.

Most újra mindent átölel a fény
és szárnyat bont a megfakult remény:
kapaszkodik a nagy hegycsúcs felé,
mert a törekvés is az emberé.

Ha ismét jönnek viharos szelek
és gátolják a kis lépéseket,
kacagva, gúnnyal intenek feléd:
az Úr égi lámpással jön eléd.

Villant előtted sok titkos jelet:
ezer növény zöld kendőt nyújt neked,
szárnyas dalnok zengi el bánatod,
s Isten tőlük küld békeszózatot.

Köszönts a tavasz selymes mosolyát,
rezdüléseit, pompás illatát,
s akard, hogy legyen szemed előtt cél,
de hogyha néha árnyékol a tél,

szívedbe rejtsd e lüktető zenét,
s mindig olvaszd fel a világ jegét!

Tavaszalesen

Bíborba öltözik
a tavasz szolgája.
Attól fél, elszökik
az éltető pára.

Se bogár, se virág
többé ki nem bújik,
robottá gyúrnák át
mind a föld lakóit.

Bezörget a szélnek;
– Mi újság odaát?
A madártestvérek
fújnak-e trombitát?

– Nincs kedvük nótázni,
mert hallották a hírt,
sarkokról fagy bácsi
szörnyű levelet írt:

„Hatalmam kiterjedt
valamennyi tájra,
jéglakatot verem
a Nap ajtajára.”

Ejha, teringettét!
Fújjatok riadót!
Rögtön értesítsék
Jónást, a szívmanót.

Összegyűlt mindenki,
akiben volt érzés,
kezdték simogatni
öreg bolygónk kéréget.

Úgy járta át a víz,
mintha csak vér volna.
Az élet édes íz:
induljatok sorra!

Felszínre törtettek
hangyák és növények,
apró szárnyas legyek
táncoltak a fénynek.

Kikkukkant a tavasz,
hogy ennyien várják.
Ne legyen rá panasz,
így mutatott hálát,

mint évszakok anyját,
elveszni nem hagyják.

Ferenczi Gergely

Néha

Néha írok, néha olvasok.
Néha beszélek, gyakran csak hallgatok.
S közben írom jövőm szomorú történetét,
S közben olvasom szép múltamat, mint egy mesét,
Melyet jelenem tépte szét.

Néha írok, néha harcolok.
Néha elhiszem magamnak, hogy költő vagyok;
S közben rólad is megfedkezem,
S közben nyilaim testedből szedegetem,
Magamat igazság céltáblává teszem.

Néha írok, néha meghalok.
Néha szégyenlik maguk miattam az angyalok.
S közben lelkem ebben jól érzem,
S közben önmagát szeli ketté az énem,
Ettől sohasem fáj, ha vérzem.

Néha írok, néha olvasok.
Néha beszélek...
S egyre többet hallgatok.

Csak a boldog az emlék (Tóth Aranka emlékére)

Fenyőfák tövébe gyűrődött repülőgép,
Mint megsárgult búcsúlevél kezemben;
Meghaltak benne ketten,
Mint szenvedély a szerelemben,
Mint felszáradt könnycsepp a szemben.

Már rossz vicc a „tán vissza se jövök”.
Mint félelem, ha fájdalmat akarna szülni
Csak jókedvben elmerülni...
Látod, előbb kellett volna tanulni repülni,
S csak aztán a felhők szélére ülni.

Végre életre hívtad magad.
Mi eztán minden fenyő tövénél megállunk,
Gondolkodunk, várunk;
Kevés jó volt, mit együtt csináltunk,
Emlék csak az marad, miben boldognak láttunk.

Dobj el!

Mutasd magad világ
És én befogadlak
Érdekel, honnan jössz, s tartasz-e valahová
Megismerlek, és megtartlak magamnak

Megint egy kereszteződés
Mit már ismét magam mögött hagyok
Van, hogy csak nem figyelek eléggé
S van úgy, hogy vak vagyok

Esély a jövőnek, vagy
Csak kicsiny fricska a múltnak
Hagytam egy kis nyomot
De, dobjanak el, ha untak.

Fetykó Judit

Pünkösdi hava

Csendes, napsütéssel festett, s távoli légköri homály
színeivel jött el a május, s közeleg vele a nyár.
Zöld sátorával a friss lomb ígér régi-új meséket,
nincs májusfa a kapukon, – mi idéz szokás-emléket.
Néha, néhol egy-egy csokor, vagy kosárban hortenzia,
szégyellősen mutatja magát, mintha tán takarnia
kéne a szándékot, mi régen oly természetes, szép volt –
most múlt, öregek régi meséje, megkopott emlékfolt.

Itt a május, ez a Május, majálisra kél a város,
ki a hegyekbe, ki a ligetbe, zene szól; itt egy gitáros
penget és a dallam el- meg elfoszlik a többi hangon,
vadmotoros banda fülsértő zajjal rohan át a parkon.
Otthon – orgona nyílik, s készül dúsan a labdarózsa,
ma itthon, a panelben vagyok az otthon, a kert adósa;
behunyok szemmel annak a csodáit, májusát idézem –
sétálunk a parkban, s az elvadult galambokat nézem.

Egy léggömb szellőtől elragadva végigszáll az égen,
nézi; túl a nagyvárosban virágok nyílnak a réten.
Ám mégis, ez a május, a Május, mi ma tovaröppen,
kinyílt a tavasz, a nagy mágus, ruhája csuda zöldben
eltakarja múlt év, a múlt, s külváros szemetét fűvel;
keveri a szél virágok illatát múlt idővel.
Ez most a május, itt a Május, ez az összes, a régi,
Hív ez a lomb, hív ez a fény, a múltat-jelent ígéri.

Tavaszi

A légtben, az égtben, a fakadó régtben, nap festette kégtben,
nyíló táj színtben,
tavasz illatában, a fakadó tájban, minden kis virágban,
lúktető varázs van.
A légtben, az égtben, a zöld üdeségtben, a dalban, a csendben,
csodás kikeletben,
a földszagú tájban, növtű szagában, minden madárdalban,
az hangzik, tavasz van.

Március

Szél száll, fűszál, gally leng, fent, lent,
tavaszi sóhaj, fakadó óhaj.
Ág leng, gally leng, itt fent, ott lent,
bokron a barka tavaszi tarka.
Fut a felhő, vígtben zengő
boldog madárdal messzire szárnyal.
Hull a zápor, ömlik, s eláll,
tavaszi az ég, ragyogóan kék.

Rózsa

Majd kibomlik a rózsa, még kell vagy száz nap,
Tavaszi-tündér elhozza fénytét a nyárnak.

Míg kinyílik a rózsa, a szirma bársony,
illatát friss szél hordja tavaszi tájton.

Ha elvirul a rózsa s a szirma hull már,
de új bimbójtát hozza, még tart a szép nyár.

Fúder Tibor

Neon Nap

Közömbös voltam még,
Amikor utolsó hírmondóként
Láthattam még a napfényt.
Most reményvesztve
Vágyunk utána.

Nemrég történt,
Amikor új védőréteggént
Meghódították a világ eget.
Most neonfényekbe
Bámulunk.

A Föld bosszúja, hogy
Szövetséget kötött a Nappal
Utat nyitva a sugaraknak,
Hogy lángoljon a hajnal.

Tavasza van és nem rég
Érezhettük még a Nap erejét,
Amint felgyúlt a horizont peremén.
Most gázmaszkokból
Lélegzünk.

Beton utakon kopogunk,
Elhalt virágok után kutatunk,
Minden a miénk, amit uralunk.
De visszasírjuk
A természetet.

A Föld bosszúja, hogy
Elzárt minket e pajzzsal,
Magára hagyva az embert
A végtelen égbolt hiányával.

És gázmaszkokból lélegzünk,
Neon Napokkal ünneplünk,
Klónozott csirkét étkezünk,
Okosak vagyunk és mérgezünk.
Reklámfényekben fürödve
Nézzük a sok felhőkarcolót,
És kutatjuk a napsugarakat. –
Véres szemmel, örök reménnyel
És örök éjszakákkal virrasztjuk át
A pajzs alatt a tavaszokat. –

A Föld bosszúja, hogy egy hajnal
Eltűnt a tavasz a felbőszült Nappal.

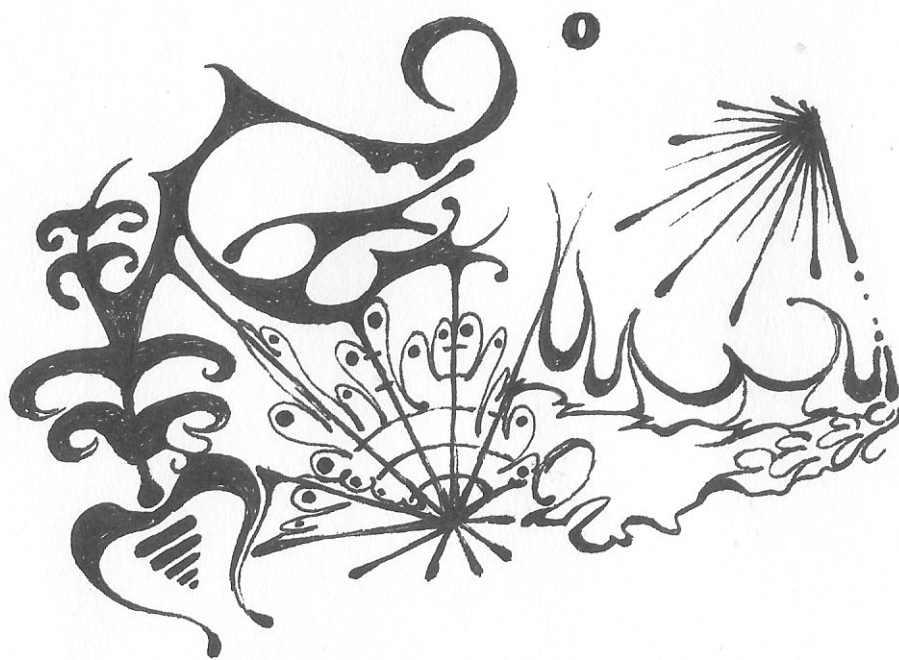
A közel jövő, tavasz

Elbújt a medve
A tavaszra várva,
Elidőzött kicsit
A betonba zárva.

Barlangja ajtaját
Fotocella nyitja,
Lélekben már kész is
Az új évadra.

Kiáll otthona elé,
Udvarán úrhajója,
Beül és szkafanderét
Mélyen szórére húzza.

Irány a végtelen űr,
Rakéták forróra izzítva,
És kilövi magát,
Az indítókart eltaszítja.

Neon Nap

(Versillusztráció: Tóth Pál)

A sugármű ordít, az üzemanyag ég,
Az űrhajó készlete télíg még elég,
Amíg a medvék rakétái perzselik
Fel a távoli horizont eget.

És az emberek?
Rájuk senki sem emlékszik már.

Szabad akarat

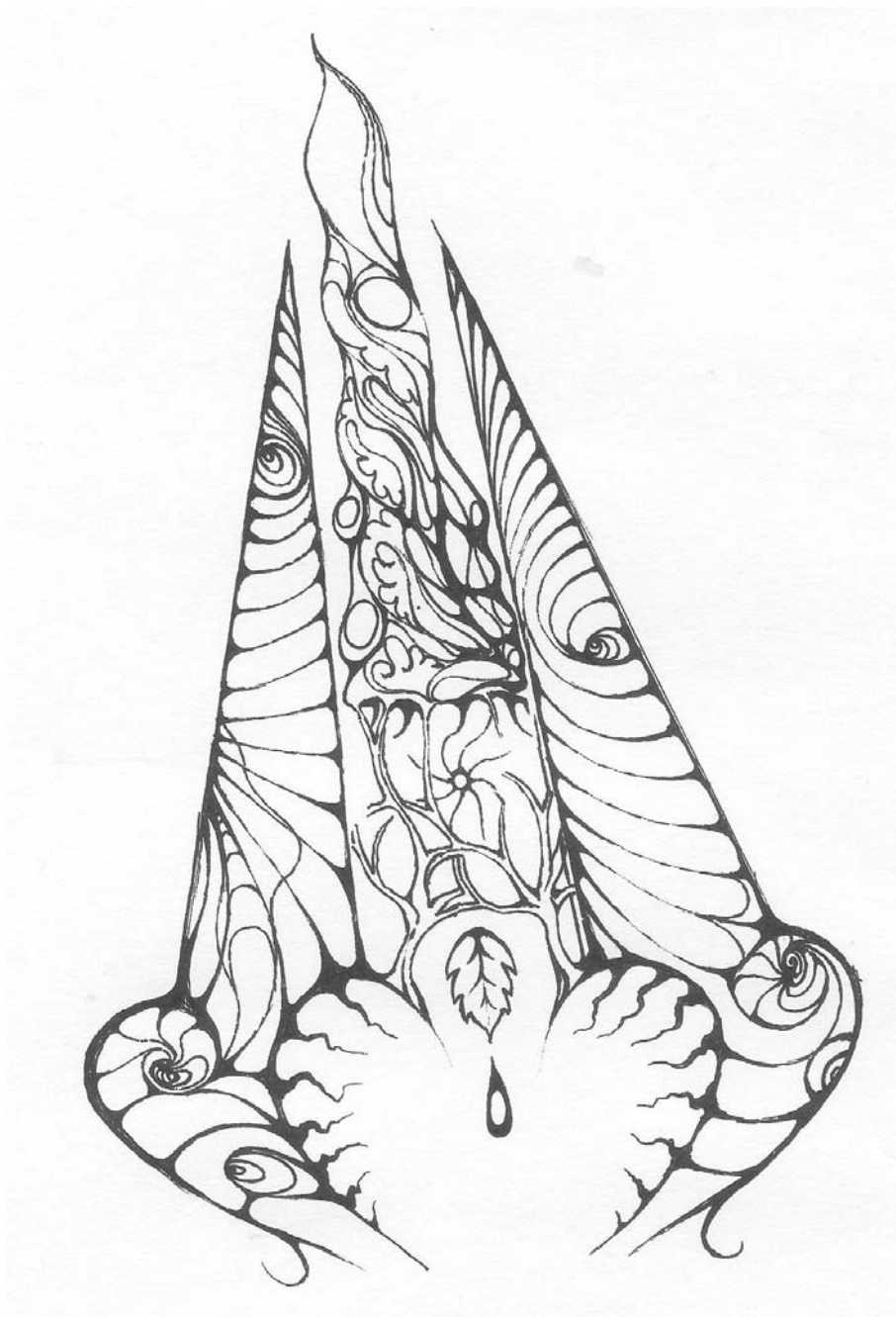
Adj egy hatlövetűt,
Mert félek,
Egy golyó kevés lesz.
Van olyan, hogy a hit
Kevés a reményhez???

Ezek a parányi fémek a kezemben
Hideg gyilkosok az ólomközegben.
Egy golyó, egy élet...
Egy világ kioltói.

És én erős bizonytalanságot érzek,
Pedig olykor száz sebből is vérzek.
Ha nincs bűn, nincs büntetés...
Vajon megtenném-e???

Adj egy hatlövetűt,
Mert félek,
Egy golyó kevés lesz.
Van olyan, hogy a hit
Kevés a reményhez???

Talán akkor végre igazságosztó lennék,
Mások bőre árán magamnak egyet vennék.
Ha nem én lennék...
Más talán nem gondolkozott volna.

A közel jövő, tavasz
(Versillusztráció: Tóth Pál)

És ülök a sarokban egy fegyverrel kezemben
Tűzpárbajt vívva egy elképzelt tömegben,
Mocskos ellenségeim körében.
De ebben az órában, ebben az időben,
Ebben az akaratban és ebben a testemben
Nincs olyan szándék, ami meghúzná a ravaszt.
Így megmentettem nektek egy újabb életet,
Egy újabb tavaszt.

Eldobom a hatlövetűt,
Mert tudom,
Az életem pokol lesz,
S csak a hit az egyetlen út
A reményhez.

Agarak

Csodás versenypálya az élet,
Akár a kiéheztetett agarak,
Futod monoton a köreidet,
És folyton üldözöd önmagad.

Eleged van a körökből már,
Egyenesre váltanád pályádat,
Csend helyett inkább kiabálnál,
És lelőnéd a hülye agarat.

Túl sok a korlát, hosszú a pálya,
A lánc bizsergeti a torkodat,
Hánynál is az ételes tálba,
Mégis büszkén csóválod farkadat.

Félő, hogy nem jutsz már előrébb,
Talán újra szemezel a seggeddel,
Hisz ezt kívánja a kutyakötelesség,
Meglódulsz, a lábad életre kel.

Céltudatosan rohansz a célba,
De csak körözöl hasztalan,
Pórázt nyomnak habzó pofádra,
A kör bezárul, a farod csattan.

Eleged van a körökből már,
És lelőnéd a hülye agarat,
Az ujjad a ravaszon jár,
De az agár te vagy, te magad.

Belső csillagok

Valahol,
Kinn az űrben,
Ahol nem csak egy árnyék vagy,
Ahol csillagok
Égnek a tűzben,
És a felszínen minden jéggé fagy –
Otthon éreznéd magad.

Távol,
A káosztól,
A füsttől, mindentől, ami emberi,
A csillagok
Komor magányában,
Ha a képzeleted megengedi –
Szabad lehetsz egy pillanatra.

Kívül,
Minden ismerttől,
Az újra, a csodákra áhítozva,
A csillagok
Néma társaságában,
Szemeidből könny hullik arcodra –
Amint a Földre pillantasz.

Egyedül,
A kietlen éterben,
És gondolataid végtelen pusztáján,
Ahol az emlékek
Égnek a tűzben,
Tüzes katlanná változik a magány –
Amit feledni próbáltál.

Belül,
Még ebben az életben,
A hajód mentőkabinját keresve,
Tudod már,
Nem élhetsz egyedül,
Gondolatokba, emlékekbe merülve –
Hazaindulsz.

Közel,
Azokban a szemekben,
Ahol belső csillagok égnek
Igazi, tiszta,
Fehér tüzekben,
És rád szeretettel néznek –
Oda kellett érned.

Felemel a Nap

Felemel a Nap,
Ha elér az alkonyat,
Vörösre festve az arcokat.

Te csak számolod a napokat,
S az idő elrabolja az alkalmakat,
Amiket nem tettél magadévá.

Távolra rekesztenéd az alakokat,
Ellenségeid és barátaidat,
Hogy szívedbe csempéssz nyugalmat.

Felemel a Nap,
Ha elér az alkonyat,
Vörösre festve az arcokat.

Elűznéd az árnyékokat,
Ledöntened a falakat,
De véges a hatalmad,
S talán nem éred el álmaidat.
Szemedben keresed az aranyat,
Szívedben a nyugalmat,
S talán nem találod meg az egyiket,
Csak a másikat.
Fájó szívvel, panaszos pofával
Nehezebb lesz járni utadat,
Nehezebb lesz továbblépni,
Elfogadni a sorsokat.

Felemel a Nap,
Ha elér az alkonyat,
Vörösre festve az arcokat.
S te csak számolod a napokat,
S az idő elrabolja az alkalmakat,
Amiket nem tettél magadévá.

Túl a Napon

Vérszínű a Nap, s barna a haj,
Ami előttem lebeg,
Egy régi sejtem még őrzi a képet,
Amin csókólok a kezed.

Vérszínű a Nap, s vele együtt
Én is körbefordulok,
Megjárom a fényt és a poklot,
Amint hozzád, újra, visszajutok.

Vérszínű a Nap, s mielőtt eltűnik,
Örök emléket éget,
Úgy érzem, sose hal meg a kód,
Amiben őrizlek Téged.

Vérszínű a Nap, tavasz este
A messzi horizonton,
Feltör, kitör a báb,
Hogy végre szárnyat bontson.

Vérszínű a Nap, s ha belenézek,
Talán végleg elégek,
De választottam már, tudod,
Bár lángolnak a remények.

Vérszínű a Nap, érted, ha kell,
Akár vak leszek,
Csak egyszer akarlak még látni,
Mielőtt a Napban elveszek.

Vérszínű a Nap, s színének
Lehet, hogy ára van,
De én nem akarom az árnyakat, mert Te
Ott vagy a halhatatlan lángokban.

Vérszínű a Nap, de látni akarom,
Ahogy visszaragyogsz rám,
Érezni újra a tűzben, és tudni,
Meghallgatták az imám,
Ebben a világban, körülöttünk
A pokol őszereje dül,
Legyőzhetjük, ha együtt megyünk
Messze... Messze, a Napon túl.

Túl a Napon

(Versillusztráció: Tóth Pál)

Gaál Ernő

Álmomban

Álmomban fa voltam ablakaid előtt,
Erős törzsű, kemény.
Testemmel védtelek, hogy meg ne csalhasson
A százarcú remény.

Árnyamat hűsítőn lényedre takartam,
Őrt álltam idekinn.
Andalító csábos zenéket zizegtek
Rezgő leveleim.

Szemhéjad fonákján Szédelgő mosolygott,
Meg akart ölelni,
Harcra kelt féltékeny énem a Csábító
Csókjától menteni.

Viaskodtam vele s magammal ugyanúgy,
Éretted virágom.
Ádáz csata közben észre sem vettem, hogy
Véget ért az álom.

Te az éjt feledve felültél szelíden,
S ábrándozó szemmel
Találgattad, milyen örömet hoz majd a
Kócos hajú reggel.

Magam pedig immár éber részegségben,
Nem vártam csodára.
Számolatlan csókot halmoztam ragyogó
Szerelmes orcára.

Öregség

Ráncok ülnek viseltes arcomon,
Fáradt szemem messzi ködbe néz.
Keresem a boldog élet titkát,
Pergetőmből alig csurran méz.

Egy sárgult fénykép valamit elárul,
Korábbi önmagam szembenéz velem.
Látom a délceg ifjonti valómat,
Melyen átgázolt a történelem.

Emlékké lesz az eltűnt tündérvilág,
Hervadó rózsámnak szirmai hullanak...
Nincs, aki gondot viseljen reám,
Körbevesznek láthatatlan falak.

Minden nap meghal valaki

Minden nap meghal valaki.
Minden nap sokan meghalnak.
Miért nem maradunk meg örökké fiatalnak?

Gondolatok egy rádiónyilatkozat előtt

A felszálló bús köd fölött
Szépen néz rád mosolygós napod.
A szót, hogy lelked vágyát kiöntsd
Ajándékként, íme megkapod.
Itt hát a ragyogó alakalom,
Élj most lelkesen vele,
Hiszen szíved vörös reménysugarakkal
Csordultig tele.

Garadnai Erika

A tavasz hazugságának ajánlva

Olyan pontos vagyok, mint a méhek,
akik elhiszik, hogy van ígéret,
s nem kél lába most a méznek.
Olyan bátor vagyok,
mint egy galamb,
akinek a Trabant egy kaland.

S most, hogy a tavasz utolér,
a fákból vergődik a tér,
a házak teteje piros palást,
a macskák körbenyávojják apadiást,
én is ébredek,
csalódottan, ahogy a kék egek
az atomfelhők felett,
vagy Afrikában a négerék,
ha éhesek s ott lóg nyolc gyerek.

Mindenkor

Arcodon élnek
a mindennapi fények,
az őszbe zuhanó fájdalom,
a megénekelte rágalom.
Magányosság, végtelen szeretet
el sose feledett
fiatalság, boldogság, bizalom,
egy őszinte kezű hatalom.

És elszaladtak a fiúk, lányok gondolatban

X. csak éli a nemi életet, s a spangli végét égeti nagyon
falak között fújja szét leheletét
az életét,
a mindenneknek képletét
s mintha ismét kisgyerek volna
labdát rúgna, zakatolna
vonattal, képzelt hegytetők felé,
befogná lovai közé a szórt világnak istenét
úgy ül szerelmes áhítatban egy hangosan szóló doboz előtt
sejtve azt, hogy a valami eldőlt

Y. pedig reggelente másnapos józansággal kel
– a másik véglet, – beszélnek az ördögök,
nem hatnak rá pálinkás fékkörök
pedig mondhatni bizarr a gége mozgása
csak le-föl, mint a páter noszter
a jó ha jönne, abból is rossz kell,
mert részegységekre bontott jövőnk felé
hajtanak csalóka édes illatok
s virágok szárnyain dúdol a kis dal:
– haj'! ma éjjel meghalok

Z. ki mindig csak zé marad
eltört tojásain kesergő tyúkhöz hasonlatos
nem érzi, hogy e tavasz most illatos,
vagy hogy a tavalyi is az volt, úgy rémlik nekem
a memóriazavart most elkenem
egy sörrel, mert az az egy biztos
hogy zé, ki a tyúkhöz hasonlatos,
csak ettől nem fog oly nagyon keseredni,
szóba kerül a hamvas élet meg a foci,
ami parázs vitát szít a sörbarátok között is
s leteperi az elmét, mint testet a pestis

W. csak annyit szokott mondani:
– na mi van te gyerek?
s ilyenkor jól megveregeti az embereknek hátát
mond néhány jó szót, ha tud
de általában már mind tudjuk,
hogy „nagy szívások lesznek megint”
s ő a csonka angyal, ki arra int
mindnyájunkat, hogy húzzuk össze elménk szikár piacát
s kerüljünk már jó messziről mindenféle plázát

Q. ki egy földön túli szerzet
szeret mesélgetni történetfélét nagyon
ha unom is, én hagyom
hátha leszűrődik valami tanulságféle
vagy éppen az, hogy nincs
elrejtve az életében
semmiféle drága kincs

X. azért néha ideges tud lenni nagyon
átrohannak furcsa sejtései az agyon
amik áznak öblös lében,
egy koponyába téve
s ha húsos szagok felé áramolnak
olyan mint Isten, kit káromolnak
dühös lesz, mert éhes, majd jóllakott
kitár szíve pitvarából egy ablakot
s várja nagy reménnyel, hogy a világ,
majd odahajol, s lát

Y. is unja sokszor a banánt
s legszívesebben lelőne minden orángutánt
meg mindenféle majmokat,
de helyette inkább reggelit hajtogat
magának porokból, vízből, meg efféle
izékből, s sokszor még ebédre is marad,
egy kis eledel kirakat
s közben azon tűnődhet a józan ész:
– hogy hé kolléga hova mész?

Z. pedig csak rágja tovább unottan körmeit
édességek után szomjazik a gyomra
pénztárcája meg vagyonra
álmai világot látni vágnak
dalai méregből kiabálnak
aztán megszületik egy perc alatt a csend
mit védőangyala remegve csent
belé, hogy érezze most a tavasznak illatát
ne játsszon pisztolyos banditát

W. na ő az kit mindenki ismer, s ő is mindenkit talán
s ismeretlenek közt is hamar ismerőst talál
s merőben úgy tűnik, táskájában sokat cipel
mint tücsök a hangyák közt, de mégsem ciripel
mert szakadt húrok vágták meg ujjait
folyton rója a nappalok útjait
de többet tud ő minálunk százszorta is talán
s ismeretlenek közt is hamar ismerőst talál

Q. hát most a végére maradt,
bár ha tudná se bánná nagyon azt hiszem
benne nincs harag se csalfa szem
kék ég kémlelője ő, s mélyen
tud álmodni a hosszú napok után
miket összehajtogat, s párnája alá tesz,
mint fiúk s lányok a képes könyveket,
távolról látom, igen, igen:
felém is integet.

Gépész Bettina

Csaba-trilógia

II. rész, Ildikó* (részlet)

Előszó

„Örökkön háborog a tenger,
Örökkön zúgnak aombok,
Örökkön fájdalmas az ember,
Örökkön kicsik a dolgok.”

Örökkön háborog az ember,
Örökkön zúgnak a gondok,
Örökkön fájdalmas a henger,
Örökkön kicsik a nagyok.

I. ének Isten igazsága

„Örökkön örökké nem lesz soha vége!”
Nyomban szóval tudta, eltévedett véle.
Pogány Káin válva erős lelke romos,
Hadúr szemei sem büntett felett poros.

Győzködté önmagát, haragja büntetett,
Mégis érzi minden, hibát elkövetett.
Buda vére elfolyt, Gyöngyvér hangja gyengén,
Etel kedve égett Isten kardja pengén.

„Hun dicsőségére világot hódítom,
Isten kardját zárom, többé nem lódítom!
Fényes temetést Budának szervezek.”
Tömeg állta körbe, hű és tért szervezet.

Fogadá Etele és betartá szavát,
Rágtá feje mélyén büntudatnak savát.
Követet küldött el a végzetes hírrel,
Etellakról hívek jöjjenek Krimhilddel.

Jajongó nőjének kezéből szakíták
Kardon hurcolt urát, sírva sírba hívták,
Tetemét követé tovább hűen Gyöngyvér,
Fájdalma és átka kísértőn ösztövé.

Napra rá esetre, érkező hun más fele,
Szemük inkább örül, kevés gyásszal tele,
Bánatos képével Hilda kárörvendett,
Aladár gyermeki nevetése csengett.

Az özvegy szívébe minden kép egy-egy kés,
Királyhoz s nejéhez keserű szó epés.
„Átkozott legyetek, örökre átkozott,
Sok íziglen mérges átkom bűt áthozzon!”

Rikácsolt szavakkal, összeszorult torka,
Szégyenkezett Etel, szánva nézett Torda.
Elzuhant aléltan, megbicsaklott sután,
Keveházára tért Buda ura után.

„Ármány gonosz jele, átka talán fogott,
Etele óvakodj!” – táltos Torda szólott.
– Átkot vonhat népre, a hun nemzetségre
Áldatlan ha uruk, szóm ne vedd vétségre!

Kardot elteszed: jó. De önmagad, király,
Míg a sorsod sorsunk, szerencsétlen, silány?
Méltó kormány kezéd, most is kétségtelen,
De a szidalom sem kicsi, lényegtelen.

* I. részt lásd: Arany János: Buda halála. (A szerk.)

Hornok Magdolna

Bonifacio

Velence

Erbalunga

Egerszalóki hőforrás

Minden virágok

Ajkam ha nem nyílna
Virágok szavára,
Beszéljen helyettem
Szavaknak virága.
Kalapon bokréta,
Csábító bukéta,
Pántlikás koszorú,
Feketén szomorú.

Szerényke iboly(k)a,
Szegény kis árvácska,
Dáma orchidea,
Bokros hortenzia,
Hajbókol férjfia,
Nő volt, s most dália.

Hódolat, grácia,
Futó(bolond) rózsa,
Homok nova bora,
Lankák akácosa,
Jázmin és viola,
Részeg minden szava.

Életfa, tulipán,
Fejszék a diófán,
Irtott bazsalikom,
Magyar kék liliom,
íriszben fájdalom,
Irdatlan rágalom,
Zokog az irgalom.

Megsárgult kökörcsin,
Hová tűnt küllem, csín?
Menyasszony kálája,
Megpettyedt ruhája,
Bűnbánat oltára.

Pipacs, búzavirág,
Kaszás hiába vág,
Kicsorbult éle már,
Kicsordult vér az ár,
Húsvétkor barkaág,
Ezüstjét hinti rád.

Rozmaring, rezeda,
Jelképek hajnala,
Estikék harmata,
Fátyol levendula,
Tarka rét, víg határ,
Táncot rop, csárdást jár,
Hajadnak tincseit,
Frézia fürtjeit,
Őrizem fényeit.

Őszidő tavaszán
Lángszínű lomb szitál,
Virágból valahány,
Minden nap minden szál,
Tenéked nyújtanám.

Virág vagy te magad,
Hóvirág, hó alatt,
Orgona illata,
Fehér sziromcsoda,
Piros azálea.

Juhász Gergely

In memoriam J.A.

Aludni kéne, pihenni
Várni a holnap szeleit...
– ahogy az ösztön nyerít –
Lefödni szemét a valóságnak,
de lám, ők még állnak
s hatalmak harca közt elveszik az egyén,
verejték folyik tenyerén.
Zakatol a szív,
s gyorsvonat gázol el bukott vágyakat, sorsokat.

Helia 1

Oly bágyadtan csüggenek a fellegek
Fejem felett.
Kínok közt szenvedek.
E világi szakadék mellett
Vérbe fagyva,
Megnyomorodva,
S várom, hogy az alkohol
Mámora elmossa
Az érzéseket.

Heliához
Ha rá gondolok
Lehullanak a csillagok.
Véráztatta világomba,
Mint egy bomba,
Becsapódnak.
S elmossák a jelent,
Mindazt, mi jelent
Még valamit.

Szerelmesvers

Idegen kezek érintik halovány orcádat,
Idegen ajkak csókolják mézédés ajkadat.
Idegen volt a szó, mi elhagyta szádat,
Idegen érzelmek mögé nem kell magyarázat/bánat.
Idegen gondolatok emésztenek engem
Idegen életben leledzem száműzötten.
Közelemben voltál eddig minden percben,
Közelemben hagytál el dúlt hitedben.
Közelemben nincs más, csak a való,
Közelemben még édes a hamis szó.
Közelemben már hervadnak a lombok,
Közelemben megjelennek az első kopár foltok.

Koratavasz

A napfény ma oly bágyadtan dereng,
Tudod, az ember ilyenkor elmereng.
Végignéz a búáztatta égi láthatáron:
Vihar jó, s az egekből száll egy kánon.
Viaskodik minden körülöttem:
Amit utáltam, s aminek örültem.
Titkos méreg eszi a lelke,
Érzem, lassan megöl engem
A keserűség,
Acélbuzogányával zúz szét,
Mert rájöttem, hogy a szép, mely másnak néha rút,
Megmutatta nékem, hogy hol az út.

Szeptember 11.

Lehet, hogy az értékrendemben van nagy hiba,
Vagy a fejemben található oltári galiba a felelős ...
(Junkies)

Ma két éve...
S azóta mennyi gyermek került a földre!
Ártatlanul.
Ma két éve...
Azt hittük itt a világvége!
Feljajdult az óriás, ki szilánkba lépett,
S vágott várromjához keserű képet.
Büszke bosszújában lecsapott a földre,
S így merült a világ feneketlen ködbe.
Büntetett, mint szigorú csendőr
– Hallom, ahogy sír a sok anya és csecsemő –
Fülemben még a fájdalmak romos sikolya
S menetelt a hős katona.
Szitavárosok falai között egy-két üldözött
Még ellenállt...

S nem állt meg óriásunk.
Ismét lecsapott.
Oda, hol a földből olaj bugyorog.
Ismét bevonult a sereg egyre hetykébben,
S megfürdött egy országnyi vérben.
Ezután az óriás hazament, csatlósaira hagyva a többi
munkát,
S mélyen aludta az igazak álmát:
Látott két villanást,
Sok dzsungelharcos gerillát,
Egy öblöt, meg valami vihart,
Melyet egy Új világ szele kavart...

Kiscsinál Melinda

Kovács Péter

László Klára

Valentin-nap

Soha el nem suttogott vallomást
most neked formázza szívem
S lelkem fátyolkönnyű látomását
merészen leírom, te vagy a mindenem!
Csak azt veszem észre, zokogok...
a két lét között elsorvadok!
Eszem perel a percekkel,
vívódik az érzelmekkel.
A szívem birkózik a szerelemmel,
s nem bír már az eszemmel!
Mert a lelkemben izzó parázs
kiolthatatlan lángját
Csak felforrósítja a varázs,
s csak téged látlok szemem könnyfátyolán.
Az éveket csak sárba dobom,
csak érted dacolok!
Szerelmes szívem neked kiadom,
hogyan te egyszer belakjad.
Ajkaimon a legszebb fohász
tudassa veled Valentin-napján
Kérlek, ne menj tovább...
mert a lázálmoddal terhelt órák
Egy megfáradt szív jajkiáltásai,
mely szerelmed akarja bírni!
Mert égtelen lettem nélküled...
érted örvénylek szüntelen...
S szerelmem oly végtelen...
az életem TE vagy nekem!

Rád gondolok...

Rád gondolok.. patakzik a könnyem,
fájdalomtól nehezült a szívem
Te vagy a fényem, az életem...
melegség önti el a szívemet.
A bánat a társam álmatlan éjszakákon.
elakadó lélegzettel várom, szíved rámtaláljon,
Bármennyire kilátástalan az élet,
engem csak a szerelem éltet,
Örökre foglyul ejtetted szívemet,
és zsákutcába kerültem.
Rád gondolok... magával sodor a vágy,
tudom, innen nincs megállás,
Lázadó szívem csak téged akar,
elszomorít a hallgatás.
Rólad álmodva sírva ébredtem...
egy lágy fuvallat megérintett.
Úgy éreztem, itt vagy mellettem
sóhajtásokkal, rezdülésekkel.
Félrevonulok záporozó könnyeimmel,
űznek a néma percek..
Gondolatban újra megidézlek...
s velem vagy minden éjjel.
S körülölel a mindenség magánya,
s hiába vágyom a hívásra.
Pirkad a szürke reggel...
s perlekedek a szívemmel,
Lázasan rovom a köröket...
ez az érzés összekovácsolt bennünket.
S mint fáradt utazó, ki haza készül...
várok rád, reménytelenül...
Rád gondolok este, reggel,
s neveddel ajkamon ébredek és fekszem.

Leskó Imre

Rezzenések

Szívek lüktetése találkozik,
ha kéz a kézben megpihen.
Ha szemek sugara ölelkezik,
lélek a lélekre figyel.

Amikor hang a hangra felel,
nyilatkozik az értelem.
Ha szó a szóval elvegyül,
izzóvá lesz az érzelem.

Az ajkak ajkakra lelnek,
felforrósodik a vágy.
Kutatva érinted a testet,
virágos rét lett az ágy.

Érzed, nappal is ragyognak
az égboltozat csillagai,
éjszaka is égetnek téged,
a napfény arany sugarai.

Míg a boldogság áradatán
biztonságban érzed magad,
lopva halad, elfut az idő,
a fennkölt érzelem marad.

A Hóvirágról

Márciusi hóhullámon
igyekszik a tavasz felé
a Hóvirág, az a drága!
S elterül a lábad elé.

Megcsodálod, leszakítod,
csokor alakul belőle,
rászorítja a kedvesed,
forrón dobogó szívére.

Tavaszi! Tavasz! Ó te csalfa!
Megismertetsz a Világgal,
köszöntesz szemérmetlenül,
a legártatlanabb virággal?!

Tavaszi gondolatok (21. század)

De szép a tavasz,
Akkor is, ha ravasz.
Hoz áprilisi havat,
Módján ígéri a nyarat.

De szép ám a nyár!
Tűző napsugár az
Ózonlyukon ront ránk,
S követi a bőrrák.

Faktorális kenőcsök
Védelme alatt
Hűsölünk egy
Napernyő alatt.

Az ózonlyuk kell ám!
Isten a lyukon néz rám.
S a szennyes légkör miatt,
Egy környezetvédő riaszt.

Mily kegyes az ember.
Telve a sok tervvel
Hóbortoknak hódol,
Lelkét is eladja olykor.

Tavaszi felhívás!

Legyetek szerelmesek végre!
Napba, Holdba, vízözönbe,
Szárazra rágott csontvázba,
Vázában kínlódó virágba.
Legyetek szerelmesek újra!
Nem kell gyűrűt húzni ujja!
Az érzés legyen új mámor,
Lője belétek nyilát Ámor.
Nem uszítok. Távol áll tőlem.
Ifjú már úgyse lesz belőlem.
De bennem a szív! A lélek!
Még mindig több, mint temérdek!
Száradjon tinta benn a tollban,
szenvedjek bűzös akolban,
onnan nézzek ki az égre,
szerelmesek csillagos egére.
Aki nem tudja, mi ez az érzés,
annak élete lassú elvérzés.

Egy nőről tavasszal

Én csak csepp a tengerben.
A Nő hajnal a reggelben.
Ősszel tavasz a harmatban,
Erő az elhaló sikolyban.

Az asszony családtető.
Gondolkodó, egekbe emelő.
Simogató és küzdő anya.
Családjának árnyas tanya.

Ha őt látom, megremegek.
Csak lehetnék ölében gyermek!
Szerethetném, rendületlenül,
Mert most csak vérem hevül.

Hogy mi a közel, s mi a távol?
Én, „botfilozófus” bárhol,
Nap-mint nap egyre gondolok:
Nem anyámnak, egy anyának hódolok.

Tavaszi

Szabadság és szerelem

A szabadságot és szerelmet büszkén hirdetted,
közben az egyenlőséget, testvériséget feledted.
Szabadság és szerelem csak együtt létezhet.
Győz az ész, vagy érzelem? – kérdés ez nem lehet.

A mások legyőzése, önfeladása,
nem lehet a szerelem, a boldogságnak ára.
Az egymásnak feszülő, hideg acélpengék
előbb elpattannak, mintsem azt elhinnéd.

A szabadság és szerelem egymást korlátozza,
az egyenlőség mi azt egyensúlyba hozza.
Nehéz a döntés, mit miért teszünk,
szerelmesek vagy örökre szabadok leszünk.

Az egyenlőség a kulcs, ami kiteljesít,
szabadságot és szerelmet újra egyesít.
Nem kell legyőzni a másikat ahhoz,
hogy eljuthass a rég várt boldogsághoz.

Szabadság, szerelem a sugárzó fehér fény,
mit átjár hit, szeretet, remény.
A szeretet örök és határtalan,
háborgó tengerhez hasonlóan parttalan.

A testvériség egységbe forraszt,
ha kell sziklákat szétporlaszt.
Nyújts baráti jobbot, tárd ki két karod,
öleld át ezt az egész, kavargó világot.

Szeretned kell

Szeretned kell azt, akinek
van ereje megmenteni,
életét egy nagy célra feltenni.

Szeretned kell azt, kinek
csalóka reményt adtál
és gyáván egymagára hagytál.

Szeretned kell azt, akinek
örök hűséget ígértél,
erejéből erőt merítettél.

Szeretned kell azt, akinek
a reményeit éltetted,
életét, sorsát kezedbe vetted.

Szeretned kell azt, akinek
felelőséggel tartozol,
öröm és bánat eggyé kovácsol.

Köszönöm

Azon a napon megállt a világ,
sötét, nehéz felhő telepedett ránk.
Szerettem volna ölembe ültetni,
mesélni, becézni és forrón ölelni.

Viharfellegek közt villámok cikáztak,
a heves indulatok, szavak szikráztak.
Szerettem volna fejem ölébe hajtani,
remegő, karcsú testét féltőn simogatni.

Hiányzó tolerancia s tűrőképesség
csillapították az izzó szenvedélyt.
Egymásnak feszülő makacsság, nyakasság,
hamu alá rejti a szerelem parazsát.

Döntés lehet szilárd, megmásíthatatlan, kemény,
de mindig megmarad az örök, éltető remény.
Rövid életünk során bármi is jöhet,
mindenért tenéked köszönet, köszönet.

Köszönöm szívednek minden rezdülését,
a belőled sugárzó tiszta fehér fényt.
Köszönöm neked, mit értem gyakran tettél,
forró szerelemmel óvón átöleltél.

Köszönöm bátor, önzetlen szerelmed,
amit sem tér, sem idő nem feledtet.
Köszönöm ajkad mosolyát, szemed csillogását,
az életembe lopott tavaszi napfény ragyogását.

Köszönöm lépted finom koppanását,
elhaló hangod lágy suttogását.
Köszönöm csodálva lelked szárnyalását,
elragadó lényed boldog kacagását.

Köszönöm, hogy veled együtt élhettem,
csak neked és érted létezhettem.
Köszönöm a nekem nyújtott baráti jobbot,
nehéz perceimben csak ez bátorított.

Majoros Zsuzsanna

Dú-dú-du-dú

Dú-dú-du-dú?!
Dúdol a szél,
Dú-dú-du-dú:
Töppen a Tél.

Dú-dú-du-dú?
Olvad a jég,
Dú-dú-du-dú?
Tél!? Itt a vég?!

Dú-dú-du-dú?
Csillan a tó.
Dú-dú-du-dú?
Szól a rigó.

Dú-dú-du-dú?
Árad a fütty!
Dú-dú-du-dú?
Pattan a rügy?

Hajnali fény

Nézem az égen a föld közelében
A hajnali rózsaszín fénye kigyúl...

Látom a távoli gyárból a füstöt,
Az égre gomolyogva fölé bodorul.

Múlik a hajnali fényteli füst-köd,
A reggeli fények mögé beszorul.

Hátul a tájban a méla homályban
A csillagos éjszaka már elvonul.

Fázik az ágon egy kósza levélke,
A földre peregne a többi felé...

Fázik a szívem is, messze a párom,
A téli határon hogy' jussak elé...?

Nézz ide, rügy fakad benn a szobában
A nap sugarának a jó melegén!

Engedi lassan a fagy a világot, –
A szíve is enged a vágy melegén... ?

Tokaji nyár

A tokaji kereszt tövén,
Napsütötte homok-kövén,
Beszélgetünk órákon át:
Nézzük az alkonyi Tiszát...

Alkony után jön az éjjel.
Csókolózunk szenvedéllyel,
Csillagfényes Tisza-parton
Vállad átkarolva tartom...

Hűlő kövön múltó csoda,
Zengő ének hív át: Oda!
Lesétálunk, hazatérünk...
Szívünk ott zeng, amíg élünk...!

Martis Zsombor

Egyszerűen, egy szimpla vers

Egyszer azt hiszed, az is elég.
Egyszer azt hitted, semmi sem elég.
Mindenből és mindenkiből.
Játszottál.
S tudtad vagy félreértetted,
de most már ez is elég,
add oda magad a Másnak egészen,
s félre ne értsd
a Lényeget.

Kérlek egészen tudd és hidd,
mikor kicsordul, vagy a fejsze
éle kicsorbul.
De most már ez is elég,
engedd be a szívedbe
s félre ne értsd
a Lényeget: Az örök szeretet!

Utópia

Siker, csillogás.
kell Neked.
Elhiszed?
Hisz kell Neked.
És még mi?
kell Neked.
Pénz, pénz, pénz.
kell Neked.
Elhiszed?
Kellenek ilyen emberek?

Hajóról álmodott látomás

Áll a hatalom háza.
Rajta hazánk fia.
Előtte sok bocskor, s nem
tudjuk kiék vala.

Mit jelent ma már...
Kósza emléket,
még annyit se talán.

Nekünk, nektek, értetek.
Kik megtöltitek az életet.
Álmok. Remények. Szeszélyek.
Adjátok, hogy égjen tovább a láng:
Az Áldozat.

S ne legyen tovább
kárhozat.
Örök megváltás, béke
Jó hír legyen
a vége.
Életed. Életem.

Hitetlenül Hitt Hit

A földön fekszik éppen
Teljes reményben.
Már kiégett, de mégsem
Még csak most kezdődik el.

A lehetőség, az élet
melyben elmerül.
Már fél, de mégsem
Most zajlik le, a nyugalom.

A változás, a fájdalom
Melyben magányos vagy
Már nagyon nem érdekel, de újból mégsem
Temeted Tetemed.

A tökéletes körben állsz
Egy ideig, majd elrepül
Már egy Más Világ szárnyain
Hiheted Hitedet.

Életben...

Ülni, élni, létezni
Egyszer bírni égetni.
Mindent el, el.

Feküdni és érezni
Amit tettél már semmi
Hozd ide, ide.

Állni, járni, szaladni
Tudni és szeretni
Mindig add oda, oda.

Valaminek a zárására (Dujtinak)

Nyitott vagy és egész,
De ha kell fél(sz)
és befordulsz.

Ismeretlenként vagy
az ismerősöm, mikor
illatod hozzám nyúl.

Áldhatnálak ezért
vagy átkozhatnálak,
ám már csak búcsúcsókot intek.
Majd a nyugalom múltjának
végtelenjébe tekintek.

Nem érdekel ott akkor, hogy volt-e...
Vagy ha volt is: Mi történt benne
és hogyan?

Már nem fáj a válasz, hogy az igazság:
(Sajnos), nem benned van.

Kérdeznék, vagy válaszolnék,
Lehet, mindegy már.

Szépséged, rútságod
visszaköszön ma rám.

Hálás vagyok... és talán...
Kicsordul...
mert már jó vagy... és ekkor újra intek.
Majd a nyugalom végtelenjének
mélyébe tekintek.

Nem érdekel akkor, hogy ott volt-e...
Vagy ha ott is volt: Mi történt benne
és hogyan?

Már nem fáj a válasz, mert az igazság:
(Mégis) Az életünkben van!

Mohácsi Józsefné Zsóka

Mosolyogva énekeld a tavaszt

Virággal hírt hoztál mosolyogva a tavaszról,
A virág és a mosoly Isten szép ajándéka,
Amit ingyen kaptál, arcodnak ékszerét
Gyorsan add át másnak.

Szüksége van rá szenvedő embertársadnak,
Ezért mosolyogj mindig másra,
De főleg arra, aki felnevelt – édesanyádra.

Ha szegény is az aki a mosolyt adja,
Gazdag lesz az aki kapja,
Ezért te csak mosolyogj mindig másra,
Mert tudnod kell, hogy mosolyod
Vigasztalás a szenvedő, meggyötört világnak.

Ha gondolkodsz, igazat adsz

Ha okos és bölcs vagy,
Akkor megbecsülöd mások mosolyát,
Ha gondolkodó, előrelátó vagy
Tudod, hogy másoknak is
Van igaza.
Büszke lehet az önmagára,
Aki tud hallgatni
És másokat meghallgatni.
Bizony-bizony boldog lehet az
Akit megbántanak,
S szelíden meg is bocsátanak.

A virágzó bosszús tavasz

Napsugaras vakító napfényre ébredtem vasárnap reggel. A fák és a bokrok eső után hirtelen minden friss zöld színben tündökölt, a kajsziarack-fák rózsaszínben pompáztak, gyönyörű látvány volt. A szabadban nagy nyüzsgés indult, madarak csiviteltek, bogarak röpködtek. Viktor sokáig dolgozott, no de vasárnap van, délig alszom – gondolta. De a kutyák is bezsongtak, csaholtak, ugattak, már hajnalok hajnalán. Ugattak, mert elment a gazdájuk, ugattak, ha hazajött, ugattak, ha valaki végig ment az utcán. Viktort már fél hatkor felébresztették, dühösen forgolódott. Nem és nem bírom – hangosan szitkozódott. Felesége forró fekete kávéval lépett be a szobába.

– Hát te mióta beszélsz már magadban? – és jót nevetett.

Viktor felugrott és öltözködni kezdett.

– Hová mész?

– Mindegy akárhová, megyek!

– Gyere, inkább beszéljünk.

– Nekem most ne prédikálj! Délre itthon vagyok. – és elviharzott a kocsival. Még visszaszólt:

– Prédikálj a kutya uraknak, hogy ne koncertezzenek!

Viktor pont délre meg is érkezett. Fehér nadrágja, fehér cipője felvillant, ahogy kiszállt a kocsiból, a füves járda szélén egy nagy rakás kutyapiszokba rögtön bele is lépett, de úgy, hogy az a fehér cipőjén két oldalt felfröccsent a cipőfűzőig.

Viktor feje vörös lett dühében, és kontroll nélkül szitkozódott. Felesége és a fia éppen a kaput akarta kitárni, de olyan nevetés jött rájuk, hogy felesége inkább visszafutott, és a fürdőszobából kihozta a papucsot férjének. Fia próbálta apját megnyugtatni, figyelmét elterelni.

Az asszony a szépen terített asztalhoz invitálta férjét, kedvenc ebédjéhez. Az asztalon tavaszi virág, a kedvenc zenéje szólt halkan. Ennyi kedvességre már a férj is felfigyelt még dühében is. Végül átöltözve és megnyugodva leültek az asztalhoz ebédelni.

Igen kellemesen társalogtak ebéd közben, el is feledve a kutyás konfliktust. Már éppen a feketekávét kavargatták, mikor a csengő szólalt meg élesen.

Fia barátnője csapta be kocsija ajtaját. Vidáman, hangosan, örvendezve a tavasznak, a sok tavaszi virágnak, a csivitelő madaraknak. Ölében tartva egy kaukázusi kutyakölyköt hozott.

A barátnő ahogy letette öléből a kutyát, az rögtön felugrott a férfi ölébe, a fehér nadrágja jó fekete kutyaszőrös lett.

A férfinak tágra nyílt a szeme, amikor észrevette, hogy a kutyán piros mellény, a nyakán nyakláncszerű öv, a két első lábán pedig karperec csörren meg. A kutya váratlanul felugrott rá, és jól összenyalta az arcát.

Már csak ez hiányzott – gondolta a fia, apjának elvörösödött, dühös arcát látva. Viktort olyan undor fogta el, hogy a kutyát lesöpörve öléből, az vinnyogva az ajtóig repült.

– Na nekem ebből elég volt! – kiáltotta.

A barátnő ijedten, megsértődve csókolgatta a kutyáját kocsijáig, majd elrobogott. Fia csak állt ott egyedül maradva. Olyan gyorsan zajlott le minden, hogy szólni sem tudott.

– Hát ez is a tavaszhoz tartozik – gondolta magában –, ez a kutya bosszúság!

„Egy csepp emberség”

Milyen félelem az, ami elfojtja az örömünket? Az örömet, amelyet mások megbecsülése ad számunkra: félelmünk attól, hogy mások nem értenek meg, hogy bolondnak tartanak, és inkább visszahúzódnak elefántcsont-tornyunkba, mintsem, hogy nyíltan megmutatnánk mindazon értékeinket, amelyeket életünk folyamán összegyűjtöttünk.

Nagy dolog, ha meg tudjuk mutatni másoknak egyéniségünket, és ha nem félünk kitörni azon falak közül, amelyeket félelmünkből építünk önmagunk köré. Csoda, ha bárki képessé válik arra, hogy feltörje gátlásainkat. E ritka csodák egyike a szerelem. Amint az a ritka, és csodálatos, különleges érzés elér egy bezárkózott, magába forduló embert, az egyszerre kinyílik, mint a rózsza, megnyílik, nyitottá válik, és feladja minden félelmét, kinyitja a zárat, és hirtelen mindent meg akar osztani azzal az emberrel, aki ezt a csodát tette vele.

Ha találunk akárcsak egyetlenegy embert is, akinek meg tudjuk mutatni önmagunkat – miért ne lehetnénk képesek arra, hogy másoknak is megmutassuk belső értékeinket?

Tegyük meg az első lépést, és ne féljünk a visszautasítástól! Ne féljünk a kudartól!

Az egyhangúsággal terhelt idegenséget meg lehet törni! Ehhez az kell, hogy meglássuk mennyi színt rejt az életünk!

Ha észrevettük, vágni fogunk a változásra, és megértjük: a színeket, az értékeket másoktól kapjuk, ha megosztjuk velük önmagunkat!

A titok, hogy nem elég mindezt észrevenni – idő, odafigyelés és bátorság kérdése. Ahhoz, hogy nyitott szívvel tudjunk élni, az a legfontosabb, hogy lássuk mások értékeit, és ne csak a magunk kincseit kuporgassuk!

A magány és a félelem rossz tanácsadó! A különállás nem tesz senkit egyedivé!

A tavaszt ki-ki másképp énekli! Én a leírtak módján éneklek!

A kép címe: „Sose válj víztározóvá, maradj mindig folyó!”

Mottó: „Csak az van messze tőlem, amit nem tudok felidézni.”

Megjegyzés: A fotó a Muhhamad-fokot ábrázolja az egyiptomi – szaúd-arábiai határ déli részén.

Születésnapodra

Örökségünk tőled,
tisztá szíved, szavad
s ingednél fehérebb
lelked maradt.

Fényesen suhogó,
keringő ruhák fölött,
a Mamával szállsz már
a kerek ég törött
cserepű padlására.

Tudtad jól, „ami van,
széthull darabokra”
s „csak ami lesz”,
az a virág.

Nézd „sebed a világ”
tovább is „ég, hévül”.
Földünk fortyog.
És az ember sorsa?

De élsz velünk tovább,
„pontosan, szépen”,
itt benn és olykor még
napi tetteinkbe oltva.

Híradás

Szavad még ma is
az asztalra csap.
A tőke vicsorog
s vadul belénk harap.

„Mint odvas farakás”
dől egymásra minden.
Szavunk van, de minek,
ha becsület nincsen.

Ringlispíl a világ,
ráláncolva lógunk.
Nincs menekvés, körbe
bizarr nyomot húzunk.

Sántikálva lépünk, hosszú lábból vágunk.
Elvérzik a célig
minden igaz vágyunk.

Dübörgő vonatunk
veszélyesen halad.
A bakter int,
de fékevesztett sok indulat.

Lassan
„viszi az idő”
fejünkből
„a ködöt”.
Félve lépünk, s állunk
a holnapok előtt.

Okányi Kiss Ferenc

Ürmöt eleget

Táplálni testet, nemes cselekedet.
Árulók, képmutatók, karrieristák
Szellemvilágát, termékét virágoztatni
BÚNÖS TETT!
Ők sokan vannak, köpetüket terjesztik,
Kertjeikben konkoly magként elvetik,
Hogy torzult testen sápadt-színek
Fonják a hatalom koronáját.
Szépségük vonz, hívogat, csal,
Késve veszed észre a nadály-piócákat,
Kik fáradt vérrel élnek, kiokádják
S abból lesz hamis-érme, pénz-isten!
Ők hosszan élnek, hamisság-álnokság
Táplálta fogaikkal húsodba vágnak,
Hogy korán hervadj – magukat hizlalva.
Téged akkor is megaláznak,
Ha szélesre tárt arcfintorral
Arcod beterítik, álnokul munkára
Izgatnak.
Mit tehetsz?
Ők a nemtelen JÚDÁSOK, akik közöttünk
Élnek, lelkünk tisztaságán legelnek.
Ha észlelik fáradságban süppedt
Pillanatainkat, észbontó riadalmunkat,
Nevetnek, ál-karriert ígérnek.
Fájdalom, hogy e PÉTER-JÚDÁS árulókkal
Együtt kell élnünk, velük művelni
Kertjeinket, termésünket átadni –
MERT ÉLNÜNK KELL!
Te, ki e művelésre test-szellem
Termőföldet adsz, légy éber!
E sisere hadtest tagjait ha hívod

Udvarodba, adj zsíros kenyeret,
A kenyér-szeletre friss örömdísz
Tégy, italukba e növény facsarta
Nedvét oldd! ELEGET!

Visszavárunk...

URAM! Haltál kereszten,
TE, ki jászolban születél.
Gyermekeként éltél tisztes
Szülőkkel,
Bűneikért ostromoztál
Vétkezőket.
Tanítottál az örömrádatnak
Szenvedélyével,
Kínt, szenvedést vállaltál
Kegyelem imájával.
Kíséreted volt a reménytvárók
Serege,
Üldözött a tisztességtelen
Képmutató-farizeusok hittétele.
Uram! Téged a büntengerébe
Kergetett a JÖVŐT MÉTELYEZŐK
EMBERARCÚ SEREGE!
Értük vállaltad – lelked hitével
A vérző-halált megalázó keresztet.
Az EMBER bűnös tettéért KEGYELMET
Kértél, kaptál a LÉLEKNEMZŐ
ISTENTŐL!
Várunk! Kérjük, szállj le a
Világmocskától terhes keresztről,
Szemünk, elfedve, mossad arcunk,
Fényességed látva, élhessünk!

„Isten, kiáltunk hozzád”

Igen, kiáltunk, Hozzá! Kihez? Ahhoz, akit a kollektív eszme és a félelem magánya megteremtett a tudatban, hogy Tőle várjuk a jót! József Attila ezt tette, ő, akiről sokan azt hitték, ma is, hogy Ő megrögzött ateista, a materializmus rendíthetetlen apostola. – Nem igaz. József Attila az a gondolkodó volt, aki a világ teremtésének tudatosságát, napjainkig érett történetét ismerte. A félelmetes tudatosaságában Ő is kiemelten kezelte az ISTENT! Kiáltott hozzá, mert Tőle is remélt! Kiáltott, mert tudta, csak Ő az, aki teremtményén segíthet. Kiáltott, mert Ő is tudta, mint később Babits, minden hiába, mert az isteni jóságot legyőzi a sátáni hatalmasság. Ő volt, aki Istent segítve kérte, hogy legyen testvére, irányítsa tetteit, de mindig a földi-valóság kertjében vezetve. Mért? Mert Ő Istent a tudat-fenségének hitte, – tudta be. Mily bölcsen teszi fel e kérdést versében: „Mi haszna, ha tudjuk, de nem látjuk, hogy belőlünk lobbannak ki tavasszal a rügyek, agyunk robbantóbb minden dinamitnál.” Igen, az emberi tett haszna úgy mutatkozik meg, ha azt az elme közvetlenül érzékeli, annak hasznosságát a maga boldogulásán, avagy kárán érzékeli. Ezt kérdezi, „MI HASZNA, ha ez nem így van?” Mintha ki is mondaná: csak imát rebegni, jajveszékelve a láthatatlan nevét emlegetni, halelujázni annak nincs haszna. Ha a segítség elmarad, e fohászokért a túlvilági lét ígértetik? Annak sincs haszna! József Attilához hasonlóan az akkori Magyarországon sok millióan gondolkodtak így. Kik? Főleg azok, akik a társadalmi sornak az alján voltak, akik létük küzdéséért a nap minden órájában megküzdöttek karral, izommal, érzelemmel, szeretettel, gondolatok széttöredezésével, olykor a félelmetes lelki-érzelmi betegségekkel. Attila az Ő sorsukkal kötött szövetséget, hogy rácheli sirámaikat visszhangozza. Miként? Nem a megszokott realizmussal, nem a megszokott érzelmeket részegítő romantikus gondolatokkal. Nem azzal tette, hogy vad imazavarokat dicsőítsen, helyeselje az elvakultságból áradó hitéletet. Nem! Ő az emberi sorsokat megalázó titkaiba belelátva vetítse ki az embert megalázó társadalmi igazságtalanságokat. Nem akarta azt, amit e versének záró sorában megfogalmazott: „Dolog végezetlen kell, hogy hazatérjünk, / Meghalni lecsukódó szemeid alá.”

Én itt József Attilát nem úgy köszöntöm száz év távlatából, hogy dicsőítsem. Ő erre nem szorul rá. Az elmének ma az a dolga, hogy a XX. század magyar szellem-prófétájának egy-egy létgondolatát kiemelje. Miként? A róla író érti, érzi az Ő üzenetét, hagyatékának kincseit gyarapítva. Nehéz dolog. Ma dicsőítik, ma esküt tesznek, hogy örök volt és marad. Tegyék. Sőt legyen igazuk azoknak, akik ma szentként tisztelik, mert talán van belőle szellemi, anyagi érdemsikerrel haszon. Legyen. Én azok közzé tartozom, aki Őt lassan értették meg, küzdőértelem zavarával tudta Őt elfogadni. Elfogadtam, mert bennem élt és él sorsa, családjának története, a meg nem értések kudarca, a kihasználások megalázása, a képmutatók által körülvett értékek elorozása. – Ő úgy van velem, mint a vérkeringés, áramoltatja. Eszméjével, a mai idők igazságát, nemcsak templomokét, hanem a társadalmat érlelő rontásokét is. *Istenjárás* c. versében írja: „hangja úgy bűg, mint nagy harangé, szeme vak, mindent eltipor...” Átok ez? Tagadás? Hitetlenség? Félelem? Minden lehet. Egy a biztos, nem hitetlenség. Akkor mi? A kétség hangja, mely akkor van, amikor hinni akarunk valamiben, valakiben, de tudjuk, az nem segíthet! Ő is így volt Istenével. Kétségbeesésében emberhez közeledett, Istenhez lépett, a szeretetet adókhöz simult. Mit kapott? Elutasítást, meg nem értést. Mit tehetett? Félt, kétségek között lett önző és önzetlen, kegyetlen. A társadalom jézusi helytartó bírójává lett az emberekért. Ha ezt meg tudta tenni, mert megtette, akkor ne csodálkozzunk, hogy a bűgő harangok kongásától lázadott, az örök igazságnak mondott VILÁG-TEREMTŐT „eltiprónak” mondja! Neki jaj volt minden tett, mert amit cselekedett, az csak rögzítetten volt igazság, nem elfogadottan az általa újjá lenni akarókkal.

Ha már a 100. évforduló tiszteletére megírtam a harmadik méltatásomat, szabad legyen itt megjegyeznem, mik azok a vonások, melyek József Attila verseiben megfogtak? Verseinek kifejező ereje, mely a kollektív hatás erejével szólítanak meg. Nem magának, nem az „egynek”, hanem mindenkinek írt. Minden versének gondolati értékét patikai mérlegen milligrammokkal lehet mérni, de ott vannak, serkentenek a gondolkodásra. Verseiben a tudatos szerkesztésnek van helye, alkotó formája, hogy abban mindig az igazság fészket rakhasson. Verseiben szinte az élet minden cselekvő, taszító, építő embert megtartó és lealjasító tett megfogalmazódott, szokatlan képi kifejezésekkel. Mi a József Attila vers? A mindenek verse! A

tagadottak verse! A némaságra ítélt emberi-anyagi-érzelmi lény megszólaltatója. Mit tesz ezzel? Bármiről ír, bármiről szól, mindig önmagát jellemzi, magát mutatja meg, hogy benne lássák – gondolataiból olvassák az üzeneteket, a tenni valókat megértsék, amint Jézus tanításai tettek. Verseivel, a versek üzenetével nyelvíleg, formailag, tartalmilag, újszerűségének, új hangjával a MEGLEPETÉSEK költője lett. A képzet, az öntudat, determinált szavakkal köt-képez-újraalkot, amint ezt az *Eszmélet* c. versében is teszi.

Istenes verseivel kezdtem, hadd fejezzem elmélkedésem József Attila következő gondolatával: *ISTEN* c. verséből idézve: „Láttam Uram, a hegyeidet / S olyan kicsike vagyok én / Szeretnék nagy lenni, hozzád hasonló, / Hogy küszöbödre ülhessek Uram, / Odatenném a szívemet.” Mit üzen ezzel a sorokkal? Uram mi ketten egyek vagyunk. Mindketten, nagyot akarunk. Tetteinknek örökkön élnie kell! Ezt akarja, ehhez kéri Urának segítségét. Miért? Mert hatalmasságának vágyában az ember kevés, az az ember, akit a kapzsiság, a pillanatnyi haszon-érdek, az élvezetek, a rövidtávon szőtt jövő érdeklik. Ő az Úrral akar szövetkezni, hogy az Úrnak megmondhassa, mit tesz rosszul, hibásan, kérve, ismerje már fel, teremtményei elkorcsosultak. Ő az Úrral azért akar társalogni, titkaiba belelátni, hogy az Úr hiterejével legyen halhatatlan. Nem engednek egymás akaratának. József Attila Urát nem megtagadva, makacsságát elfogadva mondja: „Meg nem, zavarlak, én Uram, Elnézel kis virágaink fölött”. Ez a belátás nem a megalázkodást adja számára, nem a félelmet, hanem a MINDENEK ellen, Mindenekért – lázadni. Azt mondja, ha nem leszel társam, a mindenséget bemutatom úgy, ahogy lélegzik, él, szaporodik újjá lesz, újra pusztul. S mindezt úgy, Uram a Te erőd itt nem képes hatni. Hát így „támadtak” egymásnak azok, akik mindketten a Mindenség létében tudtak hinni, általa lenni.

Ötvös Károlyné

Kunyhó a Hór-patak partján

Vasárnap délutánonként, kicsit rapszodikusan meg-meglátogat bátyám, a mezőcsáti c. esperes-kanonok, plébános. Hogy miről beszélgetünk? Látszólag közömbös dolgok kerülnek megfáradt, mégis felvillanyozó asztalunkra. Elhoz egy újságot, amit én már nem szoktam megvásárolni, de mindig marad valami ezekből a beszélgetésekből.

Egyik alkalommal dicsekedtem, hogy most éppen *A Buddenbrook ház*at olvasom. Dicsekedtem, mert bizony az elmúlt években nem igen vettem kezembe szépirodalmi regényt, különösen ilyen terjedelmeset nem. Gimnazista koromban még volt időm elolvasni Tolsztoj *Háború és békéjé*t is, de manapság kicsit én is a TV rabja lettem, meg a napi politikát olvasom az újságokban. Egy TV-s adás azonban felcsigázta érdeklődésemet Thomas Mann iránt. A dokumentumfilm Thomas Mann-t és családját különösen figyelemreméltóan ábrázolta, persze ez az érzelmi visszapillantás nem történhetett volna meg a nagy nyilvánosság előtt, ha sok-sok év nem múlt volna el azóta. Hans Castorp csodálatos élettörténete jutott eszembe. Ki is ez az író? Igaz már nem kell felelnem professzoraim előtt regényelemzésből, de a nagy író gondolatait olvasni nem lehet az évek múlásával sem nélkülözni.

Az talán örökre titok marad, hogy a legendás rövid székelyszékely-beszélgetésre emlékeztető elmélkedésünk során miért éppen egy kunyhó emlékképét idézte fel bátyámban dicsekvő bejelentésem. Csak annyit mondott, hogy voltam-e én gyermekkorunkban ott a Hór-patak melletti kunyhóban. – Az talán nem is kunyhó volt, hanem valamiféle szerszámos – mondta, mert vályogból volt és teteje is cserépből. Nem tudtam a váratlan kérdést hová tenni, de kicsit álmosan a vasárnap délutáni pihenő után én is röviden válaszoltam, hogy benne ugyan nem voltam, de vannak emlékképeim róla. Ennyi volt. Ami ezután bennem megfordult és egyre többet gondoltam vissza rá, már csak rejtett gondolataimban terebélyesedtek ki.

Nem tudok szabadulni a gondolattól, hogy valamiféle párhuzamot ne vonjak a regényben olvasottak és a mi családunk között.

No nem is párhuzamról van szó, inkább csak összehasonlításról. De nemcsak a nagy család, a sok gyermek, a kiterjedt rokonság kerül szembe élesen egymással, az enyém és amely a regényben oly gazdagon és érzelemdúsan van leírva, hanem a kor is. Nem akarok sokat elidőzni a feltoluló emlékképeken, de mégis van valami, amit csak így lehet összerakni, leírni, évtizedek távlatával...

Mi magyarok nagyon érzékenyek vagyunk arra, hogy ki, miért is lesz irodalmi Nobel-díjas. Nem láthatunk bele az elérhetetlen magasságokban döntőbírók gondolataiba, de az mindenképpen jelent valamit, hogy Thomas Mann ezért a regényéért kapott Nobel-díjat. Ha az ember az első oldalak nehézségeit átszenvedi, a továbbiakban már nemigen tudja letenni a könyvet. Jó, jó, vannak meghökkentő elmélkedések, történetek is benne, hogy éppen Tony miért nem szereti a katolikusokat. Mert ő református? De nem fájdalmas-e még a mai olvasónak is, hogy éppen Tony, az eszményien gyönyörű fiatal lány bebeszéli magának, hogy neki nem az igazi szerelméhez kell férjhez mennie, hanem egy igazán megvetett, nevetséges kereskedő felesége lesz, mert az édesapa, és a mama így látják jónak. Ilyen a kor szelleme a XIX. század végi Európának. És a borzalmas felismerés, hogy ma, sok-sok évtized után, egy meggyűlölt, embertelen korszak után, ugyanott tartunk? Elveszi eszünket a pénz hatalma? No ebből elég is ennyi...

Nem hagy azonban az sem nyugodni, hogy hogyan is volt az a kunyhó-ügy, és mi is történt azután. Öt-hat éves lehettem, amikor Demeter Jóskaék a féderes kocsival engem is kivittek a patakhoz. Már talán nagypapa sem élt, de a kis bérelt konyhakert gyönyörű árút adott a piacozó nagynénémnek, Jutkának, Maróknak, meg a drága nagymamának. Apám, anyám csak futkosott ide-oda, mert rákényszerítették őket a születő gyerekek, az élet. Vagy Demeter Jóska, vagy Jankó ügyesen mosták a sárgarépat, a petrezselymet a patakban. Feltöltötték a vizet, és a nagy csomókba összekötött zöldséget a hídról loccsantották a patakba. Ha a sár leázott, szép tisztára lehetett megmosni. Talán annak, aki naphosszat hajtotta a lovat körbe-körbe, hogy a nagy vízikerek folyamatosan árassza a meleg patakvizet a csatornába, a bakhátak közé rekesztett ágyakba, annak nem lehetett olyan romantikus, elfeledhetetlen élmény, amit ott én végignézhettem. Azután a kis ház, egyszerű üvegházzal a Neumann-kertben a Szent Imre iskola

mellett. Még arról is vannak emlékképeim. Vagy talán a később sokszor elmesélt történetet érzem valóságos emléknek?

Felgyógyultam a torokgyíkból, az akkor csodaszámba mehetett. Apám örömeiben az utolsó fillérét is arra költötte, hogy megvegye nekem a Párisi Áruházból a csillogó hintalovat. Jönnek, jönnek az emlékek..., már hárman is hintáztunk egyszerre rajta, én meg a nagyok örömeire mindig elénekeltem, hogy „Megérett a csongorádi cseresznye...” Talán lesz még idő, hogy az előtörő emlékek írásban részletesebben is megjelenjenek előttünk. De mi történt velünk, a nagycsaláddal, a hat testvérrel? Meggazdagodtunk? Mit csinált velünk a kor, a gyönyörű ifjú évtizedeink hová lettek? Játszott velünk, vagy „kezünkbe vettük sorsunk irányítását”, ahogy diktálta a tankönyv, „pártunk és kormányunk”? Lehet-e minderről kis novellácskában írni, vagy vaskos családregegybe kívánczik sorsunk, mint Thomas Mann Buddenbrookjaié? Nem, nem így van. Csak egy kis tanulság vagy számvetés! Még egyszer úgysem kezdhethük újra. De írja le mindenki, mondja el mindenki sorsát, hátha észreveszi valaki. Valaki más, aki újra kezdheti, vagy még ezután kezdi el élni életét.

Lettünk minden, szinte hihetetlen. Plébános, tanár, diplomata, városi kertész, logopédus-pszichológus, elektrikus. Ó, ó, még polgármester is. Hányt-vetett a sors bennünket. Megint egy TV-s kép tolul elébem. Sok millió éves növény lenyomata maradt meg egy szikla kőzetében. Mink talán nyomtalanul tűnünk el itt-ott, az rk. temető sárga agyagos gödreiben. Ez nem is baj. Így jár minden élő, kire tovább, kire rövidebb ideig emlékeznek. Még valami tanulság is marad utánuk. Mindenképpen. Jó, rossz egyaránt. Eszembe jutnak az egerlövői irodalomtudós, Bata Imre utolsó mondatai. Alig tudta már elmondani súlyos betegen a gyülekezetben hagyatékát, hogy az ember örökkön függőségben él, de a transzcendenshez való viszony mégis valami vigaszt adhat.

Micsoda gyönyörűséges élet, és micsoda mélységes lelki nyomorúság kísérté végig Buddenbrookékat. Ők nagyon gazdagok voltak. Nagyon, nagyon gazdagok. Nagypolgárok, műveltek, okosak. Körülvették őket a csalók, gazemberek, primitívek. Lenézték, ki-nevették őket, vagy a hálójukba kerültek, vagy tudat alatt elfogadták, hogy nekik ez a sors jutott. Ilyen korban éltek. Belehaltak, vagy a magasságokba röpítették lelküket mások kicsinyessége, tudatlansága, mint a kis Hanoét, az utolsó Buddenbrookét.

Ha felveszem a telefont és kihangosítom, unokáim belekiabálják, hogy jó volt, nagyon jó volt az óvodában, Andris holnap már biztosan fog jönni, mert két napja hogy hiányzik, meg a karácsonyfát sem bontották még le, van is alatta még olyan látnivaló, amit meg kell nézni nagymamának, csak jöjjön fel Pestre... Milyen hosszúak is voltak azok az évek, amelyek a kunyhói képtől elkísértek az iskolába, át a csinátúton, amikor még nagyon féltem az átvonuló katonai autóktól, azután elszaladtak az évtizedek, hogy megint lelassuljanak a napok, az évek. Mennyi mindent kellene még ebben az évben is elvégezni, meg hogy Gabika leérettségizzen, Jancsika találjon jó munkahelyet. Még hosszú évek kellenének, pedig már olyan bizonytalan, beláthatatlan minden.

Pázmándy László

Ígélet

Ha majd az éjszakákból
Nem lesznek nappalok,
S nem vigyázzák álmod
Jótevény angyalok;

Ha a csend virágai
Magányba bomlanak,
Lehulló szirmai
Mindent borítanak;

Ha minden sivatag lesz,
S elveszik az a pont,
Ami még elvezet
Oda, hol béke volt;

Ha majd tép az élet
S nem lesz kapaszkodód,
Széttörik reményed
S nem lesz vigasztalód;

Ha minden összedőlt
S nem látod az eget:
Szólj, én eljövök
És megfogom a kezéd.

Vesztesek éjszakája

Sorok között egy néma gyászbeszéd,
Mint kormos viharlámpa imbolyog.
Suttogok egy kolduló fohászt feléd,
Talán már meg sem hallgatod.

Ha egyszer még, a bánat virágát
Elküldhetném csokorba szedve
Neked, kinek örök hiányát
Szobámban érzem minden este;

Ha egyszer még, a régi dallamot
Dúdolnánk együtt elmerengve,
Az a dal, mindig békét hozott,
Az éjszakákat is feledtette;

Ha egyszer még, a jégvirágot néznénk
Egy hegyi házban, déli napsütésben,
A téli erdőn át, azt remélnénk
Az út hosszú lesz a hóesésben;

Ha egyszer még, nyárvégi alkonyat
Összekötne eltépett szálakat,
Borospohárral ülnénk a fák alatt
És megvárnánk, míg elmerül a nap;

Ha egyszer még, a sétaúton várnál,
Elmúlna a vesztesek éjszakája,
Elhagyott szavaimat megtalálnám,
A rám tört reggeli fény sem fájna;

Ha egyszer még, hallhatnám nevetésed,
Belőle merítenék erőt,
És talán elengednék végleg
Az utolsó utazás előtt...

Virágszirom

A mező lágy ölén pihenve
bólogatnak a virágok nevetve.
Szellő szárnyán továbbssuhan az illatuk
bogarakat csalogatni: itt vagyunk!

Egy virágszirom hullott a kezemre
lelkemnek bús viharát feledtetve.
Lágy, selymes kis puhaság
repítsd tovább a mező illatát!

A szép tarka-barka sokaság
feledteti lelkem bánatát.
Az édes-bús fájó emléked,
e szépség ölelésében megpihent.

Zivatar

Tombol a nyár
izzik a levegő
forrongó katlan már
erdő és mező.

De hirtelen moraj
veri fel a csendet
nagy robajjal közeleg,
 eget, földet rettent.

Elered sebtiben
az ég csatornája,
dörög az ég is
villámokat hányva.

Majd a tomboló szél
csakhamar elcsitul,
s felfrissítve mindent
a vihar tovavonul.

Tavaszi ének

Nagyot sóhajt az alvó táj,
újjá éled a természet,
a múlt lassan elkocog
s a tavasz már közeleg.

A hirtelen feltámadt
enyhe, friss tavaszi szél
a fehér, s tarka virágok
szirmait lebbenti szét.

A napsugár melegével
csiklandozva fát, bokrot
s csodálatos illatokkal
kibont sok tarka virágot.

A madarak is csicseregnek
hirdetve a tavaszt,
s az ébredő szerelmet,
mit az erdő, mező áraszt.

Csilingelő trillázásuk
az égig felröppen,
ujjong, örül a természet
a tavasz jöttének.

Minden eladó

Minden eladó ma
ezen a bűnös világon,
bármilyen pénzért megvehető
elfogadható áron.
Árucikk már nemcsak tárgy,
de lehet szó és becsület,
gyermeket vagy édesanyát
is piacra vihetnek.

Eladó az egész világ,
vevő is akad rája,
öldökléssel, vagy csalással is
szeretet, munka, diploma.
Minden eladó e földön
és minden megvásárolható,
s ha pénzed van, mindened van
élet, egészség, bármi jó.

De úgysem vihetsz magaddal semmit,
a halálba nem követ majd kincsed,
mindent megvehetsz e földön,
csak az örök életre való jogot nem!
Ez az egyetlen drága kincs,
mit ingyen kegyelemből kaphatsz,
Jézus drága véréért elnyerheted
miért fizetned nem kell, s adós sem maradsz!

Gondolatmenet

Mostanság sokat tűnődöm a múlton. Mi miért volt, mit kellett volna másképp csinálnom, hol tartok most. Eszembe jut a sok fájdalom és könny, és elmosolyodom. Semmin se változtatnék, ami történt velem. Ez volt a tanulóidő. Áldozat. Egyébként is... A sorsát senki sem kerülheti el. Sors... Nekem egyenlő Istennel. Isten pedig a szeretettel. A szeretet érzése viszont nem egyenlő a boldogsággal. Benne van, de ez csak egy része. A szeretet emlékezés, önfeláldozás, egy hatalmas utazás. És a célja... A célját nem tudom. Talán azért, mert fiatal vagyok, de lehet, hogy a nagy öregek is a sötétben tapogatóznak. Hatalmas titok ez. S mint minden embert, engem is hajt a kíváncsiság, hogy megfejtsem. Lehet, ez a cél. Tanulni, kíváncsinak lenni, csiszolódni. Nehezen jutnak eszembe a szavak. Annyi mindent szeretnék leírni. A szívemben minden ott van. Bosszankodom. Megfogalmazhatatlanok.

Látszik, rég írtam már. Nem baj. Olyan ez, mint a biciklizés. Elfelejtteni nem lehet, talán ügyetlenkedni, de aztán szép lassan újra belejön az ember, és elkezdi élvezni. Egy hang folyamatosan ugyanazt mondja nekem: „Fél lábbal már a valóság talaján állsz. Félig még az álmok világában. Ügyes vagy. Egy lépés, és soha többé nem tud kikökkenteni senki a nyugalmadból. Egy lépés és mindent racionálisan át tudsz gondolni. Nem kell többé félned az ismeretlentől.” – Gondolkodom. Amit ez a hang kínál, kecsegtető, mégis megszólal bennem a vészharang. Vajon ha két lábbal állnék a biztos talajon, nem azt veszíteném el, ami önmagam lényege, ami engem Radnai Katalinná tesz? Megrázom a fejem, és elhessegetem a fejemből ezt a hangot. – Nem! Nem akarok lemondani az álmok csodálatos világáról! Hinni akarok a lehetetlenben, hogy a jó elnyeri jutalmát, a királylány boldogan él a szép szőke herceggel...

Szóval ásó, kapa, nagyharang. Hinni akarok Istenben, abban, hogy van egy felső irányítás, hogy mindennek megvan az oka. Nem a felelősséget akarom magamról elhárítani. Épp a Kis herceget olvas-

tam, mikor megfogott egy mondat: „Te egyszer és mindenkorra felelősséggel tartozol azért, amit megszelídítettél!” – A szívembe markolt. Felelősséggel tartozunk szeretteinkért, és egyáltalán bárkiért vagy bármiért, akivel vagy amivel érintkezünk. Sok ember ezt nem tudja. Kihasznál, átver másokat. Nem érdekli a fájdalom, amit maga mögött hagy.

Ma csodálatos dolog történt velem. Dubicsány – ahol lakom – és Putnok között 5 km a távolság. Felszálltam a buszra, és mivel ülőhely nem volt, álltam. Egy idős néni – aki tele volt csomagokkal – addig küszködött, amíg végül csinált nekem helyet maga mellett. Én zavarba jöttem, hisz szegény alig fért el, mégis megkért, hogy üljek mellé... Ezek az apró dolgok teszik az embert boldoggá. Egy mosoly, egy gesztus, ölelés, vagy csak nézd a természetet... A fák zöldjét, a színpompás virágokat, a naplemente aranyos, narancsos varázsát, a csillagok szikrázását. Ha mindenben meglátod a szépséget, megnyílsz magad előtt, lelked szabadon fog szárnyalni, és pillanatokra boldog leszel. Hidd el, megéri. Próbáld meg.

Csak egy mosoly

Egy mosoly.
Csak egy mosoly,
mi kell nekem,
megerősít abban,
érdemes élnem.
Egy mosoly
s közben szikrázó
szempár,
mibe ha belenézek,
átölel a vágy.
Adj egy mosolyt,
s én megnyílok
előtted,
és ígérem, a felhőkbe
repítlek.

Az ember (rím nélkül)

Emberként élni
nem túl könnyű tevékenység.
Birkózni a gondokkal,
átélni a szerelem
kínzó, mámorító érzését
hatalmas erőpróba.
Sokszor gondolkozol azon,
miért is van ez?
Mi ez a mókuserék,
amiből nem lehet kilépni?
Ne is próbálj!
Újra és újra át kell
élned a dolgokat.
Aztán szép lassan,
ha erős vagy,
elfogadod őket
és elkezded érezni
az ízüket.
Meglátod a szépséget,
megtapasztalod a
boldogságot,
és elfogadod:
EMBER VAGY!

Apám emlékére

Voltál, s ma már
az angyalokkal szárnyalsz,
felhők fölül nézed a földet,
mely pokol a mennyhez képest.
Olyan helyen vagy,
hol nincs már sötétség,
nincs rosszindulat,

se reménytelenség.
Veled van apád
és sok más rokon,
szeretet ölel át,
s nem a fájdalom.
Szeretlek! Csak ennyit
szeretnék
odaáttra üzeni neked,
s szinte látom,
hogyan lenézel rám
s viaszasúgod:
én is szeretlek.

Álarc

Ha itt lennél s most látnál,
talán meg is szánnál.
Egyedüli magányomban
nem borítja arcom álarc.

Perpillanat, e kis percben
nem kell végre színészkednem,
álarcom maró festéke
nem gyilkolja most a lelkem.

Ez vagyok én! Kit, ha látnál,
megkönnyeznél, megsajnál, de te én édes Istenem
elfordultál már rég tőlem!

Sélley Attila

Száz év múlva (József Attila Emlékére)

Krétával írtál az
Ég kapujára
Kitörölhetetlen verseket,
Verseket.

Dalaid a sors arzenálja,
Sóhajtásod a fájás, a jaj.
Gondoltál sorsod felől,
A csikorgó kerekek felől.

Tán gyermekes csínnyel
Szaladtál a robogó vonat elé,
Ki erősebb nálad,
És lám tudod...

Sorsod eldőlt egy perc alatt,
Gyenge csontod
Pergő zenéje
Kottáira szakadt.

Voltál, nekik,
Vagy, nekünk.
Itt élsz e vad nép szívében,
Csak Attila maradsz.

Verseid idézve
Tüzeled a sorsot.
Száz év múlva
Én már nem idézlek.

Te akkor is
Sírva, könyörögve
Mondod:
„Engem vigyen róla padlásra.”

Ülsz mélán
A Duna parton,
És búsan nézed
A vad habot, hogy úszik, hogy úszik.

Fáj nagyon

Száguldó fények vad útján
Tested sugárkoszorút öltött,
Csillogó szemed ibolyakékje
Fáj nagyon, megöl.

A tékozló fiú

Ha majd ajkamon a szó begyógyul,
Mint testemen a régi, régi seb,
Visszatérek hozzád
Könyörögve hozzád, Istenem.

S nézlek, csodállak, hódolok
Néked Istenem.
Mindenkinél erősebb leszek.
Bennem a hit él, hogy szeretlek.

Bűneimmel együtt élve szól hozzád
Bűnbánó énekem.
Oldozz fel láncaimtól:
Hűséges szolgád leszek.

Por, melyet sárrá gyúrtál,
Alkottál engemet.
Majd, ha ismét porszem leszek,
Akkor is szeress, óh Istenem!

Fogom kezed

Én, ha veled megyek
Lemosni ajkáról a gonosz szót,
Istenem légy itt velem,
Légy társam utamon.

Fogom a kezed.
Talpam alatt sarjad a fű,
Szomorú ajkak kenyere,
Tested minden ereje kél...

Légy itt velem, óh velem
Hűség és kegyelem,
Dalom zengi neved
Megváltóm.

Keresztre feszítettél
Szenvedni másokért,
Csillagos úton száguld lovam,
Szent hon vérben ég.

Összekötött kéve hullik, porlik,
Magyarok földjén sír a rög,
Gyere testvér, fogjunk kezet,
Esküdjünk együtt a honért.

Jaj, hová tűntek?

Látom a ráncod szemed gödréből,
Villódzó pupillád tüzét.
Homlokod mély barázdái,
Súlyos ráncok vadvirágai.

Arcod hamvas, piros virágai,
Jaj, hová tűntek?
Hajad bársonyfekete fényét
Dér színezi át.

Kezek görcsös szorításainak
Halk beszédei, susogásai.
Bütykeid alatt izületeid
Kiáltásait hallom

Évezredes munka fájása ez,
Minden mozdulat, jaj.
Hangod rekedt mély suttogás
Értetni már alig lehet, de vagy.

Tested teltsége kóróvá száradt.
Gerinced szekérlőcs formát öltött,
Lábaid ólompapucs húzza.
Csoszogsz még poros utadon.

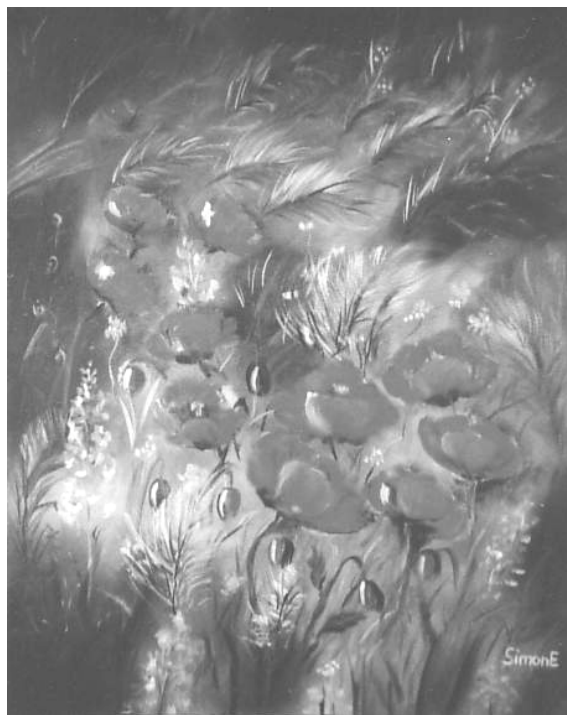
Te voltál nékem,
Istenfélő asszony.
Rekedt hangod szólítja az Urat,
Imáid dúdolása fülembe cseng.

Voltál, vagy és emlékeimben maradsz.
Gyenge tested porrá őrölte a föld,
Emlékedet őrizve örökké élni fogsz.
Áldott legyen neved, óh a neved.

Simon M. Veronika

Napraforgók

Pipacsok

A felhő lelke

Egyedül ketten

Szentiván éji álom

A virágáros lány

Virág üvegben

Virágcsokor

Somossy Katalin

Ifjúi hévvel...

Ifjúi hévvel
öleltem a világot,
vágytam
kifordítani
a sarkából,
megismerni
 tájait,
 kultúráit,
 embereit,
ma?
Mikor pókapó ősz szálakat
sző hajamba,
a kórságtól
kezem
akár a karom,
lábam
csosszanva vonszolom
a múlt?
Hálával
megélt emlék,
s mint mézet
a teába
cseppentem az értéket,
melyet szívem,
 agyam,
 lelkem
őriz,
keverem a magány,
 a fájdalom,
 a kiúttalan
véghez közeledő
mindennapokhoz.

A tavaszi Feltámadás

A tavaszi Feltámadás
elnémult harangjainak csendje
árad szét kiégett szívembe
lelkem szaggatott rongyai
rebbenve szakadnak darabjaira,
be-bekúszik az ünnep illata,
szomszédok ünnepváró ételei,
szemem látja a kibújni készülő
virágot,
rügyet,
a tavasz-illatú,
 tavasz-fényű
hajnalt,
harsogó zöld-hangú felleget,
de
 lelkem,
 szívem
bezárva
a rám öntött,
betemető,
fájdalmat halmozó
csúf köntöse,
mely fojtogat,
zokog,
csak
zokog,
kezem nyújtom,
nem kapja el senki,
hangom,
nem hallja senki,
visszasüppedek,
betaposva
meglevő hitembe.

Szabó Sándor

Te vagy /Nőnapra/

kinek életemet köszönhetem,
szárnyai alatt felnevelt,
és örökre szeret...

kihez hozzábújhatok,
ha szívem hevesen dobog,
és átéli velem a szerelmet...

kit mindig megcsodálok,
türelmed, szépséged, odaadásod-
köszönök most mindent!

A tavasz szimfóniája

Hajnalban madarak kórusa
felesel az ébredő várossal,
ezernyi trillázó furulya
a csörgő-csattogó villamosokkal,
a zúgó-búgó buszokkal.

Meg-megállok egy pillanatra,
megigézve lebegek érzelmeimben,
ez a tavasz szimfóniája,
vége a csendes-hideg,
végtelennek tűnt télnek.

A tavasz szimfóniája

(Versillusztráció: Bor István Iván)

Ébren álmodok

Újra háborog a tenger,
mozog a nyugtalan föld,
milliárdnyi önző ember
követel friss levegőt.

Ostobán markolják kezeikkel
a szétfolyó, beígért jövőt,
de tovatűnik a jeges széllel
a füstölgő, véres harcmezőn.

Mert sötét fellegek
takarják majd a napot,
gyilkos bombák és fegyverek
festik vörösre a horizontot.

De álmaink a tavaszban élnek,
virágba borulnak a lombok,
madárdal töri a csendet...
Én még ébren álmodok.

Séta a Vadasparkban

/Gyermekeimnek/

Ma a miskolci Vadasparkba
kirándul a családunk,
kék busszal a Majális-parkba,
onnan a Csanyikba gyaloglunk.

Szőkevény gólya lépdél
büszkén, megfontoltan,
kerülgeti a gyerekeket,
néha el-elröppen.

Összevesztek a kis majmok
egy fürt banánon,
a győztes fára menekül –
megeszi mind egyedül.

Két lábára állva vigyázza
őrhelyét a szurikáta,
tekintetével körbe-körbejárva
figyel minden mozgásra.

Brumm-brumm, dörmögi a medve,
nincs most túl jó kedve,
nincs előtte semmilyen csemege –
jöhetne már az etetője.

Három emu közeledik,
piciny szárnyukat verdesik,
talán ki is szállnak,
de elfáradnak és megállnak.

Fiatal őzikék szökkennek,
kíváncsian ránk néznek,
a kicsiny kezekből
zöld füvet legelésznek.

Fekete párducok játszanak,
örülnek a nyárnak,
bőszén morognak és fújnak –
meg-megvillannak a fogak.

A tigrisek már jóllaktak,
a magaslesen lustálkodnak,
nem járnak körbe-körbe
területükön őrködve.

E hatalmas séta után
jöhet a játszótéri mulatság,
a hinta és a csúszda,
a tréfás lipityóka.

Jön az ár

Zuhog az eső,
sűrűn kopog a tetőn,
duzzadó sárga patakocskák
erednek a néptelen utcán.

Esik, napok óta esik.
Új-Noé talán
ismét bárkát épít,
mert tudja: jön az ár.

Mert jön, elsöpör mindent,
háborog a természet:
tisztára mossa önmagát –
menekülj bűnös világ!

Jön az ár

(Versillusztráció: Bor István Iván)

A Palabánya lábánál

Vakító, forró napsugár
öleli a hegyeket,
vadvirágok és gombák
illata bódítja a szellőket.

Madárdal visszhangzik az erdőben,
a Palabánya lábánál
hús vizű forrás csordogál.

Lebegek a természet ölelésében,
szállok a pillangók szárnyán,
bokorról-bokorra libbenek –
ó, idő ne folyj' tovább!

Kicsiny hazám

A nap megpihen
lázasan Kisgyőr fölött,
forró tekintetével
átölel erdőt és mezőt.

A harangszó visszhangján
tovaszáll az emberek hite,
a múltat őrző hagyomány,
a falu időtlensége.

A földeken éppen aratnak,
a szőlő is munkát kíván,
szorgos kezek dolgoznak –
életet ad és vesz a határ.

Idehúz a szívem,
ez kicsiny hazám,
ide születtem,
itt érjen a halál.

A Gallya

A falu fölé magasodva
őrzi emlékeinket,
örökké visszavárva
az elszakadt lelkeket.

Engem is visszahúznak
a feledhetetlen túság,
még fehérlik oldalában
a régen épített kővár.

Mi ott játszottunk,
lelkesen visszatérve raktuk
a mésző falakat,
átélve az Egri Csillagokat.

Fent a hegygerincen
a tiszta, friss levegőben
elláttunk a füstölgő Vasgyárig,
a csillogó harsányi tóig.

Vissza-visszatérve szülőfalumba
újra és újra megdobb szívem,
a gyönyörű tájat látva
boldog vagyok: hazajöttem.

Feltámadt a tenger

Feltámadt a tenger,
könnyedén söpörte el
a kártyavárákat,
a felsőbbrendű álmokat.

Halottak a vízen...
túlélők a tetőkön...
helikopterek a levegőben...
erőszak a földön...

Káoszba merült,
túlélésért küzd
az emberi méltóság,

élet és halál
minden óra és perc
a természet kezében.

Életünk vonatán

Rohanó oszlopok
kergetik a perceket,
zakatoló pillanatok
űzik az embereket.

Újabb és újabb
ismeretlen állomás,
megtalált gondolat
az érzelmek határán.

Ülünk a kabinban,
mozdulatlan, némán,
várjuk álmainkat
életünk vonatán.

A múlt

Csak zúg és zúg,
visszhangzik fejemben
a károgó varjak
vészjósló rikoltozása.

Fekete seregeik árnyéka
együtt kél a nappal,
ellepték a földet
a falakon túl.

A farkasok is vonyítottak,
éhes falkáik uralták
a megfagyott időt.

Mégis elhoztuk a jövőt,
a múlt csak délibáb
a jelen nehéz pillanataiban. (?)

Szabó Zsolt

Regulus

Sötét, alkonyi színekbe borul
a tavaszi este;
lassan, álmosan fölém bodorul
az ég tarka teste...

A Tejút-varázsban úszó űrnek
hű vendége vagyok,
fájón érzem, mint szemembe gyűlnek,
folynak a csillagok.

Vizében fürdik, mint szép habléány,
a méla éjszaka,
melynek világa csalfa kép, talány...,
de szívem önmaga.

Milliók közt csak egynek meséje
adhat reményt nekem:
a Regulus mámoros fényére
tapint tekintetem.

Felelj hát csillagom! Mit ér e szív,
ha hiába szeret?
Mért csak plátói szerelemre hív,
hajt az emlékezet? – –

Tudom, hiú remény, mit szívem kér.
Hát marad csak álma...
Sok ezer fényév, mire ideér,
de már nem találja.

De Te ott leszel szememben, hol vad,
bús utadat járod;
egyszer hamuszürke fénné olvad
rideg pillantásod. –

S míg búsán bámulom a világot,
mint új napra virrad,
még érzem, szívemre örök álmot
hint egy hullócsillag.

Valami fáj

Álmos szemekkel pislákol az élet.
Valami halk kánont nyög a hangja,
mint temetésen templom harangja.
Sorsára vár a megfáradt természet.
Valami véget ér, valami fáj...

S mintha ez lenne a világ rendje,
most hideg csókol végig a tájon,
hogyan fagy enyészten rügyet ágon. –
Mégfogant a vidék téli csendje.
Valami véget ér, valami fáj...

Félénken susognak, fáznak a fák.
Délvidékre szállnak gólyák, fecskék;
erdő mélyén nyulak, barnamedvék
fejüket téli álomra hajtják.
Valami véget ér, valami fáj...

Pihenni hajtánám én is fejemet,
de emlékedtől fütött, bánya-rom
szívemen tanyát ver a fájdalom,
régmúlt szerelmed fürösztöti szememet...
Valami véget ér, valami fáj

Még látom, mint bársonyos arcodat
előnti a mosoly, testedet a tűz,
szívedet a szenvedély; miként tűz
hajadba fénykoszorút az alkonyat.
Valami véget ér, valami fáj...

Még érzem, könnyed kicsordul, utat mos,
mint friss patak; forró ajkadig vezet,
ajkamon ég el. – Minden emlékezet-
csókod selyme örök és mámoros...
Valami véget ér, valami fáj...

De végre, a csók engem is eltalált!
Jégcsap lett a szívem, álmom mesés
jövő tavaszig, hol a hóba zárt
szerelem szívemnek szomj, szenvedés.
Valami véget ért, valami fájt. –

Szemeim alkonyán

Tétova órák illannak
tova, elhullanak meddő
gondolatim, időt nyelő
gyöngéd tavaszi sugallat-

varázs szórja elbűvölő
álmát, s szemeim merengve
szunnyadnak le, majd egyszerre
múlttá lesz a jelen s jövő

eltűnik homályos, de szép
álmaim szívébe, a sors
ködös fellegébe, ahol
csak a tiszta szeretet él.

Tekinteted ölelésében

Smaragd szemedből csobogó cseppfényszápor áztatja derűs arcomat,
előnti, mint eget az alkonyat
rózsaszín románca. Mily' tünemény
ez nékem, elmondani sem lehet
tekinteted lágy ölelésében,
látni a szerelem két tükrében
egyesülni szíveddel szívemet...
Könnyedén könny fakad szememben, mint
borból az íz, édes aranya hint
esszenciát kebledbe, s most látja
Tündérország kapuját, a ravaszt...
Testünk lelkébe virágzó tavaszt
illatoz' szét szerelmünk virágja.

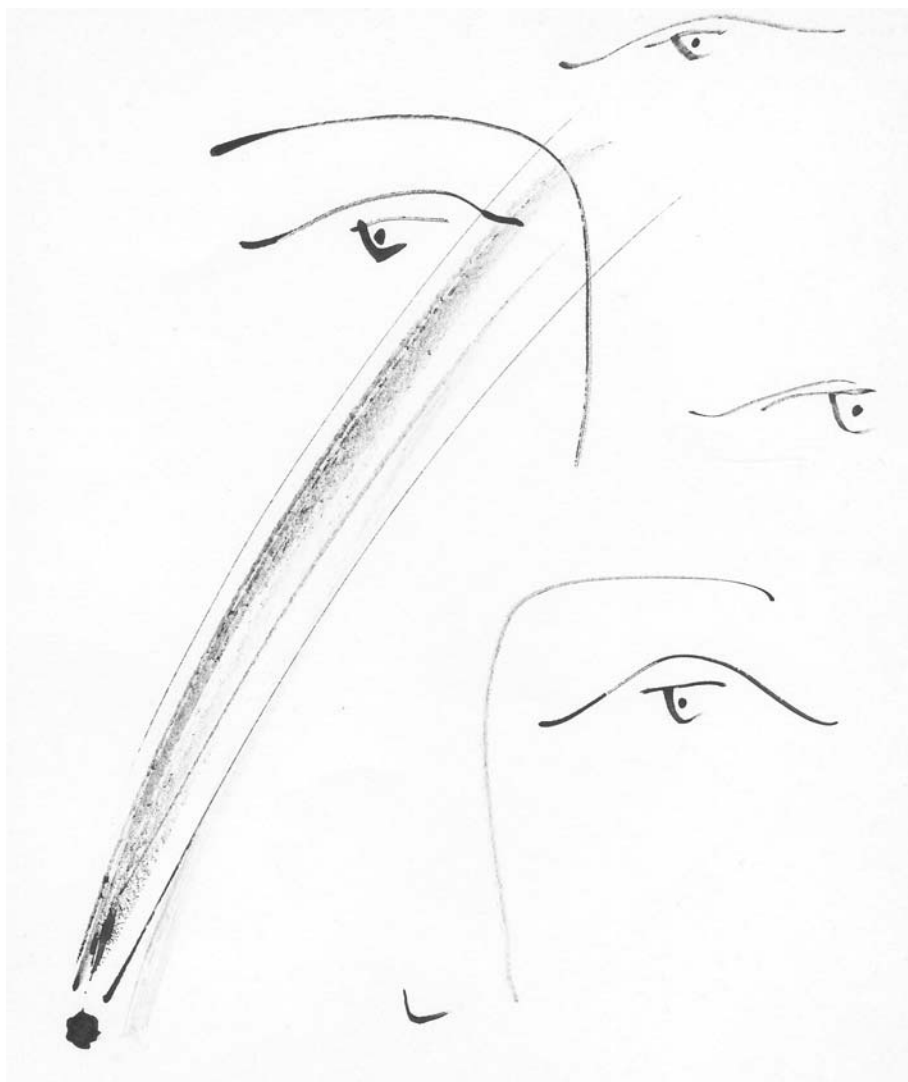
Szerelem, szenvedés

Könnyes szemekkel tekintek az égre:
homályban úszik a végtelenség tája,
nem is látszik az ekliptika határa.
S szívem emlékei sok száz fényévre...

Derűsen kacsingat felém csillagunk,
szerelmünk záloga, a szép Algieba,
mire talán Te is szemet vetsz még néha;
sosem felejtet: még mindig ott vagyunk. –

De lényed hiába lesz fénné az árnyon,
világlik ki csöndes, őszi éjszakákon,
ragyogja be hitvány, rongy életem!

Mint Leonida, hullik el a remény...
Emléked nem több, mint égi tünemény. –
Szerelem! Szenvedés! Kell'tek Ti mind nekem?!

Szerelem, szenvedés
(Versillusztráció: Bor István Iván)

Szíved csókjain

A vakon lépkedő jövő
álmos szemeit dörzsölő
alkonyat

éji csendjében selymesen
megsimítom, szép kedvesem,
arcodat,

s érzem, melenget mosolyod,
édes illatát locsolod
testednek

ajkamra, s nyíl' a szó-bibe,
szívedbe súgom, mennyire
szeretlek,

s hallom, mint bensőnkben a lant
zsongó húrjain megfogant
érzelem,

a szerelem lágy, szirénes
hangja feléd száll, szól: édes,
légy velem;

s míg ajkaink összefornak
egy sötét, kiégett kornak
romjain,

csillogó szemem mezsgyét mos
szerelmes szíved mámoros
csókjain.

Szíved csókjain

(Versillusztráció: Bor István Iván)

Szerelem ölén

Szememre álmot könnyez az est.
Tükreit moss a képzelet.
Csend. – Még alélt pilláimra fest
vizéből képet az emlékezet...

Az aranyló hajra, szemre,
szerelemre visszarévedek:
mintha csak örök álom lenne,
bízok benne, fel sem ébredek.

Mint anya a pici gyermekét,
Ő csak ringat, ringat éberen...
Szívemet álmom zúzza szerteszét.
A szerelem ölén vétkezem.

S álmodom... Nap a téli éjben...
Fényem gyúl, majd lehull... Vak talány. –
Hű társam lesz e zord kéjben...
Virrasztó... Hívogató... Magány. –

S míg e megtépázott, hű kebel
kínjait lelkembe szelem,
szívemre lágy, halk csókot lehel –
lassan feleszmél – a szerelem...

Szerelem ölen

(Versillusztráció: Bor István Iván)

Ámulat

...s bársonyosan selymes, üde keze,
csillagfényben úszó, mélykék szeme
szerelemtől könnyes tekintete,
szívének vérpezsdítő melege

megérinti lázas lelkemet,
s tüzes testünk összeforr a vágytól,
s én ölelem, csókolom őt százszor,
ölelem, mint szirén szellemet

a szél, s elmerengnek karjain
csengő hangú, édes csábításán –,
és már csüngők rózsás ajkain,
mint szerelmes könny a szempilláján...

S míg kezem szeme felé halad,
a könny lehull, a kép megszakad,
majd egyszerre csak valami villan... –
Csipog a telefonom – reggel van.

Ébredés

Hallgatom zúgását alkonyi szélnek,
minek sodrában elillan a jelen,
jövő megpihen sötétes éjjelen,
csak szívem emlékképei mesélnek...

Felidézik a múlt édes álmait,
miket magába zárt a csillagos éj,
midőn elöntötte remény, szenvedély
szerelmes szívem merengő vágyait.

És éreztem: lelkem tüze felemészt,
sorsomba bújik, hogy kitépjen egy részt;
mint fekete lyuk, elnyel a szenvedés. –

De nézd: lágy fényfátyol hull lelkünkre,
szerelmünk himnuszát zengő szívünkre
csókot lehel a tavaszi ébredés...

Örök szerelem

Midőn pilláid felmerengnek
egy viharos tavaszi hajnalon,
halk szívem villámai zengnek
s csobognak csókjaim ajkadon.

Midőn hajad aranyába fény-
koszorút fon a Nap, tavaszi szél
képében simogat a Remény:
hallani fogod, mirőlunk beszél...

Midőn szemed kékjében álom
gyülemlik és ringat el az éjjel,
közben alvó lelked csodálom,
s csak szeretlek, örök szenvedéllyel.

S midőn karjaid közt meghalok,
szerelmem őrzik majd a csillagok...

Szalay Anikó

A teremtés szava

Beindul a természet programja,
mint jó komputer, az Isten keze.
Szinte gombnyomásra, de kellő pillanatban
ébred az alvó világegyetem.

Olvad a hó – föld melege fűti,
reccsen a jég, s már rohan a patak,
és mélyből feltört sóhajtás segíti
a nászra készülő virágokat.

Ágak rügye pattan a fényre,
öltözik e póre, télből kelt világ,
minden percben – dicsőségben égve –
a Teremtés szava és óhaja száll.

Merre vagy?

Merre vagy, égen, földön? Hol lehetsz?
Kutatlak, kereslek – mérföldeket.
Óriási csizmám kopott, szárnyam ázott,
szemem megfakult.
Bejártam a nagyvilágot,
de nem találtalak sehol!

Mezőkön kaszált széna illatát szívtam,
reggeli réten harmatcseppet ittam.
Pajkos szellő túrt kócos hajamba,
s mint fáradt vándor, leroskadtam.

Néztem a bárányszerű eget,
hangyák szorgos munkálkodását,
fákon a dús levélerezetet,
a természet lágy, finom csodáját.

Virágpompa vidított fel,
bánkódásra nem jutott idő.
Sorsom megtanított: előre kell lépni,
szedjem össze maradék erőm!

Pletykás szarkák fészükben csacsogtak,
kelepelt egy fekete gólyapár,
a Pitypalatty-völgy sétára hívott,
szívem ringatta az árnyas délután.

Nem kereslek, nem kutatlak – régen.
Nyitott lelkem új utat talált.
Megértettem mi fontos, mi lényeg,
s hogy mindenütt vagy, ott, ahol az élet,
Friss tavasz – zord, hosszú tél után!

Szegő András

Kutatok a múltban

Hópille hull halkan,
Ez most meg is marad,
Nézem eltűnődve
Az idő, hogy szalad.

Hetven évnyi mélyben
Kutatok a múltban,
Akkor tizenéves
Ma már nyolcvan múltam.

Visszaemlékezem,
Hogy volt egykor velünk,
Milyen csodás is volt
Akkori életünk.

Vártam a jöttöd
Imádattal telve,
Óráknak tűnt jöttöd
Minden egyes perce.

Mikor közeledted
Szemem már bemérte,
Elmúlt a lelkemnek
Minden feszültsége.

Csillagból volt: szemed,
Hajad napsugárból,
Ölelő két karod
Tavaszi virágból.

Az arcod mosolya
Soha el nem hervadt,
Mikor találkoztunk,
Két szemed felcsillant.

Emlékszel még kedves
A szőke Tiszára?
Füzekről árnyékos
Homokos partjára?

A víz felett futó
Csiklandozós szélre,
Partok közt rohanó
Selymes lágy vizére?

Túlparton terülő
Széles erdősávra,
Méz édes illatú
Akácfa virágra?

Nyarakat töltöttünk
E tündéri tájban,
Jeleket hagytunk
A part menti fákban.

A sok belevészt
Szív tán ma is ott van,
Szerelmünket őrzi
Diszkrétén, titokban.

És én könnyes szemmel
Gondolok reája,
És arra a sok-sok
Mezei virágra.

Amit akkor néked
Ott csokorba szedtem,
Hűséget esküdve
Karjaidba tettem.

De ezt a szándékot
A sors nem méltatta,
Jövendőnk kerekét
Másképpen forgatta.

Engemet keletre,
Téged másfelé vitt,
Elhalt a szerelem,
Vele együtt a hit.

És most azt sem tudom
Merre kopog lépted,
Vagy a napjaidat
Csillagok közt éled?

És én deres fejjel
Abban bizakodok,
Hogy a csillagok közt
Veled találkozok.

Elszámolás

Nyolcvan felett járok,
Számolom a múltam,
Meddig tart még létem?
Hová vezet utam?
Mit tudok még tenni
Ameddig még leszek?
Mit viszek magammal
Ha végleg elmegyek?

Viszem magammal a
Tavaszi leheletét,
Kacagó nyaraknak
Tűző, meleg hevét,
Szüretelő ősznek
Kedves, gyöngéd báját,
Fagyba vesző télnek
Minden jégvirágát.

Elkísér engemet
Sok-sok kedves emlék,
Mit újra megélni
Ismét csak szeretnék,
Kedveseim körében
Gyermek társaságban,
Kikelet tavaszban,
Őszi napsugárban.

És még elkísérnek
Ifjúkori álmok,
Deresedő fejjel
Gondolok reájok.
Visszanézek gyakran,
Mit akkor elhagytam,
Most vénülő fejjel
Magamra maradtam.

Volt az életemben
Sok-sok boldog óra,
Éhezett a lelkem
Minden kedves szóra,
Ezek feledtették,
Ha felhő jött felém,
Újra fénylett a Nap
Létemnek az egén.

Legszebb óráimat
Kicsinyeim adták,
Gyöngéd szeretetük
Lelkemet dajkálták,
Kedves mosolyukat
A szívembe zártam,
Ők lesznek kincseim
A másik világban.

Anyasors

Megszüli gyermekét,
Életet ad neki,
Féltő gonddal óvja,
Szeretve neveli.

Altatódalt dúdol
Bölcső fölött állva,
Nézi, hogy nehezül
Kicsiny szempillája.

Ha éhes a kedves
Vérével táplálja,
Emlője rásimul
A pici arcára.

Ha felsír a gyerek,
Szinte szíve szakad,
Mosolygósra váltva
Vele együtt kacag.

Elég, ha picinykét
Görbül el kis szája,
Felhő borúi újra
Az anya arcára.

Éjszaka aggódva
Figyeli az álmát,
Gyógyír a lelkének
Látni mosolygását.

Ha úgy hozza a sors,
Hogy a kicsi lázas,
Még éberebb lesz, de
Elönti a bánat.

Szorgalmasan adja
Az ajánlott gyógyírt,
De nemcsak orvosság
Szeretet is gyógyít.

Búban és örömben
Így telnek az évek,
Amik gondok voltak,
Emlékké szépülnek.

Könnyesre olvassák
Az ábécés könyvet,
Együtt tanulgatnak,
Ma már ő tud többet.

Ha munkába indul,
Kapuig kíséri,
Mosolygós arccal
Büszkén végig méri.

Este már nyugtalan,
Türelmetlen várja,
Nem győzi kérdezni,
Hogy telt a munkája.

Még egy-két esztendő
És akkor párt választ,
Egyszer csak elhagyja
A szülői házat.

Felnőtt lett belőle,
Saját gondját járja,
De azért az anyja
Mindég hazavárja.

A vágy útjain

Készülök hozzád kedvesem,
Nem láttalak tegnap óta,
Tudd, amikor nem vagy velem,
Mintha leállna az óra.

Lelkemben vihar kavarg,
De az út hozzád vezet,
Lépteimet szaporázom,
Mire alkony jó ott leszek.

Szeretnék szárnyalni veled,
Az örök tavaszt keresni,
Virágzó fák alatt járni,
A világ baját feledni.

Csendes tavaszi esőben
Kacarászva bőrig ázni,
És utána áhítattal
A szivárványt megcsodálni.

Betérni rekkenő nyárba,
Élvezni tenger hús vizét,
Mosolyt lopni az ajkadról,
Érezni csókjaid ízét.

Zöld mező ölén baktatni,
Hol pipacs, szarkaláb az úr,
Hol a ringó kalászból
A mag majd a zsákokba hull.

Sétálni őszi avarban,
Ölve gyöngéden karod,
Nézni a tarka lombokat,
Amelyen a Nap átragyog.

Csipkedni érett fürtöket,
Álmodni őszi mesét,
Hallgatni a szüret zaját,
A felénk áradó zenét.

Nézni az őszi felleget,
Ráülve elfutni vele,
A vágy e tarka csónakján
Álmodva jutni messzire.

Szülőfalumban

Ismerősként lépek útjaidon,
Lelkemben most vad vihar kavarg,
Gyermekkori emlékek törnek rám,
Magam sem tudom, hogy mit akarok.

Emlékezni, vagy búcsúzni jöttem?
Idézni sok vakációs nyarat?
Mily rövidek voltak a nappalok,
A vakáció gyorsan elszaladt.

Szívfájdító, ha útjaid járom,
Nézelődök, könny szökik szemembe,
Porban játszó apró emberkék és
Nagy szerelmek jutnak az eszembe.

Behunyt szemmel is tájaid látom,
Kifelé nézek a házak között,
Hová e nyarakon a délibáb
A Hortobágyról ideköltözött.

Sok szépséget gyűjtött össze e táj,
Egy tündéerkert kínálhat hasonlót,
A Gorzsán átnézve szinte látni
Azt a kanyargó, gyönyörű folyót.

Eleim elhaltak, ritkán jövök,
Ismerősként már senki sem köszön,
De ha egy-egy kapuban megállok
Rám borul búsan az emléközön.

Szülfőfium! Szeretlek te drága!
Kívánom, fejlődj, gazdagodj, haladj,
Tudom város lettél, de te nekem
Ezután is szülfőfium maradsz.

Láttalak! A múltból feltöltődtem,
Emlékedet is onnan loptam el,
Lehet, hogy most utoljára látlak,
Hűtlen fiad szemével átölel.

Huszonnyolc

Huszonnyolc éves vagy,
Hogy telnek az évek,
Bánatról, örömről,
Csodákról mesélnek.

Parányi babaként
Lettél boldog társunk,
Te voltál a fénypont
Akit úgy imádtunk.

Te érted aggódtam
Mikor beteg voltál,
Megújult e szívem
Mikor felgyógyultál.

Öreg napjaimnak
Te lettél a fénye,
Kicsi utódoddal
Legfőbb büszkesége.

Te vagy édesanyja
Egy drága babának,
Egy szép szőke fürtű
Kékszemű csodának.

Mikor együtt látlak,
Könny szökik szemembe,
Színes tündérmesék
Jutnak az eszembe.

Hogy ezt megérhettem
Szívem kívánsága:
Legyen élted hosszú
S boldogság tanyája.

József Attila

Fut, szalad az idő
De ne nézzünk hátra,
Emlékezzünk ma egy
Költő óriásra.

Szegénynek született
Rövid élet úttal,
Az tele tűzdelve
Csalódással, gonddal.

Alig három éves
És apja elhagyja,
Így falura kerül
A kicsiny Attila.

A nevelő szülők
Gazdálkodva élnek,
Hét éves koráig
Így telnek az évek.

Édesanyja ekkor
Pestre visszaviszi,
Iskolás éveit
Innentől megkezdi.

Nehéz évek jöttek
E kicsiny családra,
Nem nyúlhattak ők a
Bőség kosarába.

A dolgos napokat
Éjszakák követték,
De anyja munkáját
Szűkösen fizették.

Ő is besegített,
Sokszor belefáradt,
Nehéz felsorolni,
Amiket elvállalt.

Tizennégy éves volt
Édesanyja elhunyt,
Szülő nélkül maradt
Így gyámságra szorult.

Versei már ekkor
Közismertté tették,
Széles körben őt már
Költőként tisztelték.

Ahogy telt az idő
Röviddel utána,
Költeményeit a
Nyugat publikálta.

Tanár akart lenni,
Így lett volna kedve,
Elhatározását
Valaki megszegte.

Horger Antal úr volt
A nyelvtan tanára,
„Tiszta szívvel” versét
Ő alulbírálta.

Egyetem évei
Itthon és külhonban,
Nélkülözések közt
Csordogálnak sorban.

Verses kötetei
Közben megjelennek,
Dicsőségére e
Termékeny költőnek.

Hánytatott élete
Egészségét rontja,
Betegsége immár
A legnagyobb gondja.

Nem tud úrrá lenni
Már e bajok felett,
Számára nem nyílhat
Soha új kikelet.

Nézi az út végét,
Romhalmaznak látja,
Fiatal életét
Oda felkínálja.

A szobornál

A minap ráérős voltam,
Tettem egy tavaszi sétát,
Akartam közeli-ről látni
Nagy költőnk Lilla-i szobrát.

Mentem a függőkert útján,
Tapostam a zúzott követ,
Csobogott a Szinva vize
Lenyűgözött a környezet.

Színes pompával süt a Nap,
Utamba szórja sugarát,
Én szédelegve ballagok,
Érzem a tavasz illatát.

Rügyező zöldek mindenhol,
Amott meg sárga integet,
Az aranyeső bajától
Már élni látszik a liget.

Borostyán fut a kőfalon,
Odébb meg a mohos szikla,
És a harkály kopogását
A völgy visszhangozza vissza.

Fénylett a szobor messziről,
Testét a Nap kiemelte,
De ő dacolt a Nappal is,
Annak fényét visszaverte.

Ő a korlátnak háttal áll
Fáradtan támaszt keresve,
Lehunyt szeme a völgybe néz,
Szinte a múltba meredve.

Lábánál emlék koszorúk,
Rajta nemzeti szalagok,
Kicsinykét odébb a hegyről
Hangosan vízesés zuhog.

Kábán állok a szobornál,
Megsimítom a bronz kezét,
De ő nem nyitja fel szemét,
Itt csak én ejtek könnyeket.

Kicsiny időt még maradok,
Én is a múltat álmodom,
Majd e száz éves költőtől
Levett kalappal távozom.

Köszöntelek tavasz

Virág illatával
Köszöntött a reggel,
És tavaszi szellő
Zsongító meleggel.

A nyitott ablakon
Beszökött szobámba,
És azt betöltötte
Az illat varázsa.

Kimentem a kertbe,
Hogy közelről lássam,
A lila fürtöket
Közelről csodáljam.

Az illatos csodát
Érintse a kezem
Tavaszi szép virága,
Tavaszi szerelem.

Beszívtam a tavasz
Balzsamos illatát,
Eszembe juttatta
Szívem hű asszonyát.

A szemem körbe járt
Más szépséget látott,
Ellepték a nagy fát
A fehér virágok.

Olyan gyönyörű volt
E kertnek tündére,
Mintha egy menyasszony
Menne esküvőre.

Virágerdő között
Méhek döngicséltek,
Jeles példányai
E szorgalmas népnek.

A felső ágakon
Két rigó tanyázott,
Éneklő imájuk
Az ég felé szállott.

És az én hálám is
Velők együtt halad,
Szívem melegével
Köszöntelek tavasz.

Útszéli gesztenyék

Ezernyi gyertyák merednek
Színesbe öntve a fákat.
Hogyha rátekint az ember,
Szívében nyugalom árad.

Virágzó gesztenyék sorban,
Legtöbbje fehér, mint a hó,
De helyenként van közöttük
Halvány pirosban lángoló.

Ígéretesen gyönyörű,
Ahogy az idővel dacol,
Minden fa májusi csokor,
Szinte egymásnak udvarol.

Nyárra a makkja megéri,
Csillogón a mélybe pereg,
Kedves játéknak begyűjtik
A kis, fürge gyermek kezek.

Kikeletkor

Tavaszt ígérőn süt a Nap,
Fényével köszönt a reggel,
Belopakodott böjti szél
Árad szét langyos meleggel.

Duzzadó tavaszi rügyek
Mind csupa élni akarás,
Látni vége van a télnek,
Ez már itt a feltámadás.

Hókupacok imitt-amott,
Piszkos latyak van körülötte,
Télből kilépő veréb had
Napfürdőt csinált belőle.

Hosszú árnyékok nyúlnak el,
Ha magamra lépek se fáj,
És a szél lengette fáknak
Árnyéka mókás, csupa báj.

Hóvirág dugta ki orrát,
Őszi avar ül körülötte,
Szirma csábítón fehérlik,
Ő tavasz első szülötte.

Lelkem előnti a hála,
Csodálatos e kikelet,
Örülök, hogy megérhettem,
Érette ezer köszönet.

Trillázók

Trillázó madárhang keltett,
Gyönyörétől hangos a lég,
Mint angyalok kara zenge
Minden oly csodás, mese szép.

Homálytól nem láttam őket.
De hangjuk az ég felé szállt,
A legszebb zsoltárként hangzott
Dicsérve hön az ég urát.

Majd derengett az ég alja,
Lassan beszökött a reggel,
Halk szárnyalással röpködtek
A friss korai meleggel.

Kerülgették az etetőt,
Lopkodták a kitett magot,
Én csodálva néztem őket,
Lelkemben mély nyomot hagyott.

A Hejő-hídon

Felhő kúszott a Nap elé,
Majd nyári szél lebbent felém,
Körül legyezte arcomat
Reményeket öntve belém.

Akác illata varázsolt
Hitet a lelkem mélyébe,
Én pedig hinni akartam
És bízva néztem feléje.

Az úti céлом arra vitt,
A patak hídján megálltam,
Bő vízzel hömpölygött tova,
Én elmerengve csodáltam.

Kacagott, susogott, dalolt,
Habokat vert, nem fáradt,
Könnyedén került ki az
Útjába kerülő nádat.

A patak fölé belógott
Egy vén akácfának lombja,
Az ág vége a vízbe ért,
Azt a patak vize mosta.

A magasba törő ágain
Ezernyi illatfürt honolt,
Kiknek arra vitt az útja,
Annak arcára csalt mosolyt.

Június 4.

Zúg a sok harang a
Kárpát medencében,
Fájó emlék ébred
Sok magyar szívében.

Nyolcvanöt éve volt
És fél ötöt írtak,
Mikor Trianonban
Gyászos döntést hoztak.

Egy harmada maradt
Meg magyar hazánkból,
Nyolc millió alatt
A lélek számából.

Idegenbe került
A Kárpátok láncá,
Legmagyarabb folyónk
Máramaros tája.

Ily kemény büntetést
Senki más nem kapott,
Így nem gyaláztak meg
Senki mást a nagyok.

Azóta van gyászunk,
Erre emlékezünk,
Tudja meg mindenki
Soha nem feledünk!

E gyász emlékére
Szólnak a harangok,
Üzenve felénk
Intést és haragot.

Zúgjak harangok!
Hangosan, dörögve!
Zúgjak emléket
A süket fülekbe!

Székács László

Til-la

(József Attila: „Tavaszi ének”-ére)

kong - bong a harang,
dúrban zengi, ...Már-...ta, ...Már-...ta,
eddig nem is hallottad,
nem, pedig neked szólt, Attila,
hiszen erről kezdtél álmodni,
kongott, bongott a dal,
...Már -...ta, ...Már-...ta, ...Már-...ta

kong - bong, kong - bong,
már ébren is, érted, álmodért, Attila,
...reggel, ...délben, ...este,
viszi a tavaszi szél, viszi,
hallja hetedhét határon túl is mindenki,
... csak Márta nem !, ...csak Márta nem !,
...Már -...ta, ...Már-...ta, ...Már-...ta

itt a tavasz ! megjött !...Már-...ta! ...Már-...ta!,
itt a tavasz, s Te hol maradsz,
a harang érted szól, Attila maga: ...
...hívlak, haranggal, hát gyere a tavaszba,
kong-bong, kong-bong, ...Már-...ta,
zsibong a vér, Már-tá-ért, Már-tá-ért,
a harangjátékba öntött sóvárgásért

de nem jön és nem,...de miért ?!,
pedig tudja, én szólok a harangból,
már mióta, mióta,... áh !, állj !, állj !, ne !,
ne zúgjak már, ne kongjak,
ne bömböljem, hogy Márta szeress !,
...magamból hiába is öntöttem harangot,
nem jön és nem !, hát...csön-det !

csöndet !, ...ereszd el a kötelet,
...ne szóljak többé, Márta se bongjon,
szerelmem e világon a semmibe kongott,
... talán szebben szól a lélekharang,
hallom is, ...kísérőt a halál nekem citeráz,
... hát hallja csak a világ, csak hallja:
...Til - la, ...Til -la, ...Til - la ...

Örökkön éhezel, szomjazol

(József Attila: „Örökkön háborog a tenger” intuíciója)

örökkön éhezel, szomjazol, fordulsz világ ellen,
háborog a tengered, örökké csak ellened,
úgy érzed, fáj, serken félelmed,
nincs part, csak süvítés, moraj, dörgedelem

örökkön éhezel, szomjazol, fordulsz világ ellen,
csak zúgnak aombok, a sötét, a rengeteg,
hangok, képzetek, élő árnyak mögötted,
nincs egy szalmaláng, jaj, hol a menhelyed

örökkön éhezel, szomjazol, fordulsz világ ellen,
fájdalmad festi szürkére pancsolva semmivé az eged,
fekete szárnyak suhogják szét az éneket,
most már az sem rólad, az sem neked zengedez

örökkön éhezel, szomjazol, fordulsz világ ellen,
nincs izgalom, kicsik a dolgok, emlékre sem érdemesek,
eszmélkedésre sem piszkálnak, mindig csak üresek,
képük sincs, téged nem ismernek, ... féled, nem is szeretnek

örökkön éhezel, szomjazol, fordulsz világ ellen,
... Istenem, Istenem, mutasd, mutasd neki az utat végre,
mert háborog, zúg, mert fájdalmas és kicsi az élete, tere, ideje,
s csak némán szűkül a világba, ... hol a szeretet, a jussa, öröke.

Szepesi Gábor

Postlove

Szerelem volt. Szélmalom.
Ragaszkodom. Széthagyom
Minden gondolatom, mert
Nem tudok uralkodni fölöttük.

Feszítettek. Egyedül.
Fáradt vagyok. Számra ül
A hallgatás óriása és rendületlenül
Tömködi vissza belém az érzéseket.

Megpróbáltam. Feladom.
Barátságból? Átadom
Mindenem olyanoknak, akik még
Talán bírnak ezzel a behemóttal.

Szerettem őt. Elhagyott.
Talán sírtam. Megfagyott
Festményként őrzöm azóta is
A percek képeit szívem mélyén.

Boldog voltam. Alkalom.
Felejténém. Nem tudom
Minden erőm sem elég hozzá, és
Nap nap után mindig eszembe jut.

3 éve

Magam vagyok örökös magányban
Mély ágyban hideg párnák között
Magam vagyok örökké homályban
Mint fekete macska magas falak között

Egy érintés

Bókolni olyan, mint fátylon át csókolni
Szavakkal érintést nem lehet pótolni
Többet ér egy csók több ezer szép szónál
Jusson ez eszedbe mielőtt csókolnál

Ki létlenül...

Ki létlenül a leglevőbb
Istenibb fényt kedvelő
Nőtlen nő ki büszkén sírva
Hanton ül, hol férfi sírja.

Miért nincs?

Miért nincs egy szemünk és két szívünk,
Hogy fele annyi kint lássunk a világból?
Duplán szeretne nagy szívünk,
s nem látnánk anyát búcsúzni fiától.

Nagyobb helye lenne mellünkben a fájdalomnak,
Nem repesztené szét semmivé a kín
Szerelmes érzések egymásba áthajolnak,
Mint gyászoló anyában kinek kezén feszül az ín.

Elviselhetőbb lenne a halál és fájdalom,
Kevesebb szenvedést látnánk a világból.
Görnyedt nőalak, mellette sírhalom,
Eltemette, most búcsúzik fiától.

Szikszai Ilka

Örökkön háborog a tenger
(József Attila 100. születésnapjára)

Örökkön háborog lelkem tengere,
Az Isten korai halálod miért engedte?
Hisz alkothattál volna még, Te Géniusz,
Silány emberi léted miért lett humusz?

Eszelős szeretethiányod zengted,
Szüleidet túl korán elvesztetted,
Lettek volna még húsz évig tovább,
Akkor is jajongva sírna gyermeki szád!

Mert érzéki lényed különleges;
Művészeted, emberséged kivételes.
Szomjajztad az igaz hitet,
Haló poraidból hívón integetsz

És szólsz ránk, mai poétákra
Féltudásunknak nagy az ára:
Közvetítésünkre kevés a szó,
Süss ránk hamvaidból, Te Zászló!

Büszkén lobogj gondolatainkban,
Fenyíts, okíts, buzdíts, lazíts,
Rázz fel minket tudatlanságunkból,
Fényesítsd elménket józanságból!

Örökkön háborog lelkem tengere,
Attila, Váteszek nagy Mestere,
Népek tanítója, bölcse,
Szállj le közénk, a földre!

És szép, okos fejeddel biccents
Nem tűntél el hirtelen, mégsem,
Aki látó, összekapcsolódik Veled,
Élete az életed, gondolata egy.

S együtt lángol, zubog Veled,
Sikamlós ködökön átered,
Jajdulva rikoltja elvedet,
Fogadd be eleven hitedet!

Feledd szerelmeid, kik felégettek,
Tomboló sivatagba rekesztettek,
Csörömpölve kerested az értelmet,
Sötét szemeid búval tüzeltek.

A semmi ágára tették szíved;
Ott csüngött, míg engedted,
Fejedben gőzölgött a Mama,
Te drága, szegény József Attila!

A sátáni kísértés

Ólalkodva köztünk jár a sátán,
Gyűlölködést, vad haragot szítván,
Most arat az alattomos kígyó,
Áldozatává vált a gonosz és a jó.

A lelkek tiszta, fehér templomát
Haragjának sarával mocskolja,
Kételyt lop az ingatag szívébe,
Mételyével fertőzi a földet.

Ráveszi az anyát, hogy gyilkoljon,
A megfogant élet méhében kimúljon,
Lemácsolja a bűnbánat kínját,
Szűzlányt gyaláz, s glóriáz kurtizánt.

Zsenge-ág gyermeket dacza uszít,
Serdülő suhángot anyja ellen szít,
Az anya-emplőt, mely őt táplálta,
Vasököllel rákos ronccsá zúzza.

Ifjúságunk tajtékzó tobzódást,
Dobverést és hangos csinnadrattát
Kéjmámorba elmerülő voltát
Magasztalja örvendő a sátán.

Férfit, ki teremtés koronája,
Bűzös kocsmák füst-tenger mocskába
Betaszítja, mámort zúdít raja,
Családjának legyen ő farkasa.

Anyák, akik tenger kínjaikban,
Átkarolva magzatukat,
Karjukból a „kitörés” rémével
Szökik a gyermek, célt vesztve ténfereg.

Asszonyok, akik mindent vesztve futnak
Szertehagyván a szétzilált múltat,
Üres öklükkel, meddő kínokkal,
Sátáni parancsra ölik magukat.

Népeket, kik kézen fogva jártak,
Szembeállít, s háború poklává
Borítja a földünket, nyomorukat
Látván, vihogva ördög-táncot jár.

Kiölte a lélek büntudatát,
A jámbor ember ocsmánnyá vált,
Bűnt állította piedesztára,
A barmok hő imádatára.

Kiszabadult poklából a gonosz,
Véres kardjával gyilkol és oroz.
Sárral, tűzzel, skizofréniával
Mocskolja be létünk e világban.

Kinek mécsében ég még a láng,
Őrzi lelkünk, földünk tisztaságát,
Szent Mihály arkangyal lángkardjával
Álljon őrt, s harcoljon a sátánnal!

Tél az Alpokban

Zord kő ormokon
Játszva fut a szél,
Égbenyúló csúcson
Havat sodor szét.

Sudár fenyőágakon
Takaró fehér,
A zúzmarás gallyakon
Büszkén ül a dér.

Hegyek magas csúcsát
Uralja a tél,
A hegy lábainál
Kis csermely zenél.

Fönt a magas csúcson
Zerge legelész,
Lent a hegyek alján
Olvad, rian a jég.

Téli erdő, téli táj,
A távolból oly csodás,
De az emberek azt várják,
Hogy nyíljon a gyopár.

Néma fohász

Uram!
A ki nem mondott szó csendjében
Lelkemmél Hozzád fohászkodom.
Ajkam néma,
Szívem csendes,
Most csak Te vagy velem!

Uram!
Adj nekem erőt és bizalmat,
Hogy közelséged elviseljem.
Ajkam néma,
Szívem csendes,
Most csak Te vagy velem!

Uram!
Ha kívül szitkok és átkok
Záporozva rám hullanak.
Ajkam néma,
Szívem csendes,
Most csak Te vagy velem!

Uram!
Kínomat csendben elviselem.
Ha Te erőt adsz nekem.
Ajkam néma,
Szívem csendes,
Most csak Te vagy velem!

Uram!
Add, hogy minden imádságom
Meghallgatásra találjon.
Ajkam néma,
Szívem csendes,
Most csak Te vagy velem!

Uram!
Tehozzád jó fohászkodnom.
Szívedben így feloldódnom.
Ajkam néma,
Szívem csendes,
Most csak Te vagy velem!

Uram!
Adj szívemnek békességet
Hűséget és egészséget.
Ajkam néma,
Szívem csendes,
Most csak Te vagy velem!
Ámen.

Remény

Rozsdamart páncélba rabként bezárt szívek
Acélrács ablakán kémlelik az eget
Félbeszakadt sóhaj vacogva didereg
Fojtó kínmagányban izzító fényt keres
Ködhomályos égbolt haláltáncát járja
Törtderekú jégcsap könnyezését várja
Fészkén gubbasztó csíz dermedt szárnyát tárja
Halál-fagyos párját vijjogva siratja
Tört szavak cserepe csörömpöl az éjben
Megtört lelkek jaja hullámszik a szélben
Fullasztó lélek-szmog aszfaltútra hajol
Földreborult arccal várja az új napot
Az éj-sötét homályt feloldja az új fény
A hajnali sugár szétfeszíti az éjt
Fagyos téli magány szétfoszlik az éjben
Naphévben oldódik a szív ridegsége.

Tamás István

Kavics vagyok (József Attila emlékére)

Kavics vagyok a megáradt patak
sebes vizű partján,
egy színtelen megkopott kő
a szennyezett tavak hínáros alján.

Dobnak, vagy visznek
durva rosszat akaró kezek,
bármerre vezet utam, Isten által
a világnak hasznosat kell, hogy tegyek!

Mégis, ha lábbal arrébb rúgnak,
gurulok csendben, hangtalan tovább.
Mert egy megkopott kő vagyok a poros úton:
– tudom, hogy nem egyedül enyém a világ.

Mint minden mást, engem is
Isten teremtett e földi létre,
Ő tudja egyedül csupán, hogy
merre visz utam,
s hol van az alagút vége!

Anyák Napjára

A legszebb dalra
Te tanítottál anyám.
Igaz, még gyermek voltam
azon a vidám Anyák Napján!

Kezemben most is csokorban
pompázik a virágzó május,
látom töpörödött tested,
szemedből a fény sugárzik.

És most arcodra az öröm
apró-parányi könnyei ülnek.
A köszöntők sokasága közül
a Te dalod a legszebb.

Ez már az igaz szeretet
őszinte égi muzsikája.
Ezt suttogom füledbe,
a Te dalod: Anyák Napjára!

Remegés

Puha párnádra rátelepszik az éj.
Szíved dobbanása a csend remegése.
Aranycsillag játszik arcodon,
lelkedben felcseng kettőnk zenéje.

Aludnál! – de a zene egyre szebb lesz,
annyira szép, hogy megremegtet.
Te meg Én,
táncolunk az éjben...
Akár szerelmes angyalok,
remegünk a fényben.

Álmodj csak kedvesem,
ablakod alatt virágok ölelkeznek;
egy furcsa érzés ringatja tested,
s kicsordul arányló, mézédés könnyed.

Ébredszik a hajnal, kibontott fátylában
szendergésed eltűnik a Hold ragyogásában.
Hogy vigyáztam rád, megtudhatod könnyen,
szívedben remegve dobogtam,
s párnádon ott maradt a könnyem.

Múzsám

Zöldhegyek
ölelő völgyében,
tisztá vizű Sajó
ragyogó medrében
megpihennek emlékeim
eltűnt éveim
szunnyadó méhében.
Itt születtem, ide vágytam,
ahol testem szabad,
lelkem mégis hazátlan.
Nem bízhatom sorsom másra,
egyedül csak rád,
szerető: – Múzsámra!

Tavasza

Énekeljük együtt a Tavaszt
a hideg felfuvalkodott széllel,
mely dühösen borzolja hajam
s a rügyről fakadó barkákat tépi széjjel.

Felém integetnek a fák,
az égen báránnyelűk úsznak.
A lángnyelvű izzó léghen
vidám madarak a tavaszcól dalolnak...

Fölöttem a végeláthatatlan
mindenség,
alattam szántóvető traktoroktól
dübörög a föld.

Csobogó patakok
hólevet cipelve futkosnak,
partjaikon pompázva
vidáman elhever a zöld.

Kitárja kapuit a kikelet,
fényorgiát küld le rám.
Rohan a Tavasz előttem,
nyomában ott szalad a Nyár!

Himnusz az állatokért

Életünk hű társai az állatok,
velük, mint kinccsel, barátként bánjatok.
Oszd meg, mint baráttal a múltó életed,
nincs szebb a világon, mint maga a szeretet.

Óvd őket a széltől, véd a téli fagytól,
az égető naptól, a rosszat akaróktól.
Ne hagyd, hogy a sintér törvénytelen keze,
paragrafusokra hivatkozva végezzen vele.

Ne engedd bezárni a ketrecek ajtaját,
minden állatnak joga a szabadság.
S meglátod sokkal boldogabban élsz,
ha küzdesz és harcolsz, hű társaidért.

Mert életünk hű társai az állatok,
óvjátok őket, rájuk vigyázzatok!
Osztozz velük az elmúló életeden,
szívedben értük mindig szeretet legyen!

A Maci csemegéje

Barna gombszemével
a málnásban kutat.
Nagy tappancsával
tör magának utat.

Hosszú, hegyes orrán
piroslik a málna,
már régen jóllakott,
de tömi csak, tömi magába.

Szép lassan elcammog
a sűrű akácosba,
mézzel csalogatja
a dúslombú faodva.

Nem bírt ellenállni
a finom csemegének.
Így keverte össze
a málnát és a mézet.

A Béka és a Gólya

A Tó víztükrében
nézegette magát a Béka.
Sűrű nádas fölött
keringett a Gólya.

Meglátta a Breki
a hatalmas szárnyast.
A tavirózsa levelén
bukfencezett hármat.

Kvartyogott még kettőt:
– engem nem kapsz be!
Csobbant egy nagyot
s elmerült a vízben.

A Gólya hosszú csőre
mint fullánk ment utána.
S a szegény zöld levelűt
hol le, hol fel dobálta!

Megijedt szegényke:
könnyörögni kezdett.
Már lement a Nap is,
oly hamar este lett.

Szánj meg gólyamadár,
ne legyek a vacsorád.
A csőrös gondolkozott
és vízbe dobta a Békát.

A Kisegér

Szalad – fut a kisegér
nyomában a macska,
ha meg tudja fogni,
nyomban be is kapja.

De furfangos az egérke,
beugrik egy lyukba!
S a cica hosszú farkát
a konnektorba dugja.

Felnyávog a kandúr,
a szőre is égnek áll.
Lába alatt a föld
ezernyi szikrát hány.

Fáklyaláng

Nincs rosszindulat,
irigység és ármány.
A ragyogást, a fényt
magad viszed fáklyán.

Léted melegsége
lobbantja a lángot.
Tüzed felhevíti
e szertelen világot.

Lelkedből a képeken
egy új élet születik.
Szívedből az érzelem
a vásznakra szökik.

Muzsikálnak a művek,
égi lanton pengnek.
Sorsunk színharmóniái
az Úr előtt könnyeznek.

Így szebb és jobb lett
általad e szertelen világ.
Tudatunkban fürdik a fény,
szemedben tűz, fáklyaláng!

Rege a szakállas farkasról

A madarak vidáman csirregtek a kora nyári reggelen. A putnoki pásztor, ezen a napon is, mint általában mindig rosszkedvűen ébredt. Szinte fél pőrén, egy szakadt vászongatyában, úgy, ahogyan az Isten megadta, botorkált ki az udvarra, ahol a gémeskút itatójában kimosta az éjszaka lidérces álmait az előző nap szutykaitól összetapadt szeméből. Seszínű, ronda szakállát pedig hanyag mozdulattal két ágba pöndörítette. Olyan benyomást keltett, akár egy kivénhedt bakkecske,

aki már szarvakat is csak azért hord a fején, hogy tudják az emberek: – ez a jószág eleje. Feleségét igazából sosem szerette, csupán azért tartotta, hogy gondját viselje a házkörüli munkának, valamint ha a nyáját terelgeti, legyen aki főzzön rá, és ebédet vigyen „ő pásztorságának”.

A rövid fürdőzés után rögvest belekezdett a felesége korholásába:

– El ne kótyavetyéld a napot asszony, mert este felakasztalak a Hold sarlójára!

– Időben ott legyen ám az ebéd! – fenn a kopaszhegyen, mert ma ott legeltetem a nyáját.

A többi szitkot, parancsot már nem hallotta szegényfeje, mert elindult a hites ura hangos kürtszóval a faluba az állatokat összerelni. A kürt harsogó hangjára, és a csattogó ostopattogására ébredt a falu apraja-nagyja, egymásután sereglettek az állatok: – kecske, tehén, birka, még a szárnyas jószágok is belibasoroztak a kis hegyi legelőre igyekvő többi állat közé, hogy mihamarább felérjenek a szűkösvényen.

Eközben a pásztor felesége neki kezdett a házkörüli munkák elvégzéséhez. Vízért a kútból egy jobbidőket látott korhadtt békanyálas farocskában, majd felrakta az ételt az összetákolt, összeroggyant, agyaggal tapasztott tűzhelyre.

– No csak fortyogj itt magadnak.

– Én meg ráérek még délig.

S azzal kapta magát s egy kosárral a kezében elindult a közeli erdő szélére tűzrevalót szedni. Itt találkozott egy falubéli asszonnyal, akiből úgy áradt a szó, mint a Sajóból a víz, felhőszakadás után. Felnézett az égre. A nap már közelkerült a zenit tetőpontjához, röviden mormogott valamit a fogai között, aztán elköszönt:

– Nekem mennem kell! – kiabált vissza a szószátyár fehérnépnek.

Még felkapkodta az útjába került fadarabokat és meg sem állt hazáig. A lencse már gőzt okádva, pöfékelve javában lökdöste a vasfazék födelét. Volt ott olyan fokhagyma, meg mindenféle növényi fűszer illat, hogy a legyek jobbnak látták kimenekülni az istálló mellett felhalmozott trágyadombra, frisslevegőt szívni. A ládafiából előkapott fejére egy kopottas foltos kendőt, majd belemerte az ételt egy karimája törött agyagedénybe és elindult, hogy hites urának időben odaérjen az ebéddel. A faluban még meg-megállt egy-egy ismerőssel beszélgetni,

de ekkor már a delet elkolompolta a helyi templomszolga. Inkább délután volt már, mint dél, amikor felért a hegyoldalba. A bozótos mellett elhaladva vette észre, hogy mennyi friss gomba bújt ki az avarból. Nekilátott hát összeszedni őket. Telt-múlt az idő, a pásztor a kopaszhegyen már egyre türelmetlenebbül várta az ebédet. Rábízta állatait a terelőkutyájára, ami úgy nézett ki, mint egy nagy szőrpamacs. Sokszor még ő maga sem tudta melyik a kutya eleje, vagy hátulja, csak akkor, ha az futni kezdett az elkóborolt jószág után. Elindult hát nagy tajtékozva, mocskolódva az asszony elé.

A feleség mit sem törődve az időmúlásával, hajlongva, görnyedezve szedte tovább az erdő ajándékát. Nem tudhatta, de még csak nem is sejthette, hogy valójában milyen veszély leselkedik rá. A cserjésből egy szakállas farkas rontott elő, habos tajtékos pofával. A vérben forgó szempár maga volt a pokol. Olyan volt, mint amikor az ördögök éppen a legnagyobb tüzet rakják és szétkotorják a parazsat a katlan alatt. Ráugrott az asszonyra, tépte marcangolta ruháját, ahol csak érte. A bestia csattogó foga, villanó szeme a férjürára emlékeztette. Menekült szegény, ahogyan a lába bírta. Csend lett. Már nem hallotta a farkast a háta mögött lihegni, csörtetni, megállt hallgatózni, majd nekiiramodott, – szapora léptekkel, szinte futva igyekezett most már az ebéddel. Meg is pillantotta nemsokára a tisztás közepén a hites urát, aki egy fatövében hűsölt. Lihegve, dadogva mesélte el a farkassal történt találkozását.

– Megérdemelted te lusta, mihaszna némben – dörögte a pásztor, – legközelebb jobban fogsz igyekezni az étellel.

Azzal mondókáját befejezve nekilátott, hogy elfogyassza a megkéselt ebédet. Jóízűen, nagyokat böfögve, csámcsogva falatozott. A szája szélén kicsorduló péppé főzött lencsét nagy önelégültséggel törölgette le az udvari kemencében sült fekete kenyér falatkákkal. Szakállá, akár egy agyonhasznált lószőrkefe, rendezetlenül ágabogazott mindenfelé.

– No te asszony! – Most pedig ledőlök én ide az öledbe!

– Ne engedd, hogy valaki meg merészeljen zavarni álmomban!

Alig, hogy lehajtotta fejét, – olyan hortyogásba, szuszogásba kezdett, hogy a döngicsélő méhek sem mertek a közelükben a virágokra szállni, mert azt gondolták az, ég dörög, vagy jön a világvége.

Az asszony csak nézte-nézte ura rusnya arcát, s eközben kendőjével hessegette a férfi fejéről az odaszemtelenkedő legyeket. Majdhogynem felkiáltott ijedtében, amikor ura álmában elvigyorodott. Ekkor látta meg, a fogai közé szorult kötényéből kitépett cérnaszálat. Hirtelen felkapta a földön heverő fafaragó görbebicskát és egy pillantás nem sok, már el is vágta vele a pásztor torkát. A vér spriccelve tört elő a hörgő, alvó emberből. A nagy fájdalomtól talpra ugrott és egyszer még kinyitotta szemét, de rögtön elvágódott és ezt követően örök álomra szenderült. Felesége felsóhajtván, megkönnyebbülve így köszönt el tőle:

– Sosem szerettél, mindig csak cselédnek tartottál. Vad és hitetlen ember voltál, de most Isten megbüntetett, hiszen még őt sem szeretted, csak a magad boldogságát tartottad mindenkor a legfontosabbnak. Ő akarta, hogy így végezd. Ő, az Isten formált át a szakállas farkassá. Egy utolsó pillantást vetett urára, még csak szánalmat sem érzett, majd elkezdte hordani rá a követ, mindaddig, amíg a kőrakás teljesen el nem takarta a gonoszt.

A faluban sokáig szóbeszéd volt a pásztor eltűnése, míg egy szép napon az asszony egy hosszú téli estén, éppen kukoricát fosztott a falu asszonynépe, bele nem fogott a történet elmesélésében. A történet szájról szájra járt és jár a mai napig. Nekem még gyerekkoromban az anyai nagyanyám mesélte el. Ő pedig az üknagyanyjától hallotta valamikor nagyon régen egy hosszú téli estén, egy nagy parasztház udvarán, ahol a falu asszonyai kukoricát fosztottak, s közben regéltek és népdalokkal, egyházi énekekkel múlatták az időt...

Sokan, többféleképpen emlékeznek a szakállas farkas történetére. Azonban a helyszín, az időpont az idős elbeszélők szerint máig vitatható.

A sötétség szíve

Ledobták

Egy kőműves brigádban dolgoztam ezen a bizonyos napon, mely az egész életemet megváltoztatta. Szülővárosom egy modern metropolisszá alakult az idők folyamán, veszélyesen modernné. Korábban már elcsíptem egy-két hangfoszlányt valamiféle óriási katasztrófáról, de nem igazán törődtem vele.

Egy gigantikus épület alján dolgoztunk, s emellett volt egy még nagyobb, melynek tetején egy hatalmas digitális óra mutatta piros számokkal a pontos időt. Az idő varázslatosan szép volt és minden nyugodtnak és harmonikusnak tetszett. Volt a levegőben valami, mindenki olyan más volt, még a gonosz főnököm is barátságosnak tűnt... Mintha megállt volna az idő. A szél nem játszott a fák lombjaival, a madarak eltűntek, elbújtak valahová, minden olyan más volt. A leginkább ahhoz tudnám hasonlítani ezt az életerzést, mintha valaminek az eljövételét, a bekövetkezését várnánk. Nem sokat foglalkoztam ezzel, inkább a munkámra koncentráltam. Sötétedésig dolgoztunk és a csillagok már az égen ragyogtak. A furcsa érzés estére még erősebb lett, és úgy láttam, másokat is nyugtalanít. Állandóan felfelnéztek az égre – „vihar előtti csend”. Ez ugrott be, minden viharra utaló jel nélkül.

A munkát abbahagytuk és a szerszámok mosását kezdtük el, amikor a szemben lévő boltból rengeteg ember tódult ki és az eget bámulták. Én is felnéztem és majd elakadt a lélegzetem. A hatalmas digitális óra úgy tűnt, mintha az ég felett állna, még a csillagok felett is, és nemcsak úgy tűnt, hanem úgy is volt. Valaki ezt kiáltotta a tömegből: „eljött az idő, itt a vég!” Nem tudtam, hogy mi történik, de nem féltem, mert a természetfölötti látvány erősebb volt. „Nézzétek, elkezdődött!” – kiáltotta valaki. „A csillagok felveszik a csontváz alakzatot”. Felnéztem és valóban egy kifeszített csontváz kezdett kialakulni a csillagokból. Az óra pont éjfél mutatott. Ekkor hirtelen kövek kezdtek hullani az égből, pont úgy tűnt, mint egy katasztrófa

filmben, annyi különbséggel, hogy itt én voltam az egyik szenvedő alany. Mindenki, aki kint volt, menekülni kezdett a közel félméteres nagyságot is elérő köeső elől. Megfogtam egy vödröt, melybe már belekötött a malter, jól a földhöz csaptam párszor, hogy kihulljon a beszáradt anyag és ezt tettem a fejemre védősisak gyanánt. Elindultam hazafelé, mely szerencsére nem volt olyan messze az építkezéstől. Csak romokat találtam. Csak egy-két jel mutatott arra, hogy ez a ház valaha az enyém volt. A legbecsesebb gyermekkori kincseim, a makettok a porban heverték szanaszét, melyeket még most felnőtt koromban is gyűjtöttem. A szomszédokat akartam megnézni, de a ház állapota nem szolgált semmi biztató jellel... A gáztűzhely épségben maradt és rajta ínycsiklandozó pörkölt rotyogott. Ekkor a főnököm a hátam mögött termett és azt kérdezte, kész van e már, mert kell az embereknek. Ránéztem és szemmel láthatóan megzavarodott, arca eltorzult, szeme össze-vissza forgott. Az emberei mind meghaltak, valószínű ettől sokkot kapott. Nincs mit tenni, én is meg fogok halni. Vártam, mikor zuhan rám egy jókora kődarab.

A pince épségben maradt, ezért gyorsan leszaladtam oda, és vártam, mikor áll el a köeső. Ez volt a legnagyobb szerencsém. Ekkor már tudtam, hogy amitől rettegtünk, az most bekövetkezett. Óriási káosz és zűrzavar előzte meg az atombomba felrobbantását. Elájultam. Fogalmam sincs mikor tértem magamhoz, csak azt láttam, hogy voltunk néhányan akik sajnos még életben maradtunk. A házam pincéjében álltam és láttam, hogy odakint minden vörös, mint amikor a nap nyugszik le. Csodálatos volt és egyben halálos. Természetfölötti érzés munkált bennem, mintha egy másik bolygón lennénk. Közelebb léptem az ablakhoz, hogy meglássam mi maradt a kinti világból, de valaki karon fogott és elrántott. A kémia tanárom volt, akitől az iskolában rettegtem, mert ezt a tudományt nem értettem és ezért nem is nagyon tanultam. „Ne menj a fényre!” – mondta, és szemében megláttam a halált, mely szép lassan jön értünk. De nem magától a haláltól féltünk, hanem a tehetetlenségünk kínozta minket. Ez nem is normális halál, hanem fantasztikus. A halál sem a régi már – gondoltam. Leültem egy fatöncre és csodáltam a vörös fényt, s közben titkon azt kívántam, bárcsak most, azonnal meghalnék. Egy dalra lettem figyelmes, mely a romok közül szűrődött ki. „Hallgassa! Itt a közelben van egy túlélő, egy gyerek!” A tanár kifejezéstelen arccal bámult rám, és csak annyit mondott: „neki már úgyis mindegy.”

A kis hercegnő

Kitártam a garázsajtót és elindultam arrafelé. Bukdácsoltam, mint egy részeg ember. Egy kislány volt az. Egy törött nagy tükör előtt állt, és fészülködött. Ebből a házból sem maradt szinte semmi, szülei valószínűleg a romok alatt hevernek... A kislány nem reagált az eseményekre, sokkot kaphatott ő is... Egy hatalmas kutya bukkant elő, szőre össze-vissza állt, szemei vérben fürödtek és termetre nagyobb volt a kislánynál. A kutya többször is fejfel rohant a kerítésnek, biztos voltam benne, hogy szét akarja tépni. A kutya csaholt és vonyított. A macska – mely a romok közül rohant elő – összegörnyedt és felborzolta a szőrét a kutya láttán. A kislány rá sem hederített, dalolt tovább és fészülködött. Ebben a helyzetben úgy tűnt, mint egy kis hercegnő. Most már biztos voltam, hogy beteg a kislány. Tennem kell valamit. A kutya már majdnem kidöntötte a kerítést. Odarohantam és elhúztam a kislányt, majd ölbe vettem és rohanni kezdtem vele. Ekkor láttam meg milyen bűbajos kis teremtes. Arca hófehér volt, haja éjfekete, szemei pedig mélykékek. A kis hercegnő olyan kedvességet sugárzott magából, hogy eldöntöttem, akármi lesz, megmentem. Kértem oda, ahol az építkezést csináltuk. Kérdeztem hogy hívják, de ő nem válaszolt, csak nézett a kis szemeivel rám. A főutcán voltunk, ahol többen is voltak. „Mi volt ez?” – kérdezte mindenki. „Ledobták, ledobták!” – „Mi a fenét dobtak le?” – „Az atomot.” Az égben ekkor szörnyű, mély morajlás vette kezdetét, az ég meghasadt és szétnyílt. A kislány a kezemben mindezt teljes nyugalommal vészelte át, és ez erőt adott nekem.

Most már nem az én életem érdekelt, hanem az övé, nem engedhetem meg, hogy így, itt és ilyen fiatalon haljon meg. Menekülnünk kellett, de nem volt hova, mert az épületek romokban heverték. Ekkor egy hatalmas sárga gép jött arrafelé, teteje behorpadva, a fülke ablakai kitörve. Vezetője már nem tartozott az élők sorába. A gép hatalmas kerekeivel az útpadkára, majd a járdára hajtott, épp egy menekülő ember felé. „Vigyázzon!!!” – ordítottam. Szerencséjére a gép kormánya a járdához érve elfordult, és egy bolt kirakatába hajtott. Most már volt hova menekülni. Ölemben a kislánnyal a gépre szaladtam és ő csak nézte az eseményeket, de nem fogott fel belőle semmit. Beindítottam a monstrumot, és elindultunk nagyanyám városába.

Nagyanyám házában tökéletes rend uralkodott, mint mindig. A régi korok világát idézte fel bennem, és ez egy kis nyugalmat adott a ránk váró veszedelem előtt.

A konyha volt a kedvenc helyem, mert itt mindig ínycsiklandozó ételillatok terjengtek, és a rokonok mindig itt ültek össze, hogy meséljenek egymásnak, mi történt velük. A fehér szekrény volt nagyanyám kis kedvence. Szegény már rég meghalt, és vele olyan érték ment a másvilágra, melyet pótolni sohasem lehet. Csak az emlékek és az álmok maradtak.

Itt is találtunk még túlélőket: egy nőt és egy férfit. A férfi farmernadrágot és kockás inget viselt. Jól megtermett ember volt és úgy nézett ki, mint egy cowboy. Nagyon nehezen lélegzett, azt hittük mindjárt meghal. A lány hosszú fekete göndör hajú volt és csodaszép, de arcán ott tündökölt a halál földöntúli fénye.

Kérdeztem a túlélőket, látták-e a robbanást. A lány nem válaszolt, csak dalolt magában, szemmel láthatóan megzavarodott. Ám a férfi szemtanúja volt: „először halk morajlást hallottunk, olyat mint még soha, ezért az ablakhoz léptünk. Furcsa füstoszlop növekedett az égbe, mely leginkább egy gombához volt hasonlatos. És csak növekedett és növekedett. Ekkor már tudtam, hogy mi ez, de oly gyönyörű volt, hogy nem tudtam az ablakból ellépni. Ekkor láttam, hogy nem csak fölfele gomolyog a bomba, hanem szélességben is. Szinte süvített. A szél feltámadt, a bőrömön éreztem az iszonyatos nyomást, mely felém viharzik. Ekkor fogtam magam és leugrottam a pincébe. Ami ezután történt, azt szavakkal elmondani nem lehet. Hallottam, hogy minden izzé-porrá zúzódik és az a morajlás, mely elérte a házamat, a csontomig hatolt. És a forróság. Azt gondoltam, hogy elolvadok. Aztán csönd lett, halálos mély csend. Kinyitottam a pinceajtót és ott volt mindenütt az a földöntúli vörös fény. Lenyűgöző volt. És a por. Túl hamar léptem ki és sokat belélegeztem. Ezért köhögök most.”

A lányt nem ismerte, csak itt találkoztak. A lány a konyha előtti kis helyiségben volt, és az ajtón lévő kis ablakot nyitogatta. Későn vettük észre, de már mindegy volt. Teljesen megzavarodott. Aztán kitárta az egész ajtót, kiment, majd behozott valamit a kezében. Egy apró kutyakölyök volt. Teljesen szőrtelen, bőre mint a hó olyan fehér. „Nézzétek, él!” – kiáltotta. És valóban élt, de mindenhez hasonlított, csak kutyára nem, de még állatra se. A bomba megnyomorította. „El

kell őt tennünk az utókor számára.” Kinyitotta a mélyhűtőt és beletette szerencsétlent élve. A kutya vonyított, nyöszörgött még a hűtőben is. A lány nem volt magánál. Azt gondolta, ha lefagyassza, később, akár száz év múlva, ha valaki felolvassza, ismét élni fog. Ekkor mondtam neki, hogy inkább tegyük egy kis kosárba, tegyük rá takarót és hagyjuk békén. A lány szót fogadott. Kivette a nyüsítő állatot a mélyhűtőből és a kosárba tette. A férfi erősen köhögött.

Ezután a kis hercegnővel elmentünk egy ismerősünkhöz a sárga gépen, akitől tanácsot próbáltunk kérni, mit tegyünk most. Sajnos már ő sem volt életben, de hagyott hátra nekem valamit, melyet a legvégső esetben volt csak szabad használni. Itt is voltak páran, és úgy láttam a kislánynak tetszik a hely, ezért itt hagytam, amíg elmegyek nagyanyám házába a két túlélőért.

Egész úton furcsa, keserű érzés munkált bennem a kislány iránt. Mikor visszaérkeztem, azonnal a kislányt kerestem. Hol van? Az emberek szemei idegesítettek, mert azokban a kimondatlan tény honolt, azaz a halál. Valaki a szobába mutatott. Bementem. A kislány az ágyon oldalt feküdt, karjaiban egy kis babát tartott. Nagyon nehezen lélegzett és tudtam, nem sok van neki hátra. Kimondhatatlan dühöt éreztem, hogy ez a szépség, ez a tiszta ártatlanság, az ember mocskos elméje miatt nem élvezheti tovább az élet gyönyörű kincseit. Letérdeltem elé és megfogtam egyik apró kezét. „Szia, kis hercegnő! Búcsúzni jöttem tőled. Köszönöm, hogy erőt adtál, ebben a helyzetben.” Itt megálltam, mert a rám törő sírógörcs miatt már nem tudtam tovább beszélni. A kislány tudta, hogy nemsoká az angyalkákhoz költözik, de szemében nem félelmet, vagy szomorúságot láttam, hanem reményt. És ez adott erőt a folytatáshoz, egy árva, haldokló kislány végsőig kitartó életszeretete. Utoljára megsimogattam az arcát, majd felálltam és ekkor azt mondta: „KÖSZÖNÖM.”

Kimentem. Közben arra gondoltam, hogy mekkora értéket veszítettünk most el. Ha az ember rászánná az időt és elgondolkodna az élet értékein, rájönne mekkora hibát követett most el. Az állatnak ugyan nincs esze, de felfedezi a természet értékeit, az ember pedig esze ellenére is esztelenül elpusztítja azt. Kiálltam a ház elé és néztem a földöntúli vörös fényt, mely mindent beborított és elképzeltem, amint a nap áttör a mögöttünk emelkedő hegy fölött. És ezt a képet jól elraktároztam elmém mély zugaiba, mert nem voltam biztos, hogy látom még egyszer...

Kezemben ott volt, amit halott ismerősömtől kaptam, és úgy gondoltam, most jött el a legvégső pillanat. Szóltam a többieknek és elindultunk.

A sötétség szíve

Odafent voltunk a végtelen sötétségben, körülbelül száz-százötven ember. Ismerősök, barátok, idegenek, de mindannyiunkban volt egy közös: a ránk váró és elkerülhetetlen halálunk félelme. A helyiség, amelyben álltunk, egy hatalmas betonépítmény volt, nagyon magas szürke falakkal. Itt-ott dobozok heverték szanaszét és mindent beterített a por.

Ebből a teremből nyílt egy másik, szintén ugyanolyan nagy helyiség és ide vezetett be mindannyiunkat egy férfi. Itt több tonnányi élelem volt fölhalmozva, és egészen a plafonig érték. A férfi az élelmiszer-tömegre nézett, majd lassan felénk fordult, szemében a haláltól való félelem sötét fénye tündökölt. Ránk nézett és szinte éreztük a testünkön szemének a fájdalmát. Megszólalt. Hangja lágy volt, szinte nyugtató. Elmondta, hogy az itt felhalmozott élelmiszer legfeljebb egy évig elég mindannyiunknak, aztán jön az éhhalál. E hír hallatán nem tört ki hangzavar, nem kezdődött mozgolódás vagy harc az élelemért. Nem volt senkinek sem előjoga, nem volt sem szegény, sem jómódú. Itt megszűnt az emberek buta rangsora. Itt mindenki egy volt, kiszolgáltatott és halott. A földön csak egy igaz igazságosztó volt, a kaszás. Őt nem lehetett lefizetni, zsarolni, megvesztegetni. Ő volt az, aki egyenlőséget mutatott az egyenlőtlenek világában. Majd hozzátette: három embernek van lehetősége, hogy kimenjen, de ha már kimentek, ide nem jöhetnek vissza soha, akármi is van odakint. Azt, hogy mi van a falakon kívül, senki sem tudta, de azt éreztük, jó biztos nem. Mindannyiunknak választani lehetett a halál és a biztos halál között. Körbenéztem a tömegben és megpillantottam őt, a lányt, akit titkon szerettem. Eszembe jutottak az unalmas gimnazista órák, amikor is egész idő alatt csak őt bámultam. Figyeltem minden mozdulatát, testének szépségeit és az arcát, mely állandóan ragyogott az életszeretettől és mindig a tavaszt juttatta eszembe. Most erről az arcról a félelem ontotta veszélyes sugarait, szemében nem a boldogság csillogott,

hanem a halál járta a haláltáncot. Mit meg nem adtam volna, hogy újra lássam mosolyát... Ekkor arra gondoltam, hogy odakint a sötétség szívében talán van valami, amivel ezek az emberek megmenthetők, s meg kell próbálni, akármi is lesz a vége. És ha talán sikerül, újra láthatom azt a mosolyt és őszintén bevallhatom neki, hogy szeretem. Ekkor már tudtam, hogy én leszek az egyik jelentkező és kiálltam a sorból. A férfi rám nézett és szemeiben sem elismerés, sem szánalom nem volt, csak üresség. Nem is vártam mást, hisz elméletben már halottak voltunk és ezt ő is tudta. A férfi ismét a tömegbe nézett és várta még a két jelentkezőt.

Egy meglehetősen testes, erős alkatú férfi állt ki a sorból, sohasem láttam, de emlékeztetett valakire. Már tudom. Egy gyerekkori ellenségemre, akivel állandóan civakodtam. Haj, bárcsak láthatnám még egyszer és veszekedhetnék vele! Az igaz ellenségek olyanok, mint a jó barátok: örök emléket hagynak a szívben. De ő nem volt a tömegben, mert már egy másik világ volt az ő otthona...

Vártuk a harmadik embert. A tömegből egy kis kéz tört elő, s próbálta magát áttörni az emberseregen. Végre, nagy nehezen kijutott és mellénk állt. A fiú nem lehetett több, mint tizennyolc, és lányos, kissé bamba arcával inkább egy bohócra hasonlított, mint egy kis hősre. Ha máshol találkoznánk – bárcsak úgy lett volna – megmosolyogtuk volna. De itt most a hősök hősének számított, és mindenki elismerően nézett rá bátorságáért.

Immár megvolt a három ember. A férfi felénk fordult, kezét fogott velünk és egy nagy fekete koronghoz vezetett minket, melyen éppen három ember fért el. Elhelyezkedtünk rajta. Elmondta, hogy miután a korongon ülve kimegyünk a sötétségbe, nincs visszaút. Ide már nem jöhetünk vissza. A lányra néztem, ő pedig rám. Szemében könnycseppek ragyogtak. Ekkor értettem meg, hogy ő is szeret engem. Elgondolkoztam, hogy milyen erős a szeretet, sőt ez a legnagyobb erő, mellyel az ember rendelkezik. Odakint a halálos sötét, a sötét semmi vár rám és mégis kimegyek, mert szeretem azt a lányt. Nincs még egy olyan hatalom, mely ilyen nagy erőt tudna kölcsönözni az ember szívébe. Hatalmas erő a szeretet, bármilyen formában is nyilvánul meg.

Odalépett hozzám és letérdelt elém. Mindketten ki akartuk mondani a bűvös szót, de nem tettük. Megfogadtuk, csak akkor mondjuk el egymásnak, ha újra találkozunk.

A korong alatt egy nyílás keletkezett, és mindhárman megláttuk a legsötétebb sötétséget, melyet eddig még soha. A lányra néztem. Egy könnycsepp ugrott ki szeméből és a poros földre hullott. A korong ebben a pillanatban a sötétségbe ereszkedett. Nem éreztünk semmit, csak a mélységes csöndet; semmi mozgás, semmi élet, csak a félelem. A nyílás bezáródott felettünk, és siklottunk az örök sötétség szívébe...

Sötét homály

Kerestem valamit a barna színű szekrény polcán és sietnem kellett. Éjszaka volt, valahol messze pedig nagy vigadozás folyt. Nem találtam meg amit kerestem, de mivel sietnem kellett, indultam.

Mindenhol sötét volt és én mindig is rettegtem a sötétségtől, ezért minden lámpát fel akartam gyújtani. Alámpák égtek, de mégis sötét volt, mintha fényük nem tudott volna áttörni a sötétségen. Kiléptem a szobából és a lefelé menő lépcsőhöz léptem. Az alját nem láttam, olyan volt, mintha köd szállna felfelé, elhomályosítva mindent. A félelem úgy hatolt belém, hogy a csontjaim is remegtek, de mennem kellett. Tudtam, ha kiérek a házból, a kinti lámpák fényei elhessegetik a félelmet. De én még csak a lépcső előtt álltam és a kijáratig még sok utat kellett megtennem.

Tudtam, hogy a sötétben minden olyan, mint nappal, csak éjszaka sok mindent nem lát a szem a fény hiánya miatt. De mégis más. Az éjszakának van egy misztikus hatása, amitől varázslatos lesz és minden érzéssel felruházott élőlény tudja ezt. Nappal ezen a lépcsőn talán százszor is fel meg le járkáltam, mindenféle félelem vagy más érzés kísérete nélkül. Nappal a lépcső csak egy lépcső. De éjszaka... Most úgy éreztem, hogy a lépcső él, lélegzik és magával akar ragadni. Nem tudtam azt gondolni, hogy ez a lépcső, sőt azt sem, hogy egész ház ugyanolyan most, mint nappal.

Gondoltam, hogy inkább nem megyek le, majd azt mondom beütöttem a lábam vagy a fejem. Ez jó ötlet, de akkor a saját szememben válok gyáva nyúllá, ami a legrosszabb. Mit félek egy lépcsőtől? Lemegyek nyugodtan rajta, jobbra fordulok, kinyitom az előszoba ajtaját, aztán a bejárati ajtót és kint vagyok a kellemes tavaszi éjszakában. És ott már csak mosolygok egyet, hogy milyen kis félős

vagyok. Akkor induljunk! – Ekkor eszembe jutottak a rémtörténetek, amelyeket olvastam, filmekben láttam, vagy hallottam másoktól. Kísértetek, szellemek, manók, törpék, koboldok, UFO-k, meg nem tudom még milyen nem evilági lények. Egyszer valaki azt mondta nekem: „óvakodj a törpétől!” Sosem értettem meg ennek a mondatnak a lényegét, meg azt sem miért kellene egy törpétől óvakodnom. Bár azt tudtam, hogy nem az ember-törpékről van szó...

Bal lábam a szobába akart visszavinni, a jobb pedig a sötétség által átkarolt lépcsőn akart lemenni. A jobb lábamnak engedelmeskedtem... Leléptem az első fokra, és azonnal éreztem valami furcsát, mintha egy másik világ küszöbét léptem volna át.

Léptem még egyet. Arra lettem figyelmes, hogy a hátamon áll a szőr. A bőröm egyik pillanatban tűzforró volt, a másikon pedig jéghideg. A légzésem is össze-vissza járt, szívem pedig úgy vert, hogy azt gondoltam menten kiugrik a testemből. Kivert a veríték, de azok hideg cseppek voltak. Léptem még egyet. Ismét arra gondoltam, hogy visszafordulok, befutok a szobába, magamra zárom az ajtót és a fejemig betakarózom az ágyon. De ahhoz meg kell fordulnom... Úristen! Valaki vagy valami már biztos áll a hátam mögött... És valóban éreztem, hogy nem vagyok most egyedül, vissza nem mehetek. Akkor előre! Le kell küzdenem a félelmet!

Eszembe jutott egy könyv, amelyben azt írták, hogy az emberrel csupán két félelem születik: a leeséstől való és a zajtól való félelem. Az összes többi mi magunk képzeljük oda, és mi magunk hozzuk létre az elménkben. Azaz nem valóságosak. Hurrá! Akkor én most olyan dologtól félek, ami nincs is.

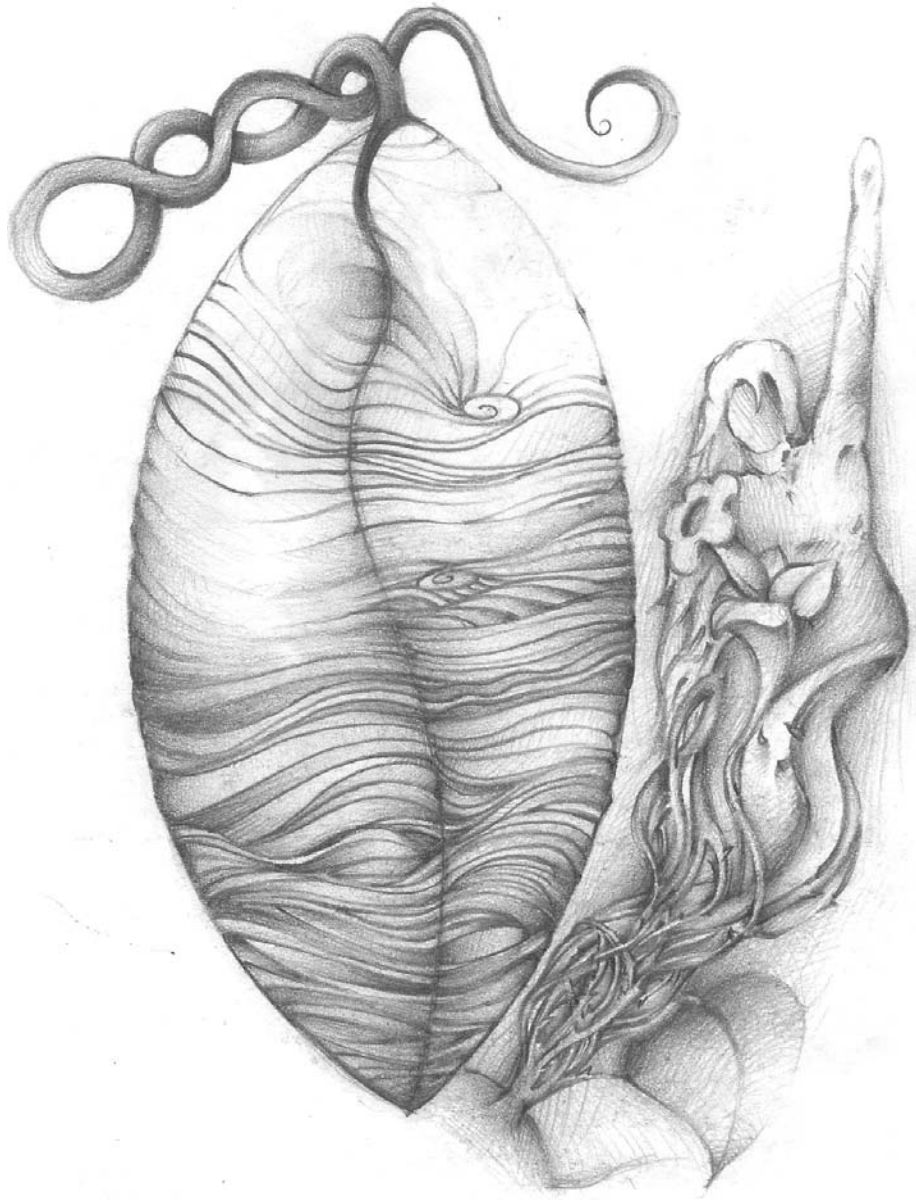
Még egyet léptem. Ekkor az jutott eszembe, hogy mindez engem nem nyugtatott meg, sőt félelmem egyre erősödik. Most jöttem csak rá, hogy félúton vagyok a lépcsőn. Elöttem félhomály, épp csak látom a következő fokot, ahová a lábam tehetem. Mögöttem is sötét és az a valami, mely a hátam mögött áll. A félelemnek olyan fokán álltam, hogy a legkisebb neszre is szívbajt kaptam volna, főleg ha látok is valamit. Például a függöny libben egyet az ablaknál...

Már csak pár lépcsőfok van és vége a lidércnyomásnak. Ahogy haladtam lefelé, úgy erősödött a rettegés a testem minden porcikájában. Lábamat nagyjából tudtam hová kell rakni, hogy le ne zuhanjak, ezért behunytam a szemem és úgy lépegettem. Közben valami szépre gondoltam, azt hiszem egy tréfás rajzfilmre. Éreztem, hogy a lábamat

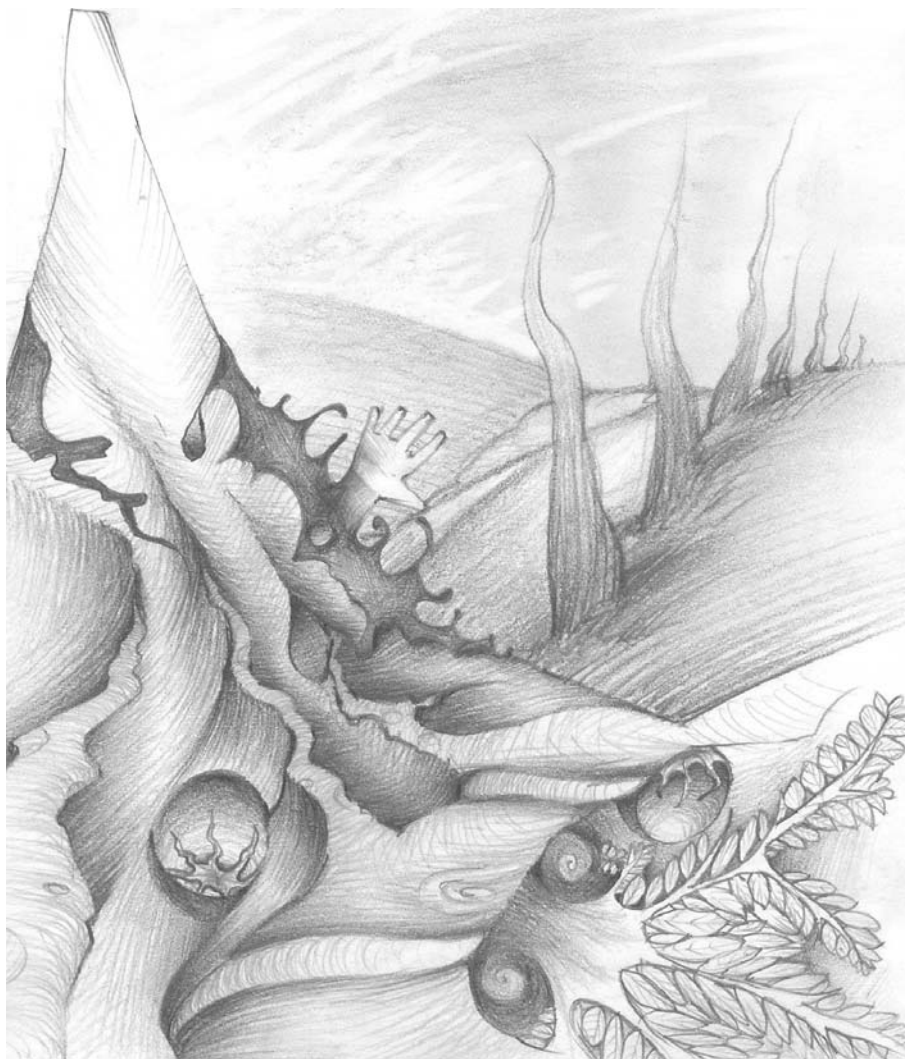
csak a levegő tartja és bármelyik pillanatban összeecsukolhat, annyira remegett.

Egyszer kizökkentem a ritmusomból, amit a lábam próbált megszokni, és hirtelen nem tudtam hová lépjek. Ki kellett nyitnom a szemem, hogy tudjam hol is vagyok. Ekkor ott állt előttem egy fehér, áttetsző alak, mely felém szállt. Egy hófehér ruhás kislány volt, arc nélkül... A sötétségben láttam szőke haját és körvonalait. A sikoly, mely belőlem tört volna ki, abbamaradt, mert a félelem jéghideg villámként csapott testembe és lebénított. Éreztem, szemeim megüvegesednek, hajszálaim elhalnak és öszessé válnak. Vérem megfagyott az ereimben, és mint egy szobor, úgy dőltem el és zuhantam a mélységbe. Ekkor felriadtam a lidérces álmomból. Olyan megkönnyebbülést éreztem, mint még soha, és sírni volt kedvem. A takaróm és a párnám nedves volt az izzadságomtól. Kinéztem az ablakon, már hajnalodott, sőt egy-két madárka is csicssergett már. Megfordultam az ágyon, hogy megnézzem hány óra lehet. És a kislány ott állt közvetlenül az ágyam mellett, és arc nélkül lebegett pár centiméternyire a padló felett...

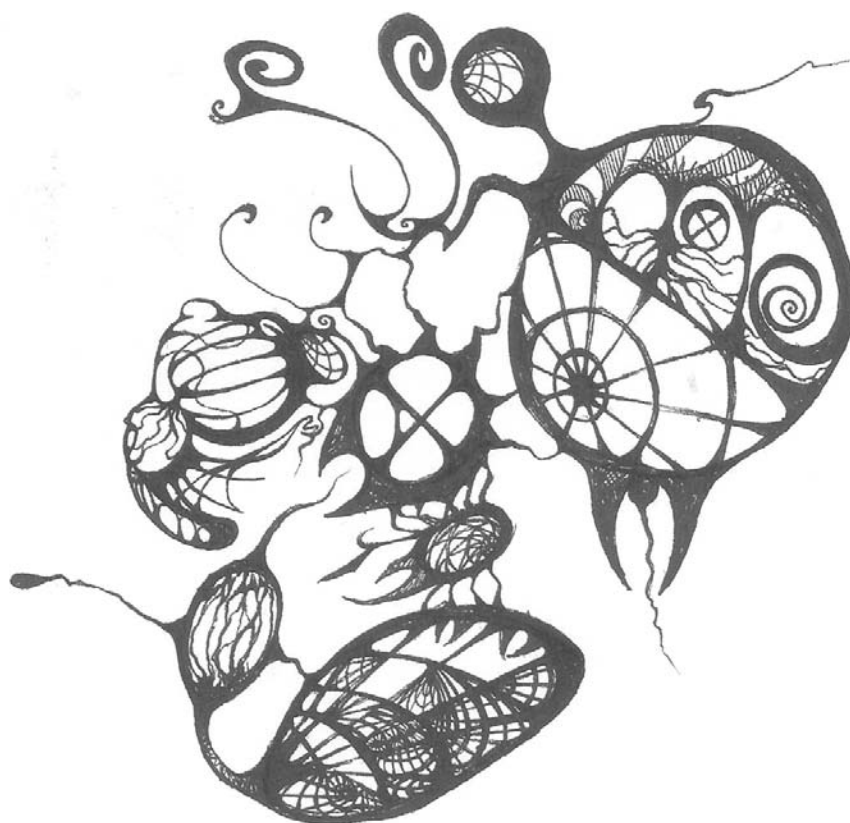
Akkor láttam őt először és utoljára a valóságban. Soha nem tudtam meg ki és mi volt ő valójában, és hogy mit akart. A félelem viszont megmaradt. Éjszakánként ha felriadok valamilyen álmomból, mindig körbenézek a szobában, hol áll valaki vagy valami. A sötét helyekre elemlámpa nélkül el sem indulok. És ha pincéből, vagy más sötét helyről jövök fel, sohasem nézek hátra, mert e nélkül is tudom, hogy áll ott valaki, és nem vagyok egyedül...

Tavaszi kényszer

Elemi tiltás

Kontaktus

Utasi Hajnalka

Kalapján emel egy keveset...

(József Attila 100. születésnapjára)

Keményített lepedők
csüngnek
gőzölögve emelkednek
szállnak

Vak homályban reszket a padlás.
Munka, éhgyomor, fa- és szénlopás.
Karácsony anyát temet, halála lámpás.

Az élet inas keze folyton megint:
Fiam! Ez nem vers! Istenkáromlás!
Isten, a Mennyből nem fedd, kacsint.

Csoda verselő, ki az árvák magányán
remeg.
Ír, viaskodik a kor elégedetlenségén
remeg.

Szólj, harcolj „soha nem volt Pista”!
Attila vagy, a vers koronás királya!
Sorsod a penge élén megél – remél.

Tiszta szívvel káprázik a zakatolás.
A rakodópart alsó kövén a súlyos
ars poetica kalapján emel egy keveset,
keményített lepedők jelennek meg felette

csüngnek
gőzölögve emelkednek
szállnak keblükön
József Attilával

Parafázisok József Attila köszöntésére

Bolyongok

Az alkony köves utcáin kik járnak?
A barátok tartalmas viták üde ízével várnak.
Lelkes igazságérzettel, küzdelmes érvekkel várnak.

Balra vezet az út vagy talán jobbra?
Ki bizonytalan, világosságot küldök azokra.
Csak az értelmetlen elől vágyom fel, a csillagokra.

A jó, az emberség által formált csapáson menni.
Sorsom, őszintén, hazugság nélkül szeretni,
Tisztesen élni, értéket nyújtva szeretni.

Ülünk egymás mellett

Vállunk reszkető íve összerebben a padon.
Közös erünkben bolyong a vér hallgatagon.
Vagyonom, utolsó vacsorám odaadnám néki.
Ugyan akarna velem, csak velem, örökkön élni?
A jelenben selymes pírral simogat szerelme.
Gondolatunk táncában halk és tiszta lelke,
Kristályosan kacag, olykor sápad, s tűzben ég!
Gyere Kedves! Ülünk egymás mellett hosszan még.

Varga Ferenc

Ima a virágért

Azt hittem, nem lehet virággal bántani!
Csak mosolyt fakasztani s szeretetet, adni!

De lehet.

A könnyel és Elzárkózással.
Ember, te láttál már könnyezni
rózsát hajnalban?

Menj, nézd meg!

S rájössz, mi a szeretet!

A magány és a bölcsesség hűvöse

A vérvörös szín, izzó parazsa

S a kinyílt szirmok, bódító illata

Hajolj hozzá, mielőtt elmetszed életét.

S csókold meg!

Hogy tudja, meghalt már.

Egy másik életért!

Ha nem teszed, csak haldoklik.

Vágyja tudni, miért tetted!

Ezért tedd meg,

ha leszakítasz egy virágot,
mondj egy Imát érte!

Bánat nélkül

Szigorú és könyörtelen akartam lenni,
De mire hozzád értem, csak szomorú voltam.

Sóhaj szakadt ki lelkemből

S remegés volt lábamban.

Vacogtak fogaim s nyelvembe haraptam.

S eszembe jutott

Jaj, Istenem, miért nem virágot hozok!

Hoztam volna sok mindent,

Kék eget és végtelent,
Hoztam volna tűzvilágot,
Éjszakába csillagot.
Zengő éneket, nevetést és mosolygást.
Levegőbe tavaszi illatot.
De csak hoztam volna.
Hoztam helyette fájdalmat
S adtam korábban,
De nem akartam...
Nem tudom, még mit adhatok.
De bánatot nem akarok.

Egy dal neked

Hozom lantom
S pendítem húrom.
S neked írom
E dalt.
Hallgasd szívem síró
zaját.
S ha szépen szól,
Szívem dobbanása
Ajkam zümmögése
Lesz neked
szirének sóhaja.
Másnak csak
macskajaj.
Zenét hallgatsz
S rügy fakad az ágon.
S ez mind
boldogságod
szirma és virága.

Nő te csodálatos!

Ha láthatlak örömmel nézlek!
Nézlek, mert újra láthatlak.
Halok, hogy nézhesselek, s láthassalak!
S meghaltam, látni szeretnélek.
Lépj a fénybe, hogy jobban láthassalak!
Dicsőülj meg a szeretet fényében!
Haljon, ki meglát,
s éljen kit szeretsz!

Valentin!

Nem jelent semmit Valentin,
Hisz, ki számított, eldobott!
Szerelmem eldobta s kitepte szívéből!
S nem ígérve reményt, újt.
Reményem lehettél volna s több!
Ki segít átvészelni, telet.
S zörgő csonttal átvészeljem!
Rügyet csípjek, zöldet tépjek,
Megerősödve széllel versenyezzek.
Erős testben, fiatal lélek.
Kancát látva, rúg-kapál s veti fejét!
Új erőt ad, új sejtet s új nemzedéket nemzik.
Újra erős, de eggyel bölcsebb!
De nekem csak Ő kell, örökre!
Tudja meg!

Ne Úgy!

Bárcsak lehetnék József és Attila
Költő csak, hogy végre
Szeressenek,
De ne úgy, mint őt.

Halála után
Ne Úgy!
Szeretném a hangom
Olyan erős lenne, mint Attiláé
S úgy hasítana, mint a kardja.
Nem akarok már
Artikulálatlanul üvölteni
Értetlenekre,
Mert mind, mit mondok
Hideg márványlapra zúdul
És hullik le.
Nem akarok rossz ember lenni!
Nem akarok!
Csak ember!
Akinek vannak érzései s lelke.
S van lelkem,
Érzésem és emlékem,
Amely nem eldobható
Maholnap, mint egy törött
Csetres.
Nem akarok halott költő lenni,
Se Isten ostora,
Csak halandó ember!

Valentini előleg

Hajlok hozzád, gondolatban
S lehelek csókot arcodra.
Rózsát küldök álmodba,
Nyújtom neked,
De átadni már nem tudom.
De a lelkem
Szivárványszínű virágszirmait
Rád hullajtom.
S otthagynom.

A boldogságom

Két copfos, csicseregve
csacsogva
Hozta számomra
A tavaszt.
Perlekedtek, ki feküdjön
Mellettem jobbra
s ki meg balra.
Csendesen nevettem rajtuk
S boldog volt szívem
Szigorút tettetve
Mondtam, ki hova bújjon.
Simogattam hátuk,
míg elaludtak.
S sóhajtvá néztem őket,
S mondtam
A Jó Istennek
Köszönetet és áldást!

De fáj a lelkem!

Álmomban nem látok semmit
Mert csak könny folyik szememből
Még akkor is.
Nyöszörgök ébredésemkor
Mert fáj a lelkem.
Ugyanez már történt velem
Egy kórteremben
Kinyitottam a szemem
S boldog voltam, az van ott
Kit szeretek.
De fájt a lelkem!
Szerelem mámora után
Zuhanyoztam megdöbbenve
S összeroskadva.

Vágytam, miért nem ő van
Száz éve az életemben.
De nem bánom a múltat
Mert az is szép volt!
De fájt a lelkem!
Kinézek egy
befüggönyözött ablakra,
miért nem vagyok ott.
Most már tudom.
Ott kellene lennem!
S ő máshol van
S nem tudok
Mit tenni érte
De fáj a lelkem érte!

Ábránd álmok

Azt álmodtam
Hogy szembe velem mosolygó emberek jönnek
s nevetve köszönnek!
Jó napot, kellemes napsütést s jó egészséget!
Odajönnek, kezet ráznak s megkérdik, hogy vagy!
Azt álmodtam,
Hogy végre alszom és álmodom!
Álmodom a barátságot, szeretetet s szerelmet
S jóságot
Azt álmodom
Nincs éhínség a világon, nincs háború s gyűlölet
S nem számít kinek mi a hitvallása
A barátság, az, barátság
Aki elesik, azt felsegítik
S nem meglopják.
Aki meghal, azt megtisztelik az élők.
Aki éhezik
Annak kenyeret adnak
Megsimogatják, belekarolva emelik fel.

Álmodom, hogy nem sírok álmomban.
Azt álmodom, hogy nem fáj senki bűne.
S álmodom, saját bánatom elmúlását.
Álmodom a kék napsütést
Napbarnított arccal, mosolyogva.
Álmodom magamat, hogy újra jó lesz!
S álmodom az életem, hogy újra boldog lesz.
Álmodom, hogy adok igazi simogatást
Annak, ki kapja, aranyat ér a lelkében.
Álmodj te is, hogy az életet szebbé tedd!

A múltunk

Magamban mélyen hallgatózva
Fák lombjának susogásában
Hallom őseim suttogását
Körülnézve, fejfák kőrengetegében
Látom nevüket.
S hozzá képzelem szemüket
Rám néznek, szúrósan, mérgesen
Sértődötten, csodálkozón
Mit keresek én itt, s vajon kihez jöttem.
Vajon, hozzá-e, emlékezni,
S vajon mire?
Szólnak, „Gyere hozzám, emlékezz rám!
Emlékezz, sok jóra és rosszra!
Emlékezz, már!”
S emlékezem.
Emlékezem múltamra s jövőmre
S hogyan, magam sem tudom
Hisz az még, meg sem történt.
Ábránd vagy valóság?
Nem tudom már!
Nem tudom már.
Emlékezem fájdalmaimra
S hogy jött, mindig újabb meg újabb

S mindig volt valahogy!
S megszólaltak őseink, kórusban!
„Mindig volt valahogy!
Mindig volt valahogy.”
Hát, had kérdezzem meg tőletek!
Lesz is valahogy?
S rám néznek kérdően
„Ezt, mi honnan tudhatnánk?
Mi a múlt vagyunk!”

Mindhalálíg

Könyörögtem élőhöz, holthoz
és a Jó Istenhez.
Meghallgattak, nem tudom,
mert válasz sehonnan
nem érkezett.
A Jó Isten talán meghallgatott,
mert mutatott utat egy sírhoz.
Mikor odaértem, szólni nem tudtam
Csak sírni
S sírva kértem segítségét.
Kértem bocsánatot
S adtam érte fehér szirmot.
S adtam ígéretet.
Ígéretem, igaz lesz mindig
Igaz lesz, mindhalálíg!

Varga Géza

Varga Ibolya

Azért is tavasz

Egyszer azért is gyönyörű tavasz lesz!
A lomha zöld folyót újra folyni látom,
S talán úgy déltájt majd cseppen az eresz.

Ahogy a madarak rázendítenek az ágon,
Lassan-lassan mégis megretten a tél,
Araszolva hátrál a hótakaró. S várom,

Hogy tavasz-hangon rezdüljön, mi él.
Más lesz a reggelek illata hirtelen,
A sarat szárazra nyaldossa a szél,

Más lesz a busz hangja, melyen érkezel,
A nap is igyekszik tovább lenni veled
Bíztat, bátorít, s biztos, hogy ő is énekel

Egyre magasabbról melengeti fejed.
Aranyló hajadra lágy fényt simogat
Apró szikrákkal üzeni, hogy szeret.

Javítgatjuk, amit megrongált a fagy,
Hisz a természet is ezt teszi velünk.
Újít, javít, s még egy kis reményt hagy,

Hogy az eltelt évektől több van hátra nekünk,
Hogy nem volt hiábavaló semmi,
S hogy hagyunk jelet, ha majd elmegyünk.

Hogy ebben a tavaszban jogunk van még lenni,
Hogy vele mi is sokkal jobbak leszünk,
S hogy ez a tavasz, most jobb lesz, mint a többi.

Tánc

Most, hogy virít a kikelet
Kiröppennek a közhelyek
Elolvad a hó, lágyan süt a nap,
Lassan kihajt az eddig alvó mag.
A fakó napfényben a Nyitnikék
Lázasan sürgetve fújja énekét.
Alig egy percre tart csak szünetet,
S teszi a dolgát, amire született.
A szerelem is, mint puha takaró
Körül ölel, és ebben az a jó
Hogy tudod, az is tavaszból való,
El-elhamvadó, meg-megújuló.
S ha lemállasztja rólad majd a hőség
Jövőre új tavasz, újabb lehetőség.
Ki bánja? Rá se ránts! Tavasz van!
Merülj el az illatban, a napban,
Érzed? A virágok, a madarak, a szél
Együtt vigadnak, a mindenség zenél
Már együtt táncolsz velük, te is a körbe
Kézen fogva, nevetve, a ritmus betöltve,
Ó Tavasz, még ringass így, örökre.
Hej! Táncolj, légy mámor és öröm Te!

A szamuráj dala

Hiraito Kotuga vagyok.
A Kotuga klán sarja.
Nagy harcosokból áll nemzedékünk,
apáról fiúra száll az ősök rangja.
A szamuráj név íratlan kódex.
Törvénye a szokásokban él.
Igazi bushido ez:
Töretlen szívben nem fél.

Csak gyors legyen a karja, a katana élesen vág.
Hát jó éjszakát gyönyörű ország! Jó éjszakát...

De most eljött a baljós óra.
Folt esett a becsületen.
Maga a szégyen ült lóra,
és vágtatott a nagyúr megett.
Benső kísérethez tartozott.
Pír éget, mert Kotuga vagyok.
Az ifjú vér ráborult az észre.
Egy ármányos asszonycsókért.

Csak gyors legyen a karja, a katana élesen vág.
Hát jó éjszakát gyönyörű ország! Jó éjszakát...

A becsületet dobta tűzre.
Tanácsot sosem kért.
Az ősi katanát kivonva
hátról támadt a császárra.
Lefogták, ép fejét nem vették,
gúzsba kötve a palotába vitték.
Ott láttam őt, lelkem adnám... a fiamért...

A szégyent csak a vér moshatja le.
Az ármányos nő felnégyelve, a császár megbocsát.
Csak a szégyen mocskol minden Kotunát.
Most szepukura készülök.
A fiam lesz a segéd. Jó lecke lesz neki.
Véremmel adok még egy esélyt. Meg kell lenni reggelig...

Csak gyors legyen a karja, a katana élesen vág.
Hát jó éjszakát gyönyörű ország! Jó éjszakát...

Szakét iszom, gyermekeim megölelem.
A vakazasit elkészítve, rizspapírba törölgetem.
Már jön is a fiam, arca holt sápadt.
A tatamin letérdelek, szétnyitom ruhámat.
Harám várja már a vasat, a legidősebb Kotuga mögöttem áll.

Csak gyors legyen a karja, a katana élesen vág.
Hát jó éjszakát gyönyörű ország! Jó éjszakát...

Tücskök őrzik álmom

Jámbor ökörnyálban
ringatózik a Nap.
Vérkorongja zenitet karcot.
Vacsorám kandliban:
tejszagú lesz ez est.
Ma lúdtollba fekszem,
s mint mindig,
tücskök őrzik álmom.

Vengrinyák János

Tavas

A Tavasz első jelei
a lelkemben gyökereznek.
Februári napsütésben,
akár jeges szélben,
már bizsergést érzek
a zsigereimben.

Tavaszi hírnöke
a gyönyörű hóvirág,
melyet utcákon
árul a cigánylány.
Szívemben zsongással
veszek néhány csokrot.
Örömet szerzek,
kiknek átadhatom.

Tavaszi emlékem
az ibolyaszédés.
Ragyogó ég alatt
fogtuk egymás kezét.
Rohant az idő,
mennybe szállt a sóhaj.
Beteljesült álmok...
körbevett madárdal.

Megnőtt az árnyékunk,
alig vettük észre.
Pár szál ibolyával
egymást átölelve.
Boldogan andalogtunk,
köröl-köre lépve.
A csacsogó patakot
ifjonti dalunkkal,
túl feleselve...

Pillangó és a kiscsikó

Derűs nyári napsütésben,
délutáni pihenőben,
tarka lepke szundikál.
Hűs helyen nyugalmat talál.

Körbedöngik a méhek:
a tücsök ciripelések,
komondor távoli hangja,
mind a biztonságot adja.

Megbontva a csendességet,
csengő hangja fület tépdés.
Párosulva dobogással,
a lepke ébred bosszúsággal.

Kikönyököl a hintaágyból,
mint színházban a páholyból.
Kiscsikó fut, nyeherészve,
imitt-amott, fűvet tépve.

A lepke nézi kerek szemmel,
jön a csikó lendülettel.
Milyen kedves ez az állat...
ne aludjak? Inkább játsszak?

Megállj! Csikó, megmutatom,
hogy cikázik szivárványon
a pillangók szép serege!
És száll a csikó elébe.

Kiscsikó a lepkét látva,
ki előtte páváskodva...
fürgén libben ide-oda.
Mefogná őt, de nem tudja...

Ébredés

Meleg május hajnalon
tárva nyitva ablakom.
Jól esik a lelkemnek
rigófüttyre ébredek.
Válaszol a pacsirta.
Szomszéd kutya nem bírja,
felzavarták álmából
nemtetszését jelezze,
vagy kapcsolódjon a karba?
Óvatosan nem méreggel,
örömmel tiszta lélekkel
basszusol a zenekarba’.

A kakas sem engedi,
a begyét bizony rezgeti,
mint régen a mesében,
a krajcárját követeli.
Éles torkán felrebben
a reggeli ébresztő;
Keljetek fel emberek!
Már jel van a horizonton!
A Nap fénye feldereng,
bár a korong rejtelem.

A bagoly is megszólal,
hú de szép ez a dal!
Munkára fel barátok!
Kik az éjjel aludtatok.
Én bizony dolgoztam
és rátok is vigyáztam.
Dicséretem a tiétek,
e gyönyörű kísérettel
pihenni térek.
Szerencsés napot barátok,
hú-hú mily szép az élet.

Vozárik Lajos

Arcom előtt

Arcom előtt szemed
tűzből van és lángból –
kivezet majd engem
hideg éjszakámból.

Arcomon a kezed
selyem-puha bársony –
boldogságom védi,
s közel jön a távol.

Arcomon az arcod
tüzet lop és lángol –
egymás fényét issza
két szomjazó vándor.

Templomban

Templomba vittél kézen fogva –
félhomály, nem szólt orgona.
Bennem mégis fúgák zengtek
az ódon falak között,
s szelíd mosolyodtól
mellembe sámándob költözött.

Míg ott álltunk kéz a kézben –
egy óra múlt, vagy perc csupán?
Nekem úgy tűnt,
kedvesen kacsint egy angyal
a templom oldalfalán.

Rengett a föld

Koktélt kevert
majd kéjesen hörpölt
az ördög
azon a délelőtt.
Micsoda tülekedés volt
ama ajtók előtt...
Rengés, tsunami
egy hete már,
másról se hallani.

Oszló tetemek lebegő kórusa,
rom-sivatagban bolyongók hada...
És nem elég
e szörnyű veszteség:
lelkek tárnáiból
szenny árad szerteszét...
Tragédiák vámszedői
túlélők hiénái által
kifosztott, gyalázott nők,
eladott árva gyermekek.
Az állat legalább öl,
ha megéhezett...
Hol van az Úr?

Harsány segítség:
fejenként ennyi meg ennyi.
Ki és mikor fog
mindebből enni?

Zvadáné Farkas Erzsébet

Tiszta szívvel
(*József Attila 100. születésnapjára*)

Életed sínpárjai

Önmagad voltál. Fék nélkül.
Küzdöttél. Égtél.
Hangja voltál a csendnek.
Mindene a mamádnak.
Illata a levegőnek.
Égő vágyakozás a természetnek.
Ajtót nyitottál
Istennek, a szeretetnek.
Védő érzelem vett körül.
Bíztál. Bízattál.
Mégsem hittél a sóhajok kegyelmében.
Kuporogtál Isten markában,
Egészen addig, amíg a madárdal fölébresztett.
Hordozott tartalékerődöt nem kímélted.
Nem fékezted magadat.
Összeméretkeztél a mindenséggel.
Napjaid gyertyáit gyorsan égetted.
Csiszolatlan gyémánt voltál.
Ölelkeztél a tavasszal, a nyárral.
Gondolataidat nem mindig követték tettek.
De ha igen, gyönyörűséged énekelted.
Szíved malmai megőrölték
Boldogságod és keserűséged kenyerét.
Életprogramjaid szükségességét.
Időd lankáin perceid köveit görgetted.
A „semmi ágán” ült szíved.
Fejeddal biccentve mégsem reméltél.
Nem vártál csodát.
Csalás nélkül próbáltál szétnézni,

De a nyárfalevélen suhant a fejsze.
A test hangtalan vacogott,
Hiába gyűltek szelíden köréje a csillagok.
Tiszta szívvel részévé váltál
Életed körmenetének sínpárjain.
Hagyatékul maradt a fény, amelytől világlik agyunk,
Így írtad: „Egymás nélkül sötétben vagyunk.”

Hiányod fényei

Lágyan átölel az éjszaka,
A kék fénykaréj körbevesz.
Hiányod vágyözhőjében
Szívem megperzselten éget.

Kezed érintése áthat,
Hangodtól megrészegedtem
Fölébredve! Újra élek...
Istenem! Köszönöm neked.

Küzdelem

Hol itt a szó, hol a nyelv,
A gondolat...
Magamban újra születni
Hagyom sorsomat.

Megcsillanó életút

Célirányos útjaimon társamul szegődött hozzám a Nyár.
Hittem benne, hogy itt marad, de nyújtózásában
Megcsillant az ökörnyalú Ősz hajszál.

Várlak...

Várlak
Zajos, nehéz órák mögött,
hogy csöndben válladra
boruljak.
Hiányzol!
Várlak,
A mindenén túl
A semmin innen,
A vad ébredés
Feléd röpít!
Hiányzol!
Várlak...
Láng-szomjazta létem
Újra érez!
Jöttödet várva...
Hiányzol!
Legyek mindig
Neked
Belülről szólító
öröm,
Friss szellő
és remény
a Béke
szigetén.
Várlak.
Lelkemben felsejlik
szemed tekintete
Sugárzóan, vágyva.
Szívem beleremeg
és
VÁRVA VÁR!

Utószó

Éltem – és ebbe más is belehalt már.

Élt s ebbe más is belehalt már, de oly vadul és mohón senki sem rohant a halál felé, mint József Attila. A költő testi és lelki összeomlását egy szörnyű betegség, az ún. schizofrénias elmezavar (tudathasadás) idézte elő. Már fiatal korában többször próbálkozott öngyilkossággal, állandóan halálgondolatok foglalkoztatták. Ez az élet nem volt más, mint játék a halállal.

Mint költő, kezdettől fogva nagy figyelmet keltett írásaival, melyekből mindannyiszor egzaltált lelkének lázadó nyugtalansága tört elő. Mondanivalója aztán együtt fegyelmeződött a formai higgyadásaival, de a bravúros formaművészet és logika mögött mindvégig ott izzott a robbanásra kész idegfeszültség. Nehéz, küzdelmekkel teli élete volt: sokat nélkülözött és nyomorgott, sorsát mégis heroikusan vállalta és viselte. Szegény és magányos volt, de önérzetes.

József Attila élete és költészete a szenvedés szinte valamennyi színterét felöleli: szerelmet és anyagit, egyénit és társadalmi, a tudatost és tudattalant. Ez a költészet és művelőjének lelke a „mamas oltalomkeresésben” és a tiszta gyermeki látásban gyökerezik. Egyszerre félt és gyönyörködött még a legnagyobb szegénységben is. A gyönyörködés tartotta az életben, a félelem vitte a halálba. Verseinek legegységesebb és legszebb sorai is tulajdonképpen e két életérzés termékei. Talán senki sem tudott nála szebben és nagyobb szeretettel írni a szegénységről. Lírájában a nyomort szinte tündérvilággá változtatta. Paraszt, munkás és értelmiségi volt egy személyben, az a költő, akiben megtestesült az igazi magyar nép, s az, aki hitt abban, amit leírt.

József Attila az igazság és a fájdalom költője volt, aki megszenvedte az életet, az értelem és az ösztön szűnni nem akaró harcát... Szenvedett, félt, s végül ebbe már ő is belehalt. – E szenvedésből mégis bravúros, csodálatos, kristálytisztá alkotások születtek, így nekünk, a művészetek és az irodalom szerelmeseinek személye örökké halhatatlan marad... –

A Magyar Alkotók Internetes Társulása (a továbbiakban: MAIT) József Attila születésének 100. évfordulója alkalmából, illetve a költő emlékének ajánlva *Éneklem a tavaszt* címmel adta ki legújabb antológiáját.

A MAIT 2001. március 31-én alakult Miskolcon 10 alapító taggal. Céljának tekinti a magyar irodalom és más alkotó művészeti tevékenység támogatását, népszerűsítését, új értékek létrehozásának elősegítését. Megjelenési lehetőséget biztosítani az alkotó művészeknek úgy kiállításokon, irodalmi estéken, mint az interneten. Ellátni a tagok szakmai érdekképviselését, kezdeményezni az irodalmi műfajok, képzőművészeti alkotások anyagi, erkölcsi támogatását, alkotóműhelyek létrehozását. Az egyesület kiemelt céljának tekinti a magyar kultúra nemzeti értékeinek ápolását, átörökítését, bemutatását, a társadalom fejlődésének szolgálatát. A MAIT állandó programjai: évente alkotói pályázat és antológia kiadása (rendszerint azonos címmel), *Hír-telen* című e-mailben terjesztett kulturális havilap, havonta alkotóműhely a miskolci József Attila Fiókkönyvtárban. Az interneten <http://mait.ini.hu> címen rendszeres gyakorisággal frissülő honlapot működtet, amelyen tagságának alkotásai is megtekinthetők, valamint nem rendes tagok részére ingyenes megjelenést biztosít.

A MAIT eddig két antológiát adott ki, *Fényszületés* és *Fény és árnyék* címmel, utóbbit Lindák Mihály (1949–2004) alapító és örökös tiszteletbeli tag emlékének szentelte. Ezen kötetével pedig tehát József Attila előtt szeretne tisztelegni. – Éneklem a tavaszt... Mormolom a szavakat, s közben átölel a világ, a természet, a tavasz szimfóniája, mitől kitárul az emberi szív, belopja magát az alkotások lelkébe... Többnyire személyes hevületű, sokszínű érzések szólalnak meg a tavasz húrjain: élmények és sorsok, melyekből fölzeng a szerelem, szenvedély, barátság, öröm és fájdalom. A cím tehát mondanivalóban gazdag, sokrétű témavilágot rejt magában, melyben Gulliverként utazhat az olvasó egyik művész lelki világából a másikéba, s közben mindig valami új érzés keríti hatalmába, új élményekkel lehet gazdagabb. Pünkösdőelő és „tisztá szívvel” ajánlom mindenki figyelmébe ezt a kellemes kikapcsolódást nyújtó antológiát!

Miskolc, 2005. szeptember 15.

Szabó Zsolt

A kötet szerzőinek rövid bemutatása

Barna András

Festő, grafikus. 1944-ben született Zilahon. Elsősorban történelmi témájú képeket fest. Illusztrálással is foglalkozik, több író, költő művében is jelent már meg munkája. Közel áll hozzá a satirikus rajzok és karikatúrák készítése is.

Belinszkyné Nagy Irén (1924–2001)

1924-ben született Cigándon. Iskoláit Miskolcon végezte. 1948-ban férjhez ment, 1950-ben Szerencsre költözött. Négy önálló kötete mellett – *A hitnek oltalmazó ereje van* (1988), *A szellemeket nem lehet betonba zárni* (1989), *Szerencs város története* (1994), *Anyanyelvünk kertje* (2000) – több mint 20 antológia és számos irodalmi folyóirat közölte írásait. A *Szerencs város története* című könyvéért a miskolci Herman Ottó Múzeum jutalomban és díszoklevélben részesítette. 1956-tól megszűnéséig tagja volt a Hegyaljai Írószövetségnek, majd a MINSZ-nek, a Cserhát Művészkörnek; tagja és tiszteletbeli elnöke volt a HAT-nak. A MAIT örökös tiszteletbeli tagja. Bemutatkozott a televízióban és a rádióban is. Szerepel a MINSZ által kiadott *Képes Irodalmi Lexikonban*. Minden verséből kicsendül a szülőföld, a haza, a család iránti mélységes szeretet, a hűség, az igaz emberi értékek keresése. Verseit az országban sok helyen szavalták és szavalják.

Bognár Barnabás

1977 – születése – óta Csetényben lakik. Jelenleg egy veszprémi szakközépiskolában tanít. 2004 szeptemberétől a Pécsi Tudományegyetem magyar szakos, levelezős hallgatója. Mintegy 10 éve annak, hogy első említésre méltó verse megszületett. Azóta kisebb-nagyobb kedvvel folyamatosan írogat. Versei irodalmi és egyházi lapokban (*Kláris*, *Napsziget*, *Békehírnök*), internetes oldalakon, vers-antológiákban és két önálló kötetében látnak, illetve láttak napvilágot. Tagja a MAIT-nak.

Bor István Iván

1945-ben Budapesten született. Emlékei szerint mindig rajzolt, mintázott. 1960-tól jelennek meg munkái bel- és külföldi lapokban. Visszanézve több száz, talán ezer rajzi megjelenés igazolta képességeit s festő tanítója, Gráber Margit elvárását. Több kiállítása volt Shakespeare- és Pilinszky-rajzaiból. Képei, rajzai Angliában, az USA-ban, Chile-ben, Mexikóban és itthon, magángyűjteményében vannak. 2001 óta tagja a MAIT-nak.

Brézai Zoltán

1979-ben született Miskolcon. Szereti ezt a helyet minden gondjával együtt, mert megvannak az értékei is. 1998-ban érettségizett a Herman Ottó Gimnáziumban, ahol kapcsolatba került a *Beszélni nehéz* mozgalommal és az anyanyelv-ápolással. Első diplomáját az ELTE TFK-n szerezte művelődésszervező szakon 2002-ben. Ezután a Miskolci Egyetemen politológia szakon diplomázott 2004-ben. Jelenleg ugyanennek az egyetemnek a hallgatója magyar szakon. Szereti az irodalmat, és ez, valamint a gimnáziumi évek ösztönözték a versírást. Főleg szerelmes verseket ír. Egy kortárs osztrák költőnő, Lisa Mayer verseit fordította le évfolyamtársával, Hollósy Andreával.

Csillag Lőzsu

1943-ban született Szatmárnémetin. Kirchmayer Károly szobrászművésznél tanult 4 évig. Sok kiállításon bemutatta munkáit. Két meséskönyve és egy prózai munkáit tartalmazó kötete (*Ez van, így élünk*) jelent meg saját illusztrációkkal. Tagja a Tűzedzőknek. A *Koszorúban* és a *Klárisban* jelennek meg írásai.

Demény Zita

1968-ban született Miskolcon. 1986 óta foglalkozik versírással. Első költeménye egy katolikus folyóiratban jelent meg *Gyermeki mosoly* címmel. 1997-ben kezdett el fotózni, főleg tájképeket. 2003 őszén került kapcsolatba a MAIT-tal, melynek keretében lehetősége nyílt fotóinak és verseinek bemutatására. 2004 augusztusában volt az első kiállítása. Verseinek és fotóinak fő üzenete, hogy az emberek megismerjék Isten jóságát és mindenhatóságát. A MAIT titkár-helyettese.

Dudás József

DUDAŜA Jozefo (DUDÁS József) el la hungorigina tradukis poemojn al espo. Naskiĝis la 9-an de aprilo 1945 en vilaĝo Alŝoabrano (Alsóábrány) kaj vivas en urbo Miŝkolco.

Édes Richárd

1981-ben született Miskolcon, Emődön él. Jelenleg a Miskolci Egyetem filozófia és magyar szakos hallgatója. Ezúttal két novellával jelentkezett. A *Sátáncsók* egy modern, de pszichológiai-filozófiai életproblémát boncolgat; *A bukott király* egy politikai tanmese a hatalom megszerzéséről és annak megtartásáról, Nietzsche stílusában. A szerző manapság novella- és regénytervben gondolkodik. Az utóbbi időben támadt egy-két használható ötlete, ezért úgy döntött, a közeljövőben megpróbál összehozni egy regényt, bár tudja, ez nem lesz könnyű szülés... Tagja a MAIT-nak.

Egerszegi Sándor

Nyugdíjas tanár. Az évek munkátlansága vitte rá, hogy írjon ezt-azt. Jobbára az állatok világa, kiszolgáltatottságuk érdekli, de az emberi megnyilvánulások, cselekedetek is szerepet kapnak. Írásai kevésbé ismert községi, városi lapokban jelennek meg olykor-olykor. Putnokon a Tóth Ede Alkotókör közösségében tevékenykedik ilyen-olyan sikerrel.

Ferenczi Gergely

1971-ben született a Tolna megyei Pálfán. Hétköznapijaiban köztisztviselőként dolgozik a Nagydorogi Önkormányzat műszaki osztályán, emellett 30 hektáros földterületet művel faluja határában. Gyermekekora, ill. 16-17 éves korától írja le gondolatait, kitalációit ilyen-olyan formában. A MAIT – melynek tagja – *Fény és árnyék* című pályázatán III. helyezést ért el.

Fetykó Judit

Sokirányú érdeklődése vezette az irodalomhoz. Verseket, novellákat, regényeket, színdarabokat, illetve sci-fi novellákat ír. Írásai egyénisége sokszínűségét bizonyítják. A *Szerencsi Hírek*-ben, az *X-Magazin*-ban, HAT-antológiákban, az *Új Ember*-ben és a *Kláriss*-ban jelentek meg művei. 1996-ban a *Keresztyén Értelmiségi*ek ifjúsági regény pályázatán II. díjat nyert. Tagja a MAIT-nak.

Fúder Tibor

1984-ben született Miskolcon. Mádon él a szüleivel. Jelenleg a Miskolci Egyetem hallgatója a Gépészmérnöki kar műszaki informatikai szakán. Mostanában klasszikus sci-fi műveket olvas, magyarul és orosz egyaránt. Antológiában másodszor jelentkezik, tavaly a *Fény és Árnyék* c. antológiában debütált.

Gaál Ernő

1949-ben született Sárospatakon. Jelenleg a Hegyaljai Alkotók Társulásának az elnöke. Eddig több mint húsz antológiában szerepelt. Novellákat, illetve verseket ír. Szerkeszti a *Szerencsi Hírek* irodalmi mellékletét. Tagja és régióvezetője a Cserhát Művészkörnek, tagja a MINSZ-nek, az AKIOSZ-nak, MAIT-nak stb. Szerepel a *Képes Irodalmi Lexikon*-ban és a *Kortárs Írók Arcképcsarnok*-ában. A 2001-es irodalmi könyvnapokra jelent meg első verseskötete *Határkő* címmel.

Garadnai Erika

1984-ben született Miskolcon. A középiskolát a miskolci Fráter György Katolikus Gimnáziumban végezte el. Jelenleg a Miskolci Egyetem magyar-történelem szakos hallgatója. Verseket a középiskolai évek óta ír, melyeket az emberi kapcsolatok és érzések motiválnak. Antológiában először jelentkezik.

Hornok Magdolna

1948-ban született Dunakömlődön. Jelenleg Bicskén él. A festés fortélyait autodidakta módon igyekszik elsajátítani, törekedve a minél jobb eredmény elérésére. Nem büszkélkedhet neves mesterekkel, csupán az elhivatottsága a tanítója. Realista festőnek tartja magát. 2003 és 2005 között 7 kiállítása volt. Tagja a Független Magyar Salon Képzőművészeti Egyesületnek, valamint a MAIT-nak.

Jeney András

1945-ben, lelkeszcshaládban született. Matematikus, a Miskolci Egyetem docense. Viszonylag későn indulva, 1995 óta szedgeti össze a sorokba az életén átszűrt, tapasztalatain kiérlelt véleményét a világról, az emberi életnek értelmet adó kicsi és nagy kérdésekről. Tagja a Hegyaljai Alkotók Társulásának. Pályázatokon művészeti díjat és első díjat nyert. Rendszeresen publikál a *Szerencsi Hírek*ben, néhány verse a *Nyitott kapuk előtt* c. antológiában is megjelent. A MAIT *Fény és árnyék* című pályázatán I. díjat nyert. 2004-ben jelent meg első verseskötete *Útra ha keltek* címmel.

Juhász Gergely

„Juhász Gergelynek hívnak. Nevem eredete a görög »éberen örökös« kifejezésből származik. Nomen est omen, a nevem a végzetem, mert tényleg szeretek a dolgok mögé látni, és amit felfedezek magamnak, azt megosztani másokkal is. Eddig a műveimet, csak a barátaimnak mertem megmutatni, de most úgy érzem, hogy itt az ideje, hogy kitörjek önnön börtönömből és megmutassam magam a világnak. Majd ő ítélkezik fölöttem...”

Kovács Péter

1958-ban született Budapesten, de Miskolcon nőtt fel és itt él azóta is. A rajzolás, festés szeretete bátyái révén ragadta meg, akik előtte művelték tudományukat. Egy-egy hullámban időszakonként grafikával, pasztellel és vízfestékekkel, majd olajjal dolgozott kedvtelésből. Szereti a természet Isten dicsőítő szépségeit, a vidék múltat idéző hangulatát. Tagja a MAIT-nak.

László Klára

1950-ben született Budapesten. Már fiatalabb korában is vonzódott a költészethez, akkoriban is írt verseket, de mikor férjhez ment, valamennyit elégette. 1999 óta tagja az AKIOSZ-nak, 2003 óta pedig a Tűzedzők Asztaltársaságának. Versei megjelentek a *Kristály* és a *Koszorú* című újságokban, valamint néhány antológiában. A szerelmi költészet áll közel hozzá, romantikus lélek.

Leskó Imre

1935-ben született Sátoraljaújhelyen. Tarcalon él. Kertész-mérnöki szakmáját olykor-olykor felcserélte közalkalmazotti beosztásokkal, de szakmájához, a szőlészethez, borászathoz mindvégig hű maradt. Az élet élményeihez visszanyúlva fotós és irodalmi eszközökkel fejezi ki véleményét az élet dolgairól. 6 éve ír a Tarcali Újságban novellákat és közérdekű témákat. 1999 óta tagja a HAT-nak. Írásai megjelentek a HAT *Úttalan utakon* és *Nyitott kapuk előtt* című antológiáiban. 2001-ben a Tarcali Önkormányzat és a HAT segítségével megjelent a *Gondolatok rabságában* című kötete. A 2005-ös tarcali alkotótábor szervezője és vezetője. A MAIT alelnöke.

Lindák Mihály (1949–2004)

Gyermekkori eszmélései a gömöri acélvároshoz, Ózdhoz kötődtek. Költőnek sohasem tartotta magát, csak egy olyan embernek, akinek vannak gondolatai, jöllehet azok néha kuszák, fésületlenek, de mégiscsak az övéi. Negyedszázada nem tett mást, mint ezen gondolatokat rendszerbe foglalta, megfésülte és leírta, mert van, amikor írni kell és csak írni lehet. Legyen az tudományos munka, sajtócikk, vagy esetleg novella, vers. 1996-ban jelent meg *A katona, a lány és az öreg* című kisregénye, majd 1999-ben *Csak neked* címmel önálló kötete is napvilágot látott. Alapító tagja volt a HAT-nak és a MAIT-nak, előbbinek egy ideig elnöke, utóbbinak – haláláig – titkára. A MAIT örökös tiszteletbeli tagja.

Majoros Zsuzsanna

Csapon született 1945-ben. 1948-tól Miskolcon lakik. Tanulmányaiival párhuzamosan barlangkutatóval is foglalkozott. Debrecenben természetvédelmi ökológusi diplomát szerzett. Lányaival együtt ismerkedett meg a tűzzománc-készítés rejtelseivel, Nagy Lajos szakkörében. Eddig három kiállításon vett részt. Verseket, prózákat már 12 éves kora óta ír, változó intenzitással. Tagja a MAIT-nak.

Martis Zsombor

1984-ben született Ózdon. A középiskolát a miskolci Herman Ottó Gimnáziumban végezte, 2003-ban érettségizett. Jelenleg a Miskolci Egyetem magyar-történelem szakos hallgatója. Verseket időszakosan ír, melyeket a pillanat érzése szül. Antológiában másodszor jelentkezik, tavaly a *Fény és Árnyék* c. antológiában jelent meg először.

Mohácsi Józsefné Zsóka

Miskolcon lakik. Székelyföldön született. Román iskolába járt Kolozsvárott. Sokoldalú egyéniség. Tíz oklevele van versek, novellák, festmények elismeréseképpen. 2003 júniusában Szerencsen a HAT pályázatán második, Ezüst Toll díjas lett a novelláival. A verseivel harmadik díjat ért el. Munkásságáról az MTV és a Duna TV is hírt adott. 2003-ban megjelent a *Hajnali randevú* című könyve, valamint szerepelt a MAIT *Fényszületés*, *Fény és árnyék* és a HAT *Nyitott kapuk előtt* c. antológiájában. 2004. május 10-én a MAIT-tól Életműdíjat kapott. 2005-ben jelent meg a MAIT gondozásában lányával, Kingával közös kötetük, *Józanság és önuralom* címmel. A MAIT alkotóműhelyének vezetője.

Mohácsy Donáth Csaba

„Nevem Mohácsy Donáth Csaba. Gyerekkoromat a Dunántúlon töltöttem. Kedvenc helyem Esztergom, a Mária Valéria-híd. Szabadúszó vagyok. Egy ideig Tokodon éltem. Írással, fotózással foglalkozom. Hívő ember vagyok. Naplót vezetek. Kedvenc olvasmányom a Biblia.” Tagja a MAIT-nak, sajtóreferens.

Okányi Kiss Ferenc

Okányban született. Iskoláit szülőfalujában, Sarkadon és Debrecenben végezte. Tanult jogot, majd művészettörténetet, esztétikát, közművelődést. Eddig több mint egy tucat könyve jelent meg (versek, esszék, tanulmányok, novellák stb.). Lapszerkesztő, 10 éven keresztül szerkesztette a *Tűzedzők* c. művészeti füzetet, jelenleg a *Koszorú* c. művelődési lapot adja ki. Eddigi összmunkásságát 1999-ben a Magyar Köztársaság Érdemkereszt adományozásával ismerte el az állam. Tagja a MAIT-nak.

Ötvös Károlyné

1936-ban született Szentistvánon. 1954-től 1982-ig a miskolci Sütő János utcai óvodában óvónőként dolgozott. 1982-től 1992-ig – nyugdíjba menetelég – a miskolci Mednyánszky úti óvoda vezetője volt. Nyugdíjazásakor Pedagógus Szolgálati Emlékérmét kapott, 2004-ben aranydiplomás óvónői oklevélnek örülhetett. Matyó faluban született. Vérében van a zene, a tánc és a népviselet, a szentistváni matyó hímzés, annak gyönyörű motívumai. Minden tárgyra, ami megnyeri tetszését, azonnal előbújik a motívumok tervezése, megvalósítása. (Üvegre, fára, falra fest vízfestékkel, temperával, akrill festékkel.) Tagja a MAIT-nak.

Pap János

1936-ban született Mezőkövesden. Gimnáziumi tanári diplomát szerzett magyar-történelem szakon. Keveset tanított, sokat dolgozott a tanügyigazgatásban, közigazgatásban, a rendszerváltozás után polgármester volt Mezőkövesd városban. A szépírással mindig kacérkodott, verseket, kisebb prózai írásokat írt. A helytörténetírásban munkája sikeresebbnek bizonyult. Büszke matyóságára, vidékiségre. Most talán már több ideje van az írásra, de terveit aligha tudja teljesíteni.

Pázmándy László

1948-ban született Budapesten, de szülei mezőkövesdiek. Ő is matyónak vallja magát. Munkája is ide köti. Tanári és jogi diplomával rendelkezik. Első verseit a Matyóföld irodalmi-néprajzi periodika közölte. A *Szavak alkonya* című első verseskötete 1955-ben jelent meg. A *Száműzött álmok* című könyvét pedig 1999-ben adta ki a Matyóföldi Alkotók és Művészetpártolók Egyesülete, amelynek ma is tagja.

Pleszkóné Varannai Veronika

1937-ben született Arkán. Körülbelül negyven éve festéget. A festészetet nem tanulta. Gyermekkorától szeret rajzolni. Az 1960-as években egy falubeli tanító magyarázta meg neki, hogyan kell egy képet megszerkeszteni. Azóta foglalkozik ezzel. Tájképeket, csendéletet szokott festeni. Szívesen másolja a gyönyörű, régi képeket is, pl. Benczúr Gyulától és Munkácsy Mihálytól. Sokat tanul ezekből. Tagja a falusi turizmusnak; és a MAIT-nak.

Popity Vargáné Mohácsi Kinga

Édesanyja javaslatára – aki szintén ír és fest – kezdett el ő is írni verseket és prózákat. Alapító tagja volt a Jel-kép-nek és a MAIT-nak. Írásai a *Próbalapban*, antológiákban és az egyesület honlapján olvashatóak. 2005-ben jelent meg édesanyjával közös kötetük, *Józanság és önuralom* címmel. A MAIT titkára.

Radnai Katalin

1980-ban született Kazincbarcikán. Dubicsányban él. „Csak néhány gondolatot írnék ide. Nem tudom ki írta, csak úgy megragadt az emlékezetemben:» Az idő nem szegheti egy madár szárnyát semmiképp. Madár és szárnya egy tollként hull alá. Ha szárnyaltál valaha, te vagy a pacsirta, s annak nem lehet különleges halála.«” Verseiből gazdag érzélemvilág tükröződik. Tagja a MAIT-nak.

Sélley Attila

1944-ben született a Szerencs melletti Taktaszadán. Iskolái végzése után népművelőként dolgozott. Itt szerette meg a művészetek minden ágát. Jelenleg fotózik, farag és írogat verseket és néprajzi témájú írásokat is. Tagja a MAIT-nak és a Hegyaljai Alkotók Társulásának.

Simon M. Veronika

Sokszorosán díjazott (Cserhát Aranykéz-, AKIOSZ Aranyecset- és Kláris Nívódíj, Munkácsy- és Krúdy-emlékérem stb.) festőművész, aki közgazdászként Szőnyi István Festőakadémiát végzett. Művészeti folyóiratok (*Délibáb*, *Kláris*, *Kristály* stb.) rendszeresen közölnek műveiből. Közel 100 kötetet illusztrált eddig. Témaválasztása széleskörű: portrék, életképek, csendéletek, meditatív gondolatok stb. Lírai realista, a természetelvű festészeti stílust követi, olajjal, pasztellel, akvarellal és akrillal dolgozik. 200 egyéni kiállítása volt eddig 8 országban, s ezen 8 ország 100 közintézményében mintegy 200 festménye található. Szerepel a Székesfehérvári-, a Veszprém megyei *Ki Kicsodában*, a 2002-ben megjelent *Európai Művészeti Zseblexikonban*, valamint 2004-ben a svájci szerkesztésű országos *Who is who*-ban. Tagja a MAIT-nak.

Somossy Katalin

Miskolcon született s azóta is itt él. Számos irodalmi pályázaton nyert helyezést, Kláris Nívó, Cserhát Nívó-, ART- Magyar Kultúra, AKIOSZ Arany Toll, Tűzedzők Nívó, és Tóth Ede alkotói díja van. Négy önálló kötete jelent meg eddig: *Törtszárnyú fényben* (1994), *Nyomahagyott homok* (1997), *Portáncoltató fénycseppek* (1998), *Bársonyos sötétség* (2000). Versei több mint 60 antológiában láttak eddig napvilágot. Kötetei megtalálhatók a washingtoni Kongresszusi Könyvtárban, valamint a kolozsvári püspökség, és az egri püspökség könyvtárában is. Versei megjelentek a washingtoni magyar nyelvű *Híd* c. újságban is. Tagja a MAIT-nak.

Szabó Sándor

1970-ben született Miskolcon. 1997-től HAT (Hegyaljai Alkotók Társulása) tag, 2001-től – alapításától – a MAIT (Magyar Alkotók Internetes Társulása) elnöke. Az eddig egyetlen önálló kiadott kötete az *Érzelmek* címet viseli. Eddig a következő antológiákban szerepeltek versei: *Úttalan utakon*, *Nyitott kapuk előtt*, *Fényszületés*, *Fény és árnyék*. Versei megjelentek még a *Zempléni Múzsában*, a *Szerencsi Hírekben* és a *Hír-telen* c. kulturális havilapban.

Szabó Zsolt

1984-ben született Miskolcon. Az általános iskolát Kisgyőrben, a középiskolát Miskolcon, a Bláthy Ottó Szakközépiskolában végezte. Jelenleg a Miskolci Egyetem magyar-történelem szakos hallgatója. 3 éve foglalkozik versírással. Versei gazdag érzelmvilágról árulkodnak, melyeknek uralkodó motívuma a szeretet, illetve a szerelem és a szenvedés dialektikája. 2003 óta tagja a MAIT-nak. Az egyesület *Hír-telen* című havilapjának; *Fényszületés*, *Fény és árnyék*, valamint ezen antológiájának szerkesztője.

Szalay Anikó

Szalay Anikó (családi nevén: Szalayné Farkas Anna) 1960-ban született Ózdon. Lakóhelye Sajónémeti, ahol gyermekkorától él. Közgazdasági szakközépiskolában érettségizett, jelenleg egy kiskereskedelemmel foglalkozó Kft-nél dolgozik, mint táblóellenőr. Első, prózai írásokat is tartalmazó verseskötete 2004-ben jelent meg *Otthon* címmel.

Szegő András

1923-ban született Mezőcsáton. Iskoláit Mezőcsáton, Miskolcon és Hódmezővásárhelyen végezte. Katonai pályára készült, de a háború, a hadifogság pályamódosításra kényszerítette: építész lett. Versírással gyermekkorától foglalkozik, ez máig egyetlen szenvedélyévé vált. A szibériai hadifogolytáborban írt verseivel az otthon melegének hangulatát sikerült becsempésznie a barakk falai közé. Tagja a MAIT-nak.

Szepesi Gábor

Egerben született 1984-ben. Szintén Egerben érettségizett a Dobó István Gimnáziumban 2003-ban, majd a Miskolci Egyetem Bölcsészettudományi Karára jelentkezett, ahol most filozófia és magyar szakos hallgató. A versek és a költészet mindig is igen közel álltak hozzá, ám versírással csak három éve foglalkozik. Leginkább a mély, emberre nagymértékben ható érzések adják neki az inspirációt az íráshoz.

Szikszai Ilka

Jelenleg Jászfákóalmán él, hivatásának tekinti az írást, egyszerűen „hazamegy” versei által. Tagja a MINSZ-nek. A *Tél, Tavasz, Nyár és Szerelem*, valamint a *Mindenki Könyve* antológiákban szerepelt. Elismerő, dicsérő oklevelet vehetett át 2003-ban. Meghívták a budapesti Cserhát Művészkörbe, ahonnét kiemelkedő irodalmi munkájáért, költészetéért a zsűri elismerését fejezte ki oklevélben (2004). Szerepel a Faludy György Kossuth-díjas költő vezette zsűri állásfoglalása alapján *Minden Idők Csókja* című válogatott antológiában, Góg János Juhász Gyula-díjas költő *Szárnypróbálgatók* című antológiájában. 2004-ben jelent meg *Lélekrezdülés* című verseskötete.

Szilágyi Kiss Margit

Szilágyi Kiss Margit Millennium 2000, Cserhát-Art, Nívó-, és Batsányi díjas író-költő, a Cserhát Művészkör és a MINSZ tagja. Püspökszilágyon született, Vácon él. Írásai megjelentek antológiákban, valamint országos és helyi lapokban (pl. *Új ember*, *Váci polgár*, *X-újság*, *Alföld* stb.). 1996-ban jelent meg első verseskötete *Néma fohász* címmel, 2001-ben új könyve *Izzó arany*, majd 2003-ban *Keresztút* címmel imafüzet és gyermekek részére *Keresztút kifestő*, melyet Simon M. Veronika festőművész színes festményei és művészi rajzai ékesítenek. A *Keresztút* c. imafüzetet és kifestőt II. János Pál pápa megáldotta, s e könyveket a Washingtoni Kongresszusi Könyvtárban is őrzik.

Tamás István

Putnokon született, itt is él. Nemzetközi-, ART-, és Cserhát-díjas író, költő, újságíró. 2003-ban az Év Költője volt. Pro Urbe díjas, Putnok Városáért Plakett kitüntettje. Tagja a MINSZ-nek, a MAIT-nak, a Tüzedzőknek; a Budapesti Cserhát Művészkör vezetőségi tagja. A Tóth Ede Alkotó Kör vezetője. Versek, novellákat és elemzéseket ír. Közel 20 antológiában szerepel, 2001-ben jelent meg *Összetartozás* c. könyve (versek, prózák). Alkotásait neves előadóművészek mutatták be. Szerepelt a Magyar Rádióban, valamint több TV-riportban. Különböző lapokban publikál. A Miskolci Jedlik Ányos TIT munkatársa.

Timkó Gábor

1983-ban született Szikszón. Az általános iskolát az encsi Petőfi Sándor Általános- és Művészeti Alapiskolában végezte el, az érettségit ugyanott, a Váci Mihály Gimnáziumban szerezte meg. Jelenleg a Miskolci Egyetem harmadéves tanulója filozófia szakon. Félévet nyelvtanulással töltött Észtországban, ahol az észten kívül angolt is tanult. Művei kizárólag álmain alapulnak, melyek véleménye szerint a legjobb ihletők, hisz az átélt történetet nemcsak látja, hanem át is érzi annak érzésvilágát. Ezen kívül érdekli a misztika és a szellemvilág.

Tóth Pál

1986-ban született Miskolcon. Iskoláit Borsodban végezte, illetve végzi. Jelenleg a Miskolci Egyetem hallgatója. Gyermekkorától rajzolgat, munkái itt jelennek meg először.

Varga Ferenc

Dunaújvárosban lakik és dolgozik. Képzőművész szeretett volna lenni. Két éve ír verseket. „Versek, melyben keresd meg önmagad s lelked. S ha megérted, felkészültél rá, hogy befogadd, s megérts engem s önmagad.” Tagja a MAIT-nak.

Varga Géza

Székelgyföldön, Szovátán született, 1943-ban. Fafaragással csak akkor kezdett el foglalkozni, mikor kényszerből nyugdíjba került 1999-ben. Azóta elsősorban síremlékek, kapuk, emlékoszlopok a fő témái, de kisplasztikákat, használati és dísz tárgyakat is farag. Pihenésként fest, s fafaragás közben rímeket is farag. Nagy álma Mátyás király megfaragása.

Varga Ibolya

1958-ban született Putnokon. A tavalyi év folyamán ismerkedett meg a putnoki Tóth Ede Alkotói körrel, melynek tagja lett. Az Alföld Művészegyesület *Szárnypróbálgatók* pályázatán ezüst minősítést kapott, két verse került be az antológiába, s egy versét a *Kaláka* folyóirat is közölte, valamint az Irodalmi Rádió *Hakia* és *Bánat* c. műsorában is elhangzott már egy-egy verse. Bár versei zöme családi élethelyzeteket ábrázol, mégis, csak látószólag személyesek. Tagja a MAIT-nak.

Varga István

1971-ben született Miskolcon. Röntgen asszisztens. 1986 óta foglalkozik az irodalommal. 2000-től tagja a HAT-nak, 2001-től a MAIT-nak. Publikált a HAT *Nyitott kapuk előtt* és a MAIT *Fény-születés* c. antológiájában, az *Észak-Magyarországon*, a *Szeren-csi Hírekben* és több kisebb újságban. Leginkább verseket ír, illetve verses történetek ízére kapott rá. Szereti a prózát is, bár marad még a novella szintjén. Leggyakrabban sci-fit ír. Gyermekei számára reméli, mihamarabb összejön egy könyvnyi mese is.

Vengrinyák János

Magáról nem szeret írni. Azért tartja feleslegesnek, mert aki verseit elolvassa, az megismeri. Földműves családból származik. 1942-ben született Nyírbogdány községben, a Mitró tanyán. Kőműves szakmát tanult, a mai napig is abban dolgozik. Négy éve ír, antológiákban és különböző lapokban jelennek meg írásai. Tagja a MAIT-nak.

Zvadáné Farkas Erzsébet

A Bükk lábánál elnyúló Csokvaományban nőtt fel nagyszülei óvó szeretetében. Az irodalom kiskorától kíséri, a betűk igaz pajtásai. Eddig két kötete jelent meg, *Egyedül ketten* és *Napfényben ködfátyol* címmel. Gyermekei, unokái és Istenbe vetett hite éltető erői. Irodalmi, egyházi, közéleti lapokban és antológiákban jelennek meg írásai. Célja élete megírása *A remény győzelme* címmel. Tagja a MAIT-nak.